JAMES PATTERSON

& MAXINE PAETRO

4 IULIE

JAMES PATTERSON
MAXINE PAETRO

4 Iulie

JAMES PATTERSON

MAXINE PAETRO

4 IULIE

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON, JAMES
4 Iulie / James Patterson; trad.: Adrian Deliu.-
București : RAO International Publishing Company,
2007
ISBN 978-973-103-216-0

I. Deliu, Adrian (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES PATTERSON & MAXINE PAETRO
4th of July
© 2005 by James Patterson
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ADRIAN DELIU

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2007

ISBN 978-973-103-216-0

Mulțumirile și recunoștința noastră față de polițistul de elită, căpitanul Richard Conklin, de la Biroul de Investigații al Departamentului de Poliție din Stamford, Connecticut, precum și față de doctorul Humphrey Germaniuk, medic legist al districtului Trumbell din Ohio, un mare profesor și renumit practician de patologie judiciară. Și mulțumiri speciale lui Mickey Sherman, un extraordinar avocat al apărării în procesele penale, pentru foarte înțeleptele sale sfaturi.

De asemenea, le suntem foarte recunoscători lui Lynn Colomello, Ellie Shurtleff, Linda Guynup Dewey și Yukie Kito, pentru excepționalul lor ajutor în ceea ce privește cercetările pe teren și pe web.

Partea I

NIMĂNUI NU-I PASĂ

Capitolul 1

Era chiar înainte de ora patru dimineața, într-o zi din timpul săptămânii. Mintea mea deja trepida cu mult înainte ca Jacobi să tragă mașina cu botul în față la Lorenzo, un „hotel turistic" mizerabil care închiria camere și cu ora, dintr-un cvartal din districtul Tenderloin din San Francisco, o zonă atât de restrictivă, încât nici soarele n-ar îndrăzni să treacă strada.

Trei dintre băieții îmbrăcați în alb și negru erau lângă bordură, iar Conklin, primul ofițer care ajunsese la fața locului, înconjura zona cu bandă de semnalizare. La fel făcea și un alt ofițer, Les Arou.

– Ce-avem aici? i-am întrebat pe Conklin și pe Arou.

– Bărbat, alb, doamnă locotenent. Spre sfârșitul adolescenței, cu ochii bulbucați și bine aranjat, mi-a spus Conklin. Camera douăzeci și unu. Nu sunt semne de forțare a intrării. Victima e în cadă, la fel ca ultima dată.

O duhoare de pișat și de vomă ne-a întâmpinat, în clipa în care eu și Jacobi am intrat în hotel. Nu exista nici un clopoțel la recepție. Nu erau nici lifturi sau room-service. Oamenii nopții s-au retras în umbră, mai puțin o prostituată tânără, cu tenul cenușiu, care l-a tras deoparte pe Jacobi.

– Dă-mi douăzeci de dolari, am auzit-o spunând. Am un număr de înmatriculare.

Jacobi a scos la iveală o bancnotă de zece, în schimbul unei bucăți de hârtie, și apoi s-a întors către tejgheaua

recepționerului și l-a întrebat pe tip despre victimă. Avea vreun coleg de cameră, o carte de credit, vreo particularitate?

Am trecut pe lângă un drogat și am urcat scara până la etajul doi. Ușa de la camera douăzeci și unu era deschisă și un boboc stătea de pază în prag.

– Bună seara, doamnă locotenent Boxer.

– E dimineață, Keresty.

– Da, doamnă, a răspuns el, conducându-mă înăuntru și dându-mi la semnat hârtiile din mapa lui.

Era mai întuneric decât pe hol în camera de nici patru metri pe patru. Siguranța sărise, iar draperiile subțiri atârnau ca niște lințolii în fața geamurilor prin care intra lumina din stradă. M-am apucat de treabă, încercând să-mi dau seama care puteau să fie probele, care nu, atentă să nu calc pe ceva. Erau prea al naibii de multe acolo și prea puțină lumină.

Mi-am îndreptat razele lanternei spre fiolele de crack[1] de pe pat, spre salteaua pătată cu sânge uscat, spre maldărele împuțite de gunoi și de țoale de peste tot. Mai era în colț un fel de chicinetă, plita era încă încinsă, iar în chiuvetă se vedeau urme de droguri.

Aerul din baie era dens, aproape lăptos. Mi-am strecurat lumina lanternei de-a lungul firului care șerpuia din priza de lângă chiuvetă, dincolo de vasul de toaletă înfundat, până spre cadă.

Mi s-a întors stomacul pe dos în clipa când l-am zărit pe băiatul mort. Era complet gol, un blond costeliv cu un piept fără păr, pe jumătate șezând în cadă, cu ochii ieșiți din orbite, cu spumă la gură și la nări. Cablul electric avea la celălalt capăt un prăjitor vechi de pâine, care lucea de sub apa din cadă.

– Rahat, am spus, în timp ce Jacobi intra în baie. Iar o luăm de la capăt.

---

[1] Numele purtat de un drog puternic, o varietate neprelucrată a cocainei (n.tr.)

– Chiar că-i prăjit, a zis Jacobi.

În calitate de ofițer comandant la Omucideri, nu mai era necesar să fac munca practică de detectiv. Dar, în asemenea cazuri, pur și simplu nu puteam să stau deoparte.

Încă un pușți care fusese electrocutat, dar de ce? Era o victimă aleatoare a violenței sau era ceva personal? Cu ochii minții, mi-l închipuiam pe băiat zvârcolindu-se de durere în timp ce curentul trecea prin el și-i oprea bătăile inimii.

Apa de pe gresia spartă mi se îmbiba în cracii pantalonilor. Am ridicat un picior și-am împins ușa de la baie cu vârful pantofilor, știind foarte bine ce aveam să văd. Ușa s-a închis cu un scârțâit prelung al balamalelor, care probabil că nu fuseseră niciodată unse.

Trei cuvinte erau vopsite cu un spray pe ușă. Pentru a doua oară în câteva săptămâni, mă întrebam ce mama naibii însemnau.

„NIMĂNUI NU-I PASĂ."

Capitolul 2

Arăta ca și cum ar fi fost o sinucidere neobișnuită, doar că sprayul cu vopsea nu se afla pe nicăieri prin preajmă. I-am auzit pe Charlie Clapper și pe cei din echipa de la CSU[1] sosind și începând să-și despacheteze echipamentele de analiză în camera alăturată. M-am dat deoparte în timp ce fotograful îi făcea poze victimei, iar apoi am smuls cablul din priză.

Charlie schimbase siguranța.

– Mulțumescu-Ți, Doamne! a zis el, în clipa în care lumina a învăluit locul acela îngrozitor.

Scotoceam prin hainele victimei, fără să găsesc măcar o urmă de act de identitate, când Claire Washburn, prietena mea cea mai bună și legistul-șef al Poliției din San Francisco, intră pe ușă.

– E destul de nasol, i-am spus lui Claire, în timp ce intram în baie.

Claire este o pată de culoare în viața mea și mă simt mai apropiată de ea decât de propria soră.

– Am tot simțit un imbold.

– Să faci ce anume? m-a întrebat, cu blândețe, Claire.

---

[1] Abreviere de la Crime Scene Unit, desemnând în unele zone ale SUA echipa de investigatori de la locul unei crime (n.tr.)

Am înghițit cu greu, încercând să împing cât mai jos nodul care mi se ridica în gât. Mă obișnuisem cu o grămadă de lucruri, dar niciodată nu m-aș putea obișnui cu ideea de ucidere a unor copii.

– Pur și simplu, vreau să întind mâna și să trag dopul din cadă.

Victima părea și mai îngrozitoare la lumina zilei. Claire s-a lăsat pe vine lângă cadă, înghesuindu-și corpul într-un spațiu mult prea mic.

– Edem pulmonar, a remarcat ea examinând spuma roz care se afla pe nările și buzele băiatului mort. Apoi a urmărit cu degetele urmele vineții de pe buze și din jurul ochilor. A cam fost bătut înainte să fie electrocutat în modul ăsta.

I-am arătat crestătura verticală de pe obrazul lui.

– Ce zici de asta?

– Vrei părerea mea? Se va potrivi cu maneta de la prăjitorul de pâine. Mi se pare că l-au bătut bine cu el *înainte* să i-l azvârle în cadă.

Mâna băiatului atârna pe marginea căzii. Claire a ridicat-o încetișor, răsucind-o.

– Nu e țeapănă. Corpul e încă destul de cald, și paloarea abia acum apare. E mort de mai puțin de douăsprezece ore, poate chiar mai puțin de șase. N-are leziuni vizibile. Și-a trecut apoi mâna prin părul încâlcit al băiatului, ridicându-i și buza vânătă de sus cu degetele ei înmănușate. N-a mai fost de mult la dentist. Ar putea să fie un fugar.

– Mda, am spus.

Apoi trebuie c-am rămas tăcută preț de un minut, sau cam așa ceva.

– La ce te gândești, scumpo?

– Că mai am încă un John Doe[1] pe cap.

---

[1] Nume fictiv care desemnează o persoană necunoscută, neidentificată (n.tr.)

Îmi aminteam de un alt John Doe adolescent, un puşti fără casă care fusese omorât într-un astfel de loc în perioada când îmi începeam cariera la Omucideri. Fusese unul dintre cele mai groaznice cazuri ale mele, şi, zece ani mai târziu, moartea lui încă mă obseda.

– O să ştiu mai multe după ce-o să-l punem pe băiatul ăsta pe masa mea, a zis Claire, în timp ce Jacobi îşi vâra din nou capul pe uşă.

– Informatorul m-a anunţat că numărul acela parţial de înmatriculare e al unui Mercedes. Unul negru.

Un Mercedes negru fusese văzut şi la scena celeilalte crime prin electrocutare. Am rânjit, cuprinsă de un val de speranţă. Da, devenea ceva personal. Aveam să-l găsesc pe ticălosul care-i omorâse pe copiii ăştia şi aveam să-l vâr după gratii înainte să apuce s-o mai facă din nou.

Capitolul 3

Între timp, trecuse o săptămână de la coşmarul din hotelul Lorenzo. Laboratorul de analize criminalistice încă mai trecea prin sită resturile abundente din camera 21, iar numărul de înmatriculare parţial, din trei caractere, al sursei noastre de informaţii era fie pe jumătate greşit, fie aruncat la întâmplare. Cât despre mine, mă trezeam în fiecare dimineaţă întoarsă pe dos şi necăjită pentru faptul că n-ajungeam nicăieri cu cazul acesta urât.

Copiii ucişi mă bântuiau în timp ce-mi conduceam maşina către Susie's, ca să mă întâlnesc cu fetele. Susie's e o cafenea de cartier, un loc drăguţ, cu pereţii vopsiţi în culori tropicale, unde se serveşte mâncare caraibă foarte condimentată, dar gustoasă.

Eu, Jill, Claire şi Cindy adoptaserăm acest loc ca fiind sanctuarul şi totodată locul nostru de întâlnire. Discuţia noastră directă, ca între fete, nestânjenită de grade sau de funcţii, îşi croise deseori drum prin hăţişul mai multor săptămâni de birocraţie ale departamentelor din poliţie. Împreună, chiar în acest loc făcuserăm lumină în multe cazuri.

Le-am zărit pe Claire şi pe Cindy în separeul „nostru" din spate. Claire râdea de o replică de-a lui Cindy, ceea ce se întâmpla deseori, deoarece Claire are un râs grozav, iar Cindy este o fată foarte amuzantă, dar şi un reporter de

investigații de primă mână la *Chronicle*. Jill, desigur, nu mai era printre noi.

– Iau și eu ce-ați comandat voi, le-am spus, în timp ce mă strecuram în separeu, alături de Claire. Pe masă erau o carafă cu margarita și patru pahare, dintre care două goale. Mi-am umplut un pahar și-am privit spre prietenele mele, simțind acea legătură aproape magică formată între noi datorită tuturor lucrurilor prin care trecusem împreună.

– Am impresia că ai nevoie de o transfuzie, a glumit Claire.

– Jur că așa e. Dați-mi încoace paharul.

Am luat o înghițitură din băutura rece, am înșfăcat ziarul de lângă Cindy și l-am răsfoit, până când am găsit un reportaj îngropat la pagina 17 a rubricii Fapt divers, în jumătatea de jos a paginii, imediat sub îndoitură. „Se caută informații despre crimele din districtul Tenderloin."

– Se pare că povestea e mai importantă doar în mintea mea, am zis.

– Oamenii care mor pe stradă nu ajung pe prima pagină, a replicat Cindy, cu compasiune.

– E ciudat, le-am zis fetelor. De fapt, avem *prea multe* informații. Șapte mii de amprente. Păr, fibre, o tonă de ADN inutil de pe un covor care n-a mai fost aspirat de pe vremea când Nixon era copil. M-am oprit din vorbit doar cât mi-am desfăcut părul și mi l-am lăsat liber pe spate. Pe de altă parte, având în vedere potențialii suspecți care mișună prin districtul Tenderloin, tot ceea ce avem este un rahat de fir.

– E nasol, Linds, a spus Cindy. Șeful se ține de curul tău?

– Nu, am răspuns, bătând cu degetul arătător în notița minusculă despre crimele din districtul Tenderloin. Cum spune și criminalul, nimănui nu-i pasă.

– Mai liniștește-te, draga mea, a intervenit Claire. O să-i dai de capăt chestiei asteia. Întotdeauna afli făptașul.

– Mda, destul despre asta. Jill m-ar da dracului dacă m-ar auzi plângându-mă.

– Ea zice: „Nici o problemă", a spus Cindy zâmbind, în timp ce arăta spre scaunul gol al lui Jill.

Ne-am ridicat paharele şi le-am ciocnit.

– Pentru Jill! am zis toate trei, la unison.

I-am umplut şi lui Jill paharul şi l-am trecut de la una la alta, în amintirea lui Jill Bernhardt, un excepţional adjunct de procuror districtual şi prietena noastră, care fusese ucisă cu doar câteva luni în urmă. Ne era cumplit de dor de ea, şi chiar am vorbit despre asta. După un timp, chelneriţa noastră, Loretta, ne-a adus o altă carafă cu margarita, ca s-o înlocuiască pe cea goală.

– Pari veselă, i-am spus lui Cindy, care se grăbea să ne dea veştile. Cunoscuse un tip, un hocheist care juca la San Jose Sharks, şi era destul de situaţia actuală. Eu şi Claire am început s-o pistonăm, cerându-i detalii, în timp ce formaţia de reggae îşi acorda instrumentele; şi, destul de curând, cântam toate un cântec de-al lui Jimmy Cliff şi băteam ritmul cu linguriţele în pahare.

În sfârşit, începusem să mă simt liberă în Tărâmul Margarita, când mi-a sunat Nextelul[1]. Era Jacobi.

– Vino afară să discutăm, Boxer. Sunt la câteva străzi de tine. Am găsit ceva despre Mercedes.

Ar fi trebuit să spun: „Du-te fără mine, eu sunt în timpul liber". Dar era cazul *meu*, aşa că trebuia să merg. Am aruncat câteva bancnote pe masă, le-am trimis fetelor pupături şi-am ţâşnit spre uşă. Ucigaşul se înşela în legătură cu un lucru: *cuiva îi păsa*.

[1] Telefon mobil conectat la reţeaua Sprint Nextel Corporation, una dintre cele mai mari din lume, cu peste 50 de milioane de abonaţi (n.tr.)

Capitolul 4

M-am suit pe locul din dreapta al mașinii noastre gri de serviciu, un Crown Vic fără însemne distinctive.

– Încotro? l-am întrebat pe Jacobi.

– Districtul Tenderloin, mi-a răspuns. Un Mercedes negru a fost văzut circulând pe-acolo. Nu părea să se potrivească prea mult cu cartierul.

Inspectorul Warren Jacobi îmi fusese partener. Acceptase promovarea mea cu destulă ușurință, având în vedere situația: avea cu zece ani mai multă vechime decât mine, cu zece ani mai mult în muncă și cu șapte în grad. Încă ne mai asociam în anumite cazuri și, deși de obicei el îmi raporta mie, acum era cazul ca eu să îl informez, așa că am zis:

– Am băut un pic la Susie's.

– Bere?

– Margarita.

– Cât înseamnă un pic? m-a întrebat, răsucindu-și capul lui mare spre mine.

– Una și jumătate, am spus, fără să recunosc și treimea pe care o băusem pentru Jill.

– Te simți în stare să vii încolo?

– Mda, sigur. Sunt bine.

– Nici să nu te gândești că o să conduci.

– Am cerut eu asta?

– E un termos în spate.

– Cafea?

– Nu, e ca să te poți pișa în el, pentru că n-avem timp să ne oprim pe undeva.

Am izbucnit în râs și m-am întins după cafeaua din spate. Jacobi se pricepea de minune să facă glume nesărate. În timp ce o scurtam spre Sixth Street, chiar la sud de Mission, am zărit o mașină care se potrivea descrierii, într-o zonă de parcare cu plata orară.

– Ia uite, Warren. Copilul nostru.

– Bine ochit, Boxer.

În afară de faptul că-mi crescuse tensiunea arterială, mare lucru nu se întâmpla pe Sixth Street. O mulțime de vitrine mohorâte și dărăpănate și blocuri de garsoniere pustii, cu ferestrele acoperite cu placaj. Pierde-vară bălăbănindu-se și oameni fără case sforăind sub mormanele lor de gunoaie. Un vagabond ciudat privea mașina neagră, strălucitoare.

– Sper să nu șterpelească naibii nimeni chestia asta, am spus. Parc-ar fi un Steinway[1] pe un maidan cu gunoaie.

Am anunțat prin stație locul în care ne aflam și ne-am postat la o jumătate de stradă distanță față de Mercedes. Am introdus numărul de înmatriculare în computerul nostru și, de data asta, am câștigat jackpotul. Mașina era înmatriculată pe numele doctorului Andrew Cabot, din Telegraph Hill.

Am sunat la secție și l-am rugat pe Cappy să-l caute pe doctorul Cabot în baza de date de la NCIC[2] și să mă anunțe. Apoi ne-am pregătit amândoi pentru o așteptare îndelungată. Oricine-ar fi fost Andrew Cabot, era, în mod cert, pasionat de vizitele prin mahalale. În mod normal, statul la

---

[1] Celebră marcă de piane (numele complet: Steinway & Sons), fondată în anul 1853 la New York de emigrantul german Heinrich Engelhardt Steinweg, care și-a americanizat ulterior numele, transformându-l în Henry E. Steinway. (n.tr.)

[2] Abreviere de la National Crime Information Center, bază de date centralizată a Statelor Unite care cuprinde informații legate de crime (n.tr.)

până este la fel de fascinant ca porția de cereale de ieri, iar eu băteam deja darabana pe bordul mașinii. Unde naiba era Andrew Cabot? Ce căuta pe-aici?

Douăzeci de minute mai târziu, o mașină care curăța strada, un utilaj mare și galben, ca o carapace de țestoasă cu avertizoare luminoase și sirene urlătoare pe partea din spate, a trecut chiar pe-acolo pe lângă trotuar, așa cum făcea în fiecare seară. Vagabonzii s-au ridicat de pe pavaj, ca să evite să fie măturați. Hârtiile se roteau în vârtejuri în lumina slabă a becurilor de pe stradă.

Mașina de salubritate ne-a blocat vederea pentru câteva momente, iar după ce a trecut, eu și Jacobi am văzut același lucru exact în același moment: ambele uși din față ale mașinii se închideau.

Automobilul se punea în mișcare.

– Și vremea e ca să dansăm, a zis Jacobi.

Am așteptat câteva secunde, încordați, până când un Camry maro s-a strecurat între noi și obiectul urmăririi noastre. Am anunțat și prin radio dispeceratul:

– Urmărim un Mercedes negru, QZW26C, se îndreaptă spre nord, pe Sixth, spre Mission. Cerem unități în zonă... *ah, futu-i!*

Părea să fie vorba despre un demaraj rapid, dar, fără vreun avertisment sau vreun motiv aparent, șoferul Mercedesului a accelerat, lăsându-ne departe în spate, învăluiți de praful proaspăt spălat.

Capitolul 5

Am privit fără să-mi vină a crede cum stopurile Mercedesului se transformau în niște gămălii mici și roșietice, îndepărtându-se din ce în ce mai mult, în timp ce șoferul din Camry trăgea cu spatele, grijuliu, într-un spațiu pentru parcare, ţintuindu-ne în loc.

Am înșfăcat microfonul și-am lătrat prin sistemul de amplificare al mașinii:

– Eliberează strada! Mișcă-te imediat!

– Dă-l în mă-sa, a exclamat Jacobi.

Apoi a apăsat comutatoarele care porneau sirena și girofarul și, în timp ce acestea se aprindeau, am trecut în viteză pe lângă Camry, atingându-i ușor un stop.

– Bună treabă, Warren.

Am zburat prin intersecția cu Howard Street, iar eu am cerut prin stație un cod 33[1], ca să se țină liberă frecvența radio pentru urmărire.

– Mergem spre nord, pe Sixth, la sud de Market, în urmărirea unui Mercedes negru, încercăm să-l oprim. Toate unitățile din zonă să vină în această direcție.

– Motivul urmăririi, locotenent?

---

[1] Mai precis, 10-33 *(ten-thirty-three)*, cod folosit de polițiștii americani cu semnificația de *emergency* (situație de urgență), sau *all units stand by* (toate echipajele să fie pregătite), sau *officer needs help* (un ofițer de poliție solicită ajutor) (n.tr.)

– Investigație de crimă în derulare.

Adrenalina îmi inunda trupul. Aveam să punem mâna pe drăguțul ăsta, și mă rugam să nu omorâm nici un trecător nevinovat între timp. Echipajele își raportau pozițiile prin radio, în timp ce noi treceam pe lângă Mission, cu aproape o sută la oră.

Mi-am înfipt piciorul într-o frână imaginară, în timp ce Jacobi trecea ca din pușcă prin Market, cea mai mare și aglomerată stradă din oraș, plină acum cu autobuze, trenuri Muni[1] și semafoare care-și schimbau culoarea cu întârziere.

– Bagă dreapta! i-am strigat lui Jacobi.

Mercedesul a virat spre Taylor la o intersecție. Eram la două lungimi de mașină în spate, dar nu suficient de aproape încât să ne dăm seama, prin întunericul serii, cine conducea.

Am urmărit mașina pe Ellis, îndreptându-ne spre vest, spre hotelul Coronado, unde se petrecuse prima crimă prin electrocutare. Ăsta era domeniul ucigașului, nu? Ticălosul cunoștea străzile la fel de bine ca mine.

Mașinile au îmbrățișat strâns curba; zburam prin intersecții cu o sută treizeci la oră, cu sirenele urlând, urcând dealul cu accelerația la maximum, planând prin aer pentru câteva clipe cu inimile cât un purice, înainte de a ateriza pe panta descendentă... și chiar și așa, am pierdut Mercedesul pe la Leavenworth, unde mașinile și pietonii împânzeau intersecția.

Am țipat din nou în microfon și I-am mulțumit lui Dumnezeu în clipa în care am auzit un anunț prin radio:

– Îl avem în raza vizuală, locotenent. Mercedes negru îndreptându-se spre vest, pe Turk, cu o sută douăzeci la oră.

Un alt echipaj s-a alăturat urmăririi la Hyde.

– Bănuiesc că se îndreaptă spre Polk, i-am spus lui Jacobi.

---

[1] Denumire purtată de liniile de metrou ușor din San Francisco, administrate de municipalitate (n.tr.)

– Exact aşa m-am gândit şi eu.

Ne-am abătut de la ruta principală, am trecut pe lângă Palatul de Vechituri al lui Krim şi Kram, de pe colţul străzii Turk, apoi am intrat pe Polk, spre nord. Sunt cam zece alei cu sens unic care se ramifică din Polk. Le-am scrutat din priviri în timp ce treceam pe lângă Willow, Ellis şi Olive.

– Asta-i, îşi târăşte curu', i-am strigat lui Jacobi. Mercedesul şontâcâia acum cu cauciucul din dreapta spate spart, cotind pe lângă teatrul Mitchell Brothers şi apoi pe Larkin.

M-am apucat de bord cu ambele mâini în timp ce Jacobi gonea pe străzi. Mercedesul a pierdut controlul, a acroşat o camionetă parcată, a zburat pe trotuar şi a intrat într-o cutie pentru scrisori. S-a auzit un zgomot de metal strivit când cutia a izbit şasiul maşinii, care apoi s-a oprit, cu ceea ce-i mai rămăsese din bot arătând spre cer, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, cu partea şoferului lăsată pieziş spre rigolă.

Capota s-a ridicat brusc, şi aburii au început să fâşnească din radiatorul care cedase. Mirosul de cauciuc ars şi aroma de măr caramelizat a antigelului umpleau aerul.

– *Sus mâinile!* am strigat. *Imediat!*

Am observat că ambii ocupanţi ai maşinii erau ţintuiţi în loc de airbaguri. În timp ce acestea se dezumflau, am izbutit să arunc o primă privire spre chipurile celor doi. Erau doi băieţi, albi, poate de treisprezece sau de paisprezece ani, şi erau îngroziţi.

În timp ce eu şi Jacobi ne strângeam armele cu ambele mâini, înaintând spre maşină, cei doi copii au început să zbiere din toţi rărunchii.

Capitolul 6

Inima îmi bătea de să-mi sară din piept şi eram furioasă. În afară de cazul în care doctorul Cabot nu era de vârsta lui Doogie Howser[1], era clar că nu se afla în maşina asta. Copiii aştia ori erau idioţi, ori vitezomani, ori hoţi de maşini... sau, poate, toate trei la un loc.

Mi-am menţinut arma îndreptată spre fereastra din dreptul şoferului.

– Ridicaţi-vă mâinile. Aşa. Atingeţi tavanul. *Amândoi!*

Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii şoferului şi, şocată, mi-am dat seama de faptul că era o fată. Avea părul scurt, cu vârfurile roz, nu era machiată, n-avea cercei: o versiune punk din revista *Seventeen* care nu-i prea reuşise. În clipa în care şi-a ridicat mâinile, am observat că avea cioburi pe tricoul ei negru. Numele îi atârna de un lanţ la gât.

Recunosc că am urlat la ea. Tocmai trecusem printr-o urmărire care ne-ar fi putut omorî pe toţi.

– Ce *naiba* îţi închipuiai că faci, Sara?

– Îmi pare rrrău, s-a văicărit ea. Doar că... de-abia acum învăţ să şofez. Ce o să-mi faceţi?

Nu-mi venea să cred.

---

[1] Personajul principal al show-ului de televiziune omonim, prezentat pe ABC Channel între anii 1989–1993; Doogie Howser era un medic adolescent, care absolvise facultatea la vârsta de zece ani. (n.tr.)

– Ai fugit de poliție pentru că n-aveai permis de conducere? Ai înnebunit?

– O să ne omoare, a zis celălalt puști, un băiat deșirat, atârnat de centura de siguranță care-l ținea de scaun.

Băiatul avea ochii căprui mari și păr blond care-i cădea peste ei. Nasul îi sângera, probabil rupt în urma loviturii primite de la airbag. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Vă rog să nu ne spuneți. Ziceți doar că mașina a fost furată, sau ceva de genul ăsta, și lăsați-ne să plecăm. Tata chiar o să ne omoare.

– De ce? l-a întrebat, sarcastic, Jacobi. N-o să-i placă noul ornament de pe capota mașinii lui de șaizeci de mii de dolari? Țineți-vă mâinile la vedere și ieșiți afară cât se poate de încet.

– Nu pot. Sunt bloca-a-a-at, s-a plâns băiatul. L-am văzut ștergându-și nasul cu dosul mânecii, întinzându-și sângele pe față. Apoi, a început să vomite pe bordul mașinii.

Jacobi a mormăit:

– Au, futu-i!

Imboldul de a le sări în ajutor a câștigat până la urmă. Ne-am băgat armele la loc. A fost nevoie să ne unim forțele pentru a smulge ușa avariată de pe partea șoferului. Mi-am vârât mâna înăuntru și-am oprit motorul, apoi i-am scos pe puștani din vehicul, punându-i pe picioare.

– Ia să-ți vedem actele, Sara, am zis. Mă întrebam dacă nu cumva tatăl ei era doctorul Cabot și dacă puștanilor le era frică de el pentru un motiv întemeiat.

– Aici, a zis Sara. În portofelul meu.

Jacobi tocmai suna după o ambulanță, când fata și-a vârât mâna în buzunarul interior al jachetei și a scos de-acolo un obiect atât de neașteptat și de înfiorător, încât mi-a înghețat sângele în vine.

Am țipat:

– ARMĂ!

Cu o fracțiune de secundă înainte să mă împuște.

Capitolul 7

Părea că durează o veşnicie, fiecare secundă era diferită de cea de dinaintea ei, dar adevărul este că totul s-a petrecut în mai puţin de un minut.

Am tresărit, răsucindu-mă într-o parte, simţind glonţul cum mă izbeşte în umărul stâng. Apoi, o altă împuşcătură în coapsă. Chiar în timp ce mă chinuiam să înţeleg, picioarele mi s-au înmuiat şi m-am prăbuşit la pământ. Am întins o mână către Jacobi şi-am văzut cum i se aşterne uimirea pe chip.

Nu mi-am pierdut cunoştinţa. L-am zărit pe băiat împuşcându-l pe Jacobi: *pac-pac-pac*. Apoi s-a apropiat de el şi l-a izbit cu piciorul în cap. Am auzit-o pe fată spunând:

– Hai, Sammy, s-o ştergem de-aici!

Nu simţeam durere, ci doar furie. Gândeam la fel de limpede ca în orice alt moment din viaţa mea. Uitaseră de mine. Am întins mâna după Glock-ul meu de 9 milimetri, pe care încă-l aveam la centură, mi-am strâns palma pe tocul lui şi m-am ridicat în capul oaselor.

– *Aruncă pistolul!* am ţipat, îndreptându-mi arma spre Sara.

– *Du-te dracului, curvo!* a strigat şi ea, în semn de răspuns.

Chipul îi era împietrit de groază în timp ce-şi ridica arma ei de 22 spre mine şi trăgea de trei ori. Am auzit cartuşele şuierând pe trotuar în jurul meu.

Se ştie că e destul de greu să-ţi nimereşti ţinta cu un pistol, dar am făcut ceea ce fusesem învăţată să fac. Am ţintit spre partea centrală, spre mijlocul pieptului ei, după care am apăsat pe trăgaci de două ori: *bum-bum*. Chipul Sarei s-a schimonosit, în timp ce fata se prăbuşea. Am încercat să mă pun pe picioare, dar n-am izbutit să mă ridic decât într-un genunchi.

Băiatul cu faţa plină de sânge încă mai avea un pistol în mână. L-a îndreptat spre mine.

– Aruncă-l! i-am strigat.

– Mi-ai împuşcat sora!

Am ochit şi am apăsat iar trăgaciul de două ori: *bum-bum*. Băiatul a scăpat pistolul, iar trupul i-a devenit moale.

A scos un ţipăt şi s-a prăbuşit la pământ.

Capitolul 8

Era o tăcere groaznică pe Larkin Street. Apoi au început zgomotele. La un aparat de radio se auzea o piesă rap, undeva nu prea departe. Auzeam gemetele ușoare ale băiatului. Auzeam sirenele poliției apropiindu-se.

Jacobi nu se mișca deloc. L-am strigat, dar n-a răspuns. Mi-am scos Nextelul de la centură și, străduindu-mă din răsputeri, am sunat.

– *Doi ofițeri căzuți. Doi civili căzuți. E nevoie de asistență medicală. Trimiteți două ambulanțe. Acum.*

Dispecerul îmi punea întrebări: poziția, numărul insignei, poziția din nou.

– Locotenente, ești bine? Lindsay! Răspunde-mi!

Sunetele se depărtau și se apropiau. Am scăpat telefonul și mi-am lăsat capul pe pavajul moale, atât de moale. Împușcasem copii. Copii! Le privisem chipurile șocate în timp ce se prăbușeau. Of, Dumnezeule, ce făcusem?

Simțeam sângele cald adunându-se sub gâtul meu și în jurul piciorului. Revedeam scena în minte de nenumărate ori, de această dată izbindu-i pe copii de mașină. Punându-le cătușe. Bruscându-i. Fiind deșteaptă. Fiind competentă!

Fuseserăm proști, într-un mod de neiertat, iar acum aveam să murim cu toții. Din fericire, întunericul s-a lăsat asupra mea și-am închis ochii.

Partea a doua

CONCEDIU NEPLANIFICAT

Capitolul 9

Un bărbat stătea tăcut într-o mașină cenușie, fără însemne distinctive, pe Ocean Colony Road, în cea mai plăcută zonă din Half Moon Bay, din California. Nu era genul de om care să atragă atenția, cu toate că nu se încadra în peisaj și nici nu era într-o misiune oficială de supraveghere a oamenilor care locuiau în casa colonială albă, cu mașini scumpe parcate pe aleea din față.

Observatorul ținea la ochi o cameră foto mai mică decât o cutie de chibrituri. Era un dispozitiv extraordinar, cu un giga de memorie și un zoom de 10x.

Focaliză imaginea și apăsă declanșatorul, fotografiindu-i pe membrii familiei care se mișcau în spatele geamului de la bucătărie, mâncându-și hrănitoarele cereale integrale, purtând o conversație normală de dimineață la micul dejun.

Exact la 8.06, Caitlin O'Malley deschise ușa din față. Purta o uniformă de școală, un rucsac purpuriu și două ceasuri, câte unul la fiecare mână. Părul ei lung, castaniu-roșcat, strălucea.

Observatorul o fotografie pe Caitlin, în timp ce adolescenta se sui pe scaunul din dreapta în SUV[1]-ul Lexus

[1] Abreviere de la Sport Utility Vehicle, tip de autoturism care îmbină caracteristicile unui vehicul pentru pasageri cu cele ale unei camionete pentru transportul mărfurilor. (n.tr.)

negru parcat pe aleea din fața casei, și curând auzi sunetele slabe ale unui post FM de rock.

Punându-și aparatul de fotografiat pe bord, Observatorul își scoase din torpedou carnețelul albastru și un pix cu mină subțire și-și notă ceva cu un scris ordonat, aproape caligrafic.

Era esențial să noteze totul. Adevăr îi cerea asta.

La 8.09, ușa de la intrare se deschise din nou. Doctorul Ben O'Malley purta un costum gri, ușor, din lână, precum și un papion roșu care-i strângea gulerul cămășii albe, scrobite. Se întoarse către soția sa, Lorelei, o sărută ușor pe buze, apoi porni cu pași mari pe cărarea din fața casei.

Toată lumea era foarte punctuală.

Micuțul aparat de fotografiat captură imaginile.

Doctorul duse o pungă cu gunoi la pubela albastră de reciclare din colț. Adulmecă ușor aerul și privi în josul și-n susul străzii, trecând cu privirea peste mașina cenușie și peste ocupantul ei fără a zăbovi însă asupra lor. Apoi i se alătură fiicei sale în SUV. Câteva clipe mai târziu, doctorul O'Malley ieși cu spatele în Ocean Colony Road și se îndreptă spre nord, către autostrada Cabrillo.

Observatorul își completă notițele, după care puse carnețelul, pixul și aparatul de fotografiat la loc în torpedou.

Acum îi văzuse: fata, în uniforma ei proaspăt călcată și cu ciorapii albi, până la genunchi, chipul său drăguț strălucind de bună dispoziție. Acest lucru îl mișcă într-atât pe Observator, încât ochii i se umplură de lacrimi. Era atât de reală, atât de diferită față de tatăl ei, doctorul, în deghizarea lui de cetățean obișnuit și cumsecade.

Dar exista și un lucru care-i plăcea la doctorul Ben O'Malley. Îi plăcea precizia lui chirurgicală. Observatorul se baza pe ea.

Doar că nu-i plăcea să fie luat prin surprindere.

Capitolul 10

O voce-mi țipa în cap:

– Hei! *Sara!*

M-am trezit tresărind și-am întins mâna după pistol, dar am descoperit că nu mă puteam mișca sub nici o formă. Un chip întunecat mă privea posomorât, luminat din spate de o strălucire albă, cețoasă.

– Zâna Măseluță, am bombănit.

– Mi s-au pus și porecle mai rele. Începu să râdă. Era Claire. Eram pe masa *ei*, iar asta însemna că eram, cât se poate de clar, pe ducă.

– Claire? Mă auzi?

– Tare și clar, iubito. Mă îmbrățișă cu o blândețe aproape maternă. Bine-ai revenit.

– Unde sunt?

– La San Francisco General. La Reanimare.

Ceața începea să se risipească. Îmi aminteam de fiorul înghețat și întunecat de pe Larkin Street. Copiii ăia... *Jacobi fusese doborât!*

– Jacobi, am zis, căutând-o cu privirea spre Claire. Jacobi n-a supraviețuit.

– E la Terapie intensivă, iubito. Luptă din greu. Claire îmi zâmbi. Uite cine-a venit, Lindsay. Întoarce un pic capul.

A fost nevoie de un efort uluitor, dar mi-am rotit cu greutate capul la dreapta, și chipul lui frumos mi-a apărut

în raza vizuală. Nu se bărbierise, şi pleoapele îi erau grele de oboseală şi îngrijorare, însă simplul fapt că-l vedeam pe Joe Molinari îmi făcea inima să-mi cânte ca un afurisit de canar.

– Joe... Trebuia să fii în DC...

– Sunt aici, draga mea. Am venit imediat cum am aflat.

În clipa în care m-a sărutat, i-am simţit lacrimile pe obrajii mei. Am încercat să-i spun că mă simţeam sfâşiată pe dinăuntru.

– Joe, e moartă. Of, Doamne, am dat-o rău de tot în bară.

– Draga mea, din câte-am auzit eu, n-ai avut de ales.

Obrazul aspru al lui Joe s-a lipit de al meu.

– Numărul meu de pager e chiar lângă telefon. Lindsay? Mă auzi? O să mă întorc dimineaţă, mi-a zis el.

– Ce, Joe? Ce-ai spus?

– Încearcă să dormi un pic, Lindsay.

– Sigur, Joe, aşa o să fac...

Capitolul 11

O infirmieră pe nume Heather Grace, o sfântă, dac-a existat vreodată așa ceva pe Pământ, făcuse rost de un scaun cu rotile. Stăteam în scaun, lângă patul lui Jacobi, în timp ce lumina după-amiezii târzii intra prin fereastra de la Terapie intensivă, scăldând podeaua acoperită cu linoleum albastru. Două gloanțe îi străpunseseră torsul. Unul atinsese un plămân, iar celălalt străpunsese un rinichi. Ca urmare a loviturii primite în față, avea nasul spart, și chipul îi căpătase acum un aspect strălucitor de vânătă coaptă.

Era cea de-a treia mea vizită în tot atâtea zile și, cu toate că făcusem tot ce putusem ca să-l mai înveselesc, Jacobi era încă într-o dispoziție cât se poate de sumbră. Îl priveam dormind, când, pe neașteptate, ochii lui umflați se întredeschiseră.

– Salut, Warren.

– Salut, Șmechero.

– Cum te simți?

– Ca al mai mare dobitoc din lume.

A tușit dureros, iar eu am tresărit, compătimindu-l.

– Ușurel, amice.

– E nasol, Boxer.

– Știu.

– Nu pot să-mi iau gândul de la ce s-a întâmplat. Continui să visez despre asta. Se opri și-și pipăi bandajul de pe

nas. Puștiul ăla m-a lovit în timp ce eu stăteam ca prostu' cu scula-n mână.

– Hm. Cred că era telefonul mobil, Jacobi.

N-a râs. Era semn rău.

– N-am nici o scuză.

– Am făcut doar ce ne-a îndemnat inima.

– Inima? Rahat. Data viitoare, mai puțină inimă, mai mult creier.

Avea dreptate, normal. Ascultam, încuviințând din cap, adăugând mai multe lucruri în mintea mea. Ca, de exemplu: „O să mă mai simt vreodată bine cu un pistol în mână?" „O să mai șovăi atunci când n-ar trebui s-o fac?" „O să trag înainte să gândesc?" I-am turnat lui Jacobi apă în pahar. I-am proptit un pai în el.

– Am dat-o în bară. Trebuia să-i pun cătușele puștiului ăluia...

– Nici să nu te gândești, Boxer. *Noi* ar fi trebuit... și tu probabil că mi-ai salvat viața.

În pragul ușii se simți o urmă de mișcare. Părul șefului de secție Anthony Tracchio era lins și dat pe spate, hainele lui de stradă erau curate și simple, iar în mâini ținea o cutie cu bomboane. Aducea cu un adolescent care venea la prima întâlnire. Ei, nu chiar.

– Jacobi. Boxer. Mă bucur că v-am prins pe amândoi. Ce faceți, bine?

Tracchio nu era un tip rău, și pot spune că se purtase bine cu mine; totuși, nu eram în relații prea călduroase. A țopăit un pic în vârfurile picioarelor, apoi s-a apropiat de patul lui Jacobi.

– Am vești.

Deja ne captase întreaga atenție.

– Pușcanii Cabot au lăsat amprente la Lorenzo. O luminiță îi juca în ochi. Și Sam Cabot a mărturisit.

– Mama mă-sii! E adevărat? hârâi Jacobi.

– Pe viața mamei mele. Băiatul i-a spus unei infirmiere că el și sora lui se jucau de-a fugarii. Ziceau că jocul se numește „glonț sau scaun cu rotile".

– Infirmiera o să depună mărturie? am întrebat eu.

– Da, sigur. Mi-a jurat chiar ea.

– „Glonț sau scaun cu rotile." Jigodiile alea mici! Jacobi pufni. Un joc...

– Mda, ei bine, jocul ăla s-a terminat. Am găsit chiar și caiete și colecții de povești cu crime în dormitorul fetei, la ei acasă. Era obsedată de crime. Ascultați, voi doi să vă faceți bine, da? Nu vă faceți griji pentru nimic. A, asta e din partea echipei, a mai zis el, întinzându-mi cutia de bomboane de ciocolată Ghirardelli și o carte poștală cu „Însănătoșire grabnică" și o grămadă de semnături pe ea. Suntem mândri de amândoi.

Am mai stat de vorbă cam un minut, timp în care l-am rugat să le transmită mulțumiri și prietenilor noștri de la Curtea de Justiție. După ce-a plecat, m-am întins și i-am luat mâna lui Jacobi. Faptul că aproape muriserăm împreună crease între noi o legătură mai profundă decât o prietenie.

– Ei bine, puștanii erau mânjiți, am zis.

– Mda. Deschide șampania!

Nu puteam să-l contrazic. Faptul că puștanii Cabot erau criminali nu schimba în vreun fel ororile întâmplării. Și nu schimba ideea pe care o tot cloceam de câteva zile.

– Să-ți spun ceva, Jacobi. Mă gândesc s-o las baltă. Să renunț la slujba asta.

– Ei, haide.

– Vorbesc serios.

– Tu n-o să renunți, Boxer.

I-am netezit o cută a păturii, și apoi am apăsat pe buton, ca să vină o infirmieră și să mă ducă în salonul meu.

– Somn ușor, partenere.

– Știu. „Nu vă faceți griji pentru nimic."

M-am aplecat și l-am pupat pe obrazul dolofan, pentru prima dată în viață. Știu că-l durea, dar Jacobi chiar a zâmbit.

Capitolul 12

Era o zi desprinsă parcă din cartea de colorat a unui copil. Soare galben și strălucitor. Păsările care ciripeau și mirosul de flori al verii, răspândit peste tot. Chiar și copacii cu coroanele retezate din fața spitalului aveau acum mănunchiuri viu colorate de frunze, față de ultima dată când mai fusesem eu pe-afară, cu trei săptămâni în urmă.

O zi încântătoare, cu siguranță, dar într-un fel nu puteam să mai privesc viața la fel ca înainte, cu sentimentul acela care se insinuase în sufletul meu, că nu era totul în ordine. Era oare semn de paranoia... sau o presimțire a ceea ce avea să se întâmple?

Pe aleea șerpuitoare care ducea spre intrarea în spital apăru mașina verde a lui Cat, un Subaru Forester. Puteam să-mi văd nepoțelele fluturându-și mânuțele și țopăind de bucurie pe bancheta din spate a mașinii. Odată încătărămată pe locul din dreapta șoferului, dispoziția mi s-a schimbat în bine. Chiar am început să cânt: *What a day for a daydream...*[1].

– Mătușă Lindsay, habar n-aveam că știi să cânți, s-a mirat micuța Brigid, în vârstă de șase ani, care apăruse din spate.

---

[1] „Ce mai zi în care să visezi cu ochii deschiși...", primul vers al unei cunoscute piese, intitulate *Daydream*, de pe cel de-al doilea album al formației pop americane Lovin' Spoonful, apărut în anul 1966 (n.tr.)

– Normal că știu. Am cântat la chitară și vocal tot timpul cât am fost în facultate, nu-i așa, Cat?

– Noi îi spuneam Top Patruzeci, a răspuns sora mea. Era ca un tonomat uman pe-atunci.

– Ce-i ăla un tooolomat? a întrebat Meredith, care avea doar doi ani și jumătate.

Am izbucnit în râs și i-am explicat:

– E ca un CD-player uriaș cu discuri din vinil. Iar apoi a trebuit să-i explic și ce erau discurile de vinil.

Am lăsat fereastra în jos, permițând brizei să-mi răvășească pe spate părul lung și blond, în timp ce mergeam spre est, pe Twenty-second Street, spre șirurile de case victoriene cu două sau trei etaje, zugrăvite în culori drăguțe, pastelate, care se întindeau până la marginea dealului Portrero.

Cat m-a întrebat despre planurile mele, iar eu i-am răspuns ridicând din umeri că eram trasă pe dreapta o vreme până când cei de la IAB[1] investigau cazul cu împușcăturile și că aveam o grămadă de timp la dispoziție în calitate de „rănit la datorie", pe care l-aș putea folosi cum se cuvine. Să-mi fac curat prin dulapuri. Să-mi pun în ordine cutiile alea de pantofi pline cu poze vechi.

– Uite o idee mai bună. Stai la noi acasă până te mai înzdrăvenești, mi-a propus Cat. Plecăm la Aspen peste o săptămână. Casa îți rămâne la dispoziție. Lui Penelope i-ar face bine compania ta.

– Cine-i Penelope?

Fetele din spate au început să chicotească.

– Ciiine-i Penelope?

– E prietena noastră, răspunseră ele în cor.

---

[1] Abreviere de la Internal Affairs Bureau, departament din poliția americană care investighează posibilele încălcări ale legii sau ale conduitei profesionale comise de ofițerii aflați în misiune. (n.tr.)

– Lasă-mi ceva timp de gândire, i-am spus surorii mele, în timp ce coteam la stânga pe Mississippi şi ajungeam în faţa casei victoriene pe care o numeam „acasă".

Cat tocmai mă ajuta să ies din maşină, când Cindy sări pe treptele din faţa casei, cu draga de Martha alergând în faţa ei.

Căţeluşa mea euforică aproape că m-a dărâmat, lingându-mă şi lătrând atât de tare, încât puteam doar să sper că Cindy mă auzise atunci când îi mulţumisem pentru faptul că avusese grijă de fetiţa mea.

Le-am făcut semne de rămas-bun tuturor şi deja ţopăiam pe scări, visând la o baie fierbinte în cada mea şi la un somn bun în patul meu, când se auzi soneria.

– Bine, bine, am mormăit eu. Ce-mi închipuiam, că o să primesc flori?

Am tropăit în jos pe scări şi-am deschis larg uşa. Un tânăr străin, îmbrăcat în kaki şi cu un sveter Santa Clara, stătea în prag, cu un plic în mână. Nu m-am încrezut nici o clipă în zâmbetul lui.

– Lindsay Boxer?

– Nu. Adresă greşită, am răspuns sarcastic. Cred că stă prin Kansas.

Tânărul mi-a zâmbit calm... şi mi-a confirmat presimţirea de mai devreme.

Capitolul 13

– Omoară, i-am poruncit lui Martha. Cățeluşa şi-a ridicat privirea spre mine şi a început să dea din coadă. Ciobăneştii scoţieni dresaţi răspund la multe comenzi, dar „Omoară" nu e una dintre ele. Am luat plicul de la puşti, care s-a tras înapoi cu mâinile ridicate. Am trântit uşa după el folosindu-mă de cârjă.

La etaj, în apartamentul meu, pe masa din sticlă şi oţel tubular de pe terasa mea, care oferea o privelişte uluitoare spre San Francisco Bay, am pus plicul, care era, evident, o înştiinţare oficială. Mi-am aşezat cu grijă bietul fund pe scaun.

Martha şi-a lăsat capul pe coapsa mea, iar eu am mângâiat-o uşor, în timp ce priveam peste valurile hipnotice de pe suprafaţa lucitoare a apei.

Minutele treceau încet şi, în clipa în care n-am mai putut să rezist, am deschis plicul şi am despăturit documentul.

Limbajul judecătoresc ţopăia peste tot, printre „ordonanţe, citaţii şi plângeri", în timp ce încercam să descopăr sensurile. Nu era chiar atât de greu. Doctorul Andrew Cabot mă dădea în judecată pentru „ucidere din culpă, utilizare excesivă a forţei şi comportament nepotrivit al ofiţerului de poliţie". Cerea o audiere preliminară în termen de o săptămână, ca să-mi pună sechestru pe apartament, pe contul din bancă şi pe oricare alte bunuri pământeşti pe care aş fi putut încerca să le ascund înainte de proces.

Cabot mă dădea pe mine în judecată!

Simțeam că mă ia cu frisoane. Era o nedreptate strigătoare la cer. Mi-am derulat din nou scena în minte. Da, făcusem o greșeală că avusesem încredere în copiii ăia, dar forță excesivă? Comportament nepotrivit? Ucidere din culpă?

Copiii ăia ucigași avuseseră arme asupra lor.

Trăseseră în mine și în Jacobi, fără ca noi să fi îndreptat înainte armele spre ei. Le ordonasem să arunce pistoalele, și abia apoi acționasem. Jacobi îmi era martor. Era un caz clar de legitimă apărare. Limpede ca lumina zilei!

Dar încă-mi era teamă. Nu, eram îngrozită!

Vedeam de pe acum titlurile. Publicul avea să creadă totul: copiii aceia mici și drăgălași, împușcați fără milă de un polițist. Presa avea să fie în extaz. Aveam să fiu răstignită de televiziuni.

Ar fi trebuit să-l sun de îndată pe Tracchio, să obțin asistență legală, să-mi recapăt controlul. Dar nu puteam să fac nimic. Încremenisem în scaunul meu, paralizată de un sentiment din ce în ce mai apăsător că uitasem ceva important.

Ceva care chiar putea să mă afecteze.

Capitolul 14

M-am trezit leoarcă de transpirație. Am luat vreo două Tylenol pentru durere și un Valium de culoarea cerului, pe care mi-l dăduse psihologul, apoi am început să privesc fix umbrele aruncate de luminile de pe stradă pe tavanul camerei.

M-am rostogolit cu grijă pe partea mea nevătămată și m-am uitat la ceas. 12.15. Dormisem doar o oră și aveam sentimentul că mă aștepta o noapte lungă.

– Martha. Aici, fetița!

Amica mea a sărit în pat și s-a cuibărit lângă trupul meu. Într-un minut, picioruşele îi tresăreau în vis, în timp ce creierul meu încă se frământa să înțeleagă noua versiune, de un echivoc exemplar, a lui Tracchio despre „nu vă faceți griji pentru nimic".

Mai clar spus:

„O să ai nevoie de doi reprezentanți, Boxer. Mickey Sherman te va reprezenta din partea Poliției din San Francisco, dar vei avea nevoie și de propriul avocat, să te apere în cazul în care... ei bine, în cazul în care ai făcut ceva în afara datoriei tale."

„Și-atunci, cum e? Sunt pe cont propriu?"

Speram ca medicamentele să-mi abată gândurile de la toate astea și să mă facă să dorm, dar n-a fost așa. Mental, încă mai întorceam pe toate părțile evenimentele din ziua aceea, întâlnirile stabilite cu Sherman și cu avocatul *meu*,

o tânără pe nume Castellano. Molinari o recomandase călduros... și e ceva când primești o recomandare de acest gen de la barosan din FBI.

Încă o dată, am tras concluzia că mă îngrijeam cât se poate de bine, date fiind circumstanțele. Dar săptămâna care urma avea să fie groaznică. Aveam nevoie de ceva care să mă înveselească.

M-am gândit la casa lui Cat. Nu mai fusesem acolo de când se mutase, imediat după ce divorțase, acum doi ani, dar peisajul era de neuitat. La doar patruzeci de minute la sud de San Francisco, Half Moon Bay era o fărâmă de paradis. Era un golf în formă de semilună, cu o plajă cu nisip fin, cu păduri superbe de conifere și o priveliște panoramică a oceanului; și era destul de cald în iunie, încât să mă pot relaxa pe terasa lui Cat și să-mi șterg din minte toate amintirile urâte.

Pur și simplu, nu mai puteam să aștept până dimineață. Am sunat-o pe sora mea la unu fără un sfert. Vocea îi era răgușită de somn.

– Lindsay, normal că vorbesc serios. Vino când vrei tu. Știi unde sunt cheile.

Mi-am îndreptat gândurile către Half Moon Bay. Dar, de fiecare dată când ațineam visând la acel paradis, mă trezeam brusc, cu inima bătându-mi nebunește. În mod cert, întâlnirea de la tribunal mă obseda într-atât, încât nu mă mai puteam gândi la nimic altceva.

Capitolul 15

Nori grei de furtună se adunaseră deasupra tribunalului din Civic Center, pe McAllister la numărul 400, şi o ploaie biciuitoare îmbiba străzile. După ce scăpasem de cârjă în dimineaţa aceea, mă sprijineam acum de Mickey Sherman, avocat al oraşului San Francisco, în timp ce urcam scările alunecoase ale tribunalului. Mă sprijineam de el din mai multe puncte de vedere.

Am trecut pe lângă doctorul Andrew Cabot şi pe lângă avocatul lui, Mason Broyles, care tocmai ofereau un interviu presei la adăpostul mai multor umbrele negre. Singura binecuvântare era că nici o cameră de luat vederi nu părea îndreptată spre mine.

I-am aruncat o privire fugară lui Mason Broyles în timp ce treceam pe lângă ei. Avea ochii întunecaţi, părul negru şi buza uşor despicată. L-am auzit spunând ceva despre „sălbăticia locotenentului Boxer" şi mi-am dat seama de faptul că avea să mă facă ferfeniţă dacă i se va ivi ocazia. Cât despre doctorul Cabot, tristeţea îi transformase chipul într-o mască împietrită.

Mickey a deschis una dintre uşile grele din sticlă, şi-am intrat în holul tribunalului. Mickey era un avocat recunoscut, respectat pentru inteligenţa sa şi pentru şarmul lui irezistibil. Nu-i plăcea să piardă, şi rareori se întâmpla aşa ceva.

– Uite ce e, Lindsay, mi-a spus el, încercând să-şi strângă umbrela. Se umflă el în pene, însă avem un caz solid. Nu-l lăsa să te doboare. O mulţime de prieteni îţi sunt alături.

L-am aprobat din cap, dar mă gândeam la cum îl ţintuisem pe Sam Cabot într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii, iar pe sora lui, în cavoul familiei Cabot. Tatăl lor n-avea nevoie de apartamentul în care locuiam sau de amărâtul meu de cont din bancă. Voia să mă distrugă. Şi-şi angajase exact omul potrivit pentru asta.

Eu şi Mickey am urcat pe scările din spate şi am intrat în sala de judecată C, de la etajul doi. În câteva minute, avea să mi se hotărască soarta în acea încăpere mică, obişnuită, cu pereţii cenuşii şi cu fereastra care dădea spre o alee.

Îmi pusesem o insignă cu însemnele Poliţiei din San Francisco pe reverul costumului meu albastru-închis, astfel încât să par îmbrăcată cât mai oficial posibil, fără a purta uniformă însă. Când m-am aşezat lângă el, mi-au venit iarăşi în minte instrucţiunile lui Mickey: „Atunci când te interoghează Broyles, să nu dai explicaţii prea lungi. Da, nu. Atât. O să încerce să te provoace şi să demonstreze că te enervezi uşor şi că de aceea ai apăsat pe trăgaci."

Nu mă considerasem niciodată o persoană nervoasă, dar acum eram foarte furioasă. Fusese o lovitură bună. *O lovitură bună!* Procurorul mă absolvise de vină. Şi acum mă simţeam din nou ca o ţintă. În timp ce rândurile se umpleau cu spectatori, eram conştientă de murmurul care se forma în spatele meu.

„Uite-o pe poliţista care i-a împuşcat pe copii. Aia e."

Dintr-odată, am simţit o mână liniştitoare pe umăr. M-am întors, şi ochii mi s-au umplut de lacrimi în clipa în care l-am văzut pe Joe. Mi-am pus mâna peste a lui, surprinzând în acelaşi timp privirea celeilalte avocate pe care o angajasem, o tânără americană de origine japoneză, cu

neobișnuitul nume de Yuki Castellano. Ne-am salutat, iar ea s-a așezat lângă Mickey.

Murmurul din sală s-a stins dintr-odată în clipa în care aprodul a strigat:

– Toată lumea să se ridice!

Ne-am conformat, în timp ce Onorabila Rosa Algierri se așeza la locul ei. Judecătoarea Algierri putea să respingă plângerea, și eu puteam să ies din tribunal, să mă vindec atât fizic, cât și sufletește, să-mi reiau viața. Sau putea să aprobe plângerea și să mă trimită într-un proces care să mă coste totul.

– Ești bine, Lindsay?

– Niciodată n-am fost mai bine, i-am răspuns lui Mickey.

Și-a dat seama de sarcasmul din vocea mea și mi-a atins ușor mâna. O clipă mai târziu, inima a început să-mi bată cu putere. Mason Broyles se ridicase să pledeze împotriva mea.

Capitolul 16

Avocatul lui Cabot a stat atât de mult în picioare, fără să spună nimic, încât tensiunea acumulată în încăpere era atât de densă, că putea fi tăiată cu cuțitul. Cineva din sală a tușit, cu nervozitate.

– Acuzarea îl cheamă ca martor pe medicul legist Claire Washburn, a spus în cele din urmă Broyles, iar prietena mea cea mai bună s-a așezat în boxa martorilor, din partea acuzării.

Aș fi vrut să fac cu mâna, să zâmbesc, să fac cu ochiul... orice... dar, desigur, tot ce puteam să fac era să privesc. Broyles și-a făcut încălzirea cu o serie de pași ușori de-a lungul scenei, care-au devenit din ce în ce mai repezi, și apoi a început să gesticuleze.

– În seara zilei de 10 mai ați făcut autopsia cadavrului Sarei Cabot? a întrebat Broyles.

– Da.

– Ce ne puteți spune despre rănile ei?

Toată lumea era cu ochii la Claire, care răsfoia un caiet cu notițe din fața ei.

– Am găsit două plăgi împușcate la piept, destul de apropiate. Plaga împușcată A era o rană penetrantă situată pe partea de sus exterioară a pieptului, cam la cincisprezece centimetri dedesubtul umărului stâng și la vreo șase centimetri la stânga față de cutia toracică.

Mărturia lui Claire era crucială, şi totuşi mintea mea nu era conectată la ceea ce se petrecea în sală, ci se concentra asupra trecutului. Mă vedeam în lumina difuză de pe Larkin Street. O priveam pe Sara scoţându-şi pistolul din jachetă şi trăgând în mine. Căderam şi ajungeam într-o poziţie incomodă.

– „Aruncă pistolul!"

– „Du-te dracului, curvo!"

Am tras de două ori cu pistolul, şi Sara a căzut la câţiva metri de mine. O omorâsem pe fata aia şi, deşi eram nevinovată cu privire la acuzaţiile care mi se aduceau, conştiinţa mea era vinovată, vinovată, vinovată.

Am ascultat mărturia lui Claire în timp ce descria cea de-a doua împuşcătură, care trecuse prin sternul fetei.

– Este ceea ce numim un K-cinci, a spus Claire. A trecut prin sacul pericardial, a continuat prin inimă şi s-a terminat în vertebra toracică numărul patru, unde am găsit un proiectil din cupru parţial deformat, de mărime medie.

– Este acesta concordant cu un glonţ de nouă milimetri?

– Da.

– Vă mulţumesc, doctore Washburn. Am terminat cu martorul acesta, onorată instanţă.

Mickey şi-a proptit ambele mâini pe masa apărării şi s-a ridicat în picioare.

– Doamnă doctor Washburn, Sara a murit instantaneu?

– Aşa aş zice. Imediat după împuşcături. Ambele răni erau în inimă.

– Hm. Şi, doamnă doctor, trăsese decedata recent cu o armă?

– Da, am văzut ceva negru la baza degetului ei arătător care se potriveşte cu urma lăsată de un pistol.

– De unde aţi ştiut că sunt reziduurile lăsate de folosirea unei arme?

– În acelaşi fel în care ştii că mama ta e mama ta, a zis Claire, clipind. Pentru că aşa arată. S-a oprit o clipă, până

când s-au potolit râsetele, apoi a continuat: În afară de asta, am fotografiat urma aceea, am înregistrat-o și am analizat-o la laborator, iar rezultatul a fost pozitiv.

– Ar fi putut decedata să tragă în locotenentul Boxer după ce fusese împușcată?

– Nu văd cum ar putea o fată moartă să tragă în cineva, domnule Sherman.

Mickey a aprobat din cap.

– Ați observat și traiectoria acelor gloanțe, doamnă doctor Washburn?

– Da. Erau trase în sus, la unghiuri de patruzeci și șapte și patruzeci și nouă de grade.

– Prin urmare, ca să fim absolut lămuriți, doamnă doctor, Sara Cabot a tras prima în locotenentul Boxer... iar locotenentul a răspuns trăgând în sus, din locul în care se afla, căzută la pământ.

– După părerea mea, da, așa s-a întâmplat.

– Ați numi asta folosire excesivă de forță, sau violență nejustificată, sau purtare neadecvată a poliției?

Judecătorul a aprobat obiecția lui Broyles la această remarcă. Mickey i-a mulțumit lui Claire și a anunțat-o că era liberă. Zâmbea în timp ce se întorcea la masa noastră. Mușchii mi s-au relaxat și i-am zâmbit, la rândul meu. Dar audierea abia începuse.

Am tresărit de spaimă când am observat privirea lui Mason Broyles. Ar fi putut fi descrisă doar ca anticipativă. Abia aștepta să vină următorul martor în boxă.

Capitolul 17

– Vă rog, spuneţi-vă numele, a zis Broyles către femeia mică, brunetă, puţin trecută de treizeci de ani.

– Betty d'Angelo.

Ochii ei negri, ascunşi în spatele ochelarilor cu rame mari, s-au îndreptat o clipă către mine, apoi s-au întors spre Broyles. L-am privit pe Mickey Sherman şi-am ridicat din umeri. Din câte ştiam, n-o mai văzusem niciodată pe femeia asta.

– Şi ce profesie aveţi?

– Sunt asistentă medicală la spitalul din San Francisco.

– Eraţi de gardă în noaptea de 10 mai?

– Da.

– Aţi avut ocazia să luaţi sânge de la acuzată, Lindsay Boxer?

– Da.

– Şi de ce anume i s-a luat sânge?

– O pregăteam pentru operaţie, pentru extragerea gloanţelor. Era o chestiune de viaţă şi de moarte. Pierdea mult sânge.

– Da, ştiu, ştiu, a zis Broyles, alungându-i comentariul ca şi cum ar fi alungat o muscă. Vorbiţi-ne despre acest test de sânge.

– E o procedură normală. A trebuit să vedem ce grupă are, pentru transfuzie.

– Doamnă D'Angelo, privesc chiar acum raportul medical din acea seară referitor la locotenentul Boxer. Este un raport destul de voluminos. Broyles aruncă un teanc de hârtii pe masa din boxa martorilor și-l arătă cu degetul. Aici e semnătura dumneavoastră?

– Da.

– Aș vrea să vă uitați la această linie subliniată de aici.

Martora și-a întors capul, de parcă și-ar fi dat seama că nu era ceva de bine. De obicei, personalul de la Urgențe era solidar cu poliția și încerca să ne protejeze. N-am înțeles atunci, dar infirmiera încerca să evite întrebările lui Broyles.

– Îmi puteți spune ce e aici? a întrebat Broyles din nou.

– Aceea? Adică alcoolemia?

– Arată conținutul de alcool etilic în sânge, nu?

– Da. Asta arată.

– Ce înseamnă 0,067?

– A... înseamnă că nivelul de alcool în sânge era de șaizeci și șapte de miligrame pe decilitru.

Broyles a zâmbit și și-a coborât vocea.

– În acest caz, se referă la nivelul de alcool din organismul locotenentului Boxer, nu-i așa?

– Da, așa este.

– Doamnă D'Angelo, 0,067... asta înseamnă stare de ebrietate, nu?

– În astfel de situații noi considerăm că se află „sub influența", dar...

– Da sau nu?

– Da.

– Nu mai am întrebări, a spus Broyles.

Mă simțeam de parcă m-ar fi lovit un baros în moalele capului. „Dumnezeule, nenorocitele ale de pahare de margarita de la Susie's."

Am simțit cum tot sângele mi se scurge din față și mă ia cu leșin.

Mickey s-a întors spre mine, cerându-mi parcă o explicație: „De ce nu mi-ai spus?"

Am rămas cu gura căscată privindu-mi avocatul, plină de remușcări.

Abia puteam să mai suport privirea neîncrezătoare a lui Mickey, care, înarmat cu nimic altceva decât o doză mare de curaj, se ridica și se apropia de martor.

Capitolul 18

Erau doar douăsprezece rânduri de scaune în sala de judecată C a tribunalului din Civic Center din San Francisco și nici o boxă a juraților. Ar fi fost greu să găsești o cameră mai intimă ca asta. Nu cred că mai respira cineva în timp ce Mickey se îndrepta spre boxa martorilor.

A salutat-o pe doamna D'Angelo, care părea ușurată de faptul că scăpase de tirul de întrebări pe care Mason Broyles îl îndreptase asupra ei.

– Am doar câteva întrebări, a zis el. Este destul de obișnuit să se folosească alcoolul etilic pentru curățarea rănilor, nu-i așa? Este posibil ca alcoolul acela să fi fost confundat cu alcoolul din sânge?

Betty D'Angelo părea pe punctul de a izbucni în plâns.

– Păi, noi folosim betadină pentru răni. Nu folosim alcool.

Mickey a făcut un semn cu mâna de parc-ar fi vrut să-i mănânce răspunsul și s-a întors către judecător. A cerut o pauză, și i s-a acordat. Reporterii s-au repezit la ușă și, în momentul acela de relativă intimitate care-a urmat, mi-am cerut iertare din tot sufletul.

– Mă simt ca un adevărat idiot, a zis și el, nu lipsit de blândețe. Am văzut raportul medical, dar n-am observat și alcoolemia.

– Am uitat complet de asta, până acum, i-am mărturisit. Probabil că mi-am blocat această amintire.

I-am povestit lui Mickey că eram în timpul meu liber atunci când Jacobi m-a sunat, la Susie's. I-am explicat ce anume băusem și că, deși nu eram chiar complet treaz atunci când mă urcasem în mașină, urmărirea Mercedesului alungase orice urmă de amețeală.

– De obicei bei câte ceva la cină? m-a întrebat Mickey.

– Da. De câteva ori pe săptămână.

– Ei bine, asta este. Băuturile la cină sunt ceva obișnuit pentru tine, iar 0,067 e, oricum, la limită. Pe urmă, survine o traumă majoră. Ai fost împușcată. Aveai dureri. Ai fi putut să mori. Ai omorât pe cineva... și asta te-a obsedat. Jumătate dintre victimele unei astfel de răni blochează complet incidentul. Te-ai descurcat bine, având în vedere prin ce ai trecut.

Am scos un oftat adânc.

– Și acum, ce facem?

– Ei bine, măcar știm ce are acuzarea. Poate că-l vor chema pe Sam Cabot în boxa martorilor și, dacă-mi vor da o șansă cu ticălosul ăla mic, o să reușim.

Sala de judecată s-a umplut din nou, iar Mickey a trecut la treabă. Un expert în balistică a depus mărturie că gloanțele extrase din corpul meu erau identice cu cele din pistolul Sarei Cabot și, de asemenea, s-a prezentat și înregistrarea video a depoziției lui Jacobi, de pe patul de spital. Era martorul meu de la fața locului.

Deși avea, evident, mari dureri de la răni, Jacobi a depus mărturie despre noaptea de 10 mai. Mai întâi, a descris accidentul de mașină.

– Tocmai sunam după o ambulanță în clipa în care am auzit împușcăturile, spunea el. M-am întors și am văzut cum locotenentul Boxer se prăbușea. Sara Cabot a împușcat-o de două ori, iar Boxer n-avea pistolul în mână. Apoi băiatul a tras în mine cu un revolver. Jacobi și-a arătat cu precauție, torsul bandajat. Acesta e ultimul lucru de care-mi mai aduc aminte, înainte să fi leșinat.

Mărturia lui Jacobi era bună, dar n-avea să fie de ajuns ca să compenseze problema alcoolemiei.

O singură persoană mă mai putea ajuta acum. Îi purtam hainele, stăteam pe scaunul ei. Mi se făcuse greață și rănile îmi zvâcneau. Chiar nu știam dac-aș fi putut să mă salvez, sau să-mi înrăutățesc situația.

Avocatul meu și-a întors ochii căprui, plini de căldură, spre mine.

„Ține-te bine, Lindsay."

M-am ridicat în picioare, clătinându-mă, după ce mi-am auzit numele strigat în sala de judecată.

Mickey Sherman mă chemase în boxa martorilor.

Capitolul 19

Fusesem martor de zeci de ori în decursul carierei mele, dar asta era prima dată când trebuia să mă apăr *pe mine*. În toți anii aceștia protejasem publicul, și acum aveam o țintă desenată pe frunte. Fierbeam pe dinăuntru, dar nu puteam să arăt asta.

M-am ridicat, am depus jurământul cu mâna pe o Biblie veche și ponosită și mi-am lăsat soarta în mâinile avocatului meu.

Mickey a trecut direct la subiect.

– Lindsay, erai beată în seara de 10 mai?

Judecătoarea a intervenit:

– Domnule Sherman, vă rog nu vă adresați clientei dumneavoastră cu numele mic.

– În regulă. Locotenent, erați beată în acea seară?

– Nu.

– În regulă, să mergem un pic înapoi. Erați de serviciu în acea seară?

– Nu. Tura mea se terminase la ora cinci după-amiaza.

Mickey m-a pus să rememoreze evenimentele acelei nopți în toate detaliile ei dureroase, iar eu am spus totul. Am descris ceea ce băusem la Susie's și i-am povestit instanței despre telefonul primit de la Jacobi. Am declarat că-i spusesem adevărul lui Jacobi atunci când mă întrebase dacă eram în stare să-l însoțesc în seara aceea.

Când Mickey m-a întrebat de ce am răspuns la apel atunci când nu eram în tură, am zis:

– Sunt polițist douăzeci și patru de ore pe zi. Atunci când partenerul meu are nevoie de mine, sunt acolo.

– Ați găsit mașina în cauză?

– Da.

– Și apoi?

– Mașina a plecat cu o viteză foarte mare, iar noi am pornit după ea. Opt minute mai târziu, mașina a scăpat de sub control și a avut un accident.

– După accident, atunci când ați văzut că Sara Cabot și Sam Cabot aveau nevoie de îngrijiri medicale, v-a fost frică de ei?

– Nu. Erau copii. M-am gândit că furaseră mașina sau luaseră vreo altă decizie proastă. Se întâmplă așa ceva în fiecare zi.

– Și ce-ați făcut?

– Eu și inspectorul Jacobi ne-am lăsat armele deoparte și am încercat să-i ajutăm.

– În ce moment ați scos iar pistolul?

– După ce eu și inspectorul Jacobi fuseserăm împușcați și după ce-i somasem pe suspecți să arunce armele.

– Îți mulțumesc, Lindsay. Nu mai am întrebări.

M-am gândit la ceea ce spusesem și mi-am acordat o notă de trecere. Mi-am aruncat privirea în jur și l-am văzut pe Joe zâmbind, în timp ce Mickey se întorcea la locul său.

– Martorul dumneavoastră, i-a spus el lui Mason Broyles.

Capitolul 20

S-a aşternut tăcerea. Broyles m-a privit atât de mult, încât îmi venea să urlu. Era un truc vechi de interogatoriu, iar el îl folosise perfect. În sală se auzeau deja voci, aşa că judecătoarea l-a somat pe Broyles să treacă la întrebări.

L-am privit drept în ochi în timp ce se apropia de mine.

– Spuneţi-ne, locotenent Boxer, care sunt procedurile obişnuite ale poliţiei pentru a pune capăt unei infracţiuni?

– Te apropii cu arma scoasă, îi scoţi pe suspecţi din maşină, îi dezarmezi, le pui cătuşele, te asiguri că situaţia e sub control.

– Şi asta aţi făcut, locotenent?

– Ne-am apropiat cu armele scoase, dar ocupanţii nu puteau ieşi din maşină fără ajutor. Am pus armele deoparte ca să-i putem elibera din vehicul.

– Aţi încălcat procedurile poliţiei, nu-i aşa?

– Aveam obligaţia de a oferi ajutor.

– Da, ştiu. Voiaţi să fiţi buni cu „copiii". Dar recunoaşteţi că n-aţi urmat procedurile poliţiei, nu-i aşa?

– Uitaţi ce e, am făcut o *greşeală*, am replicat brusc. Dar copiii aia sângerau şi vomitau. Maşina putea să ia foc...

– Onorată instanţă?

– Vă rog să răspundeţi strict la întrebări, locotenent Boxer.

M-am trântit cu putere pe spătarul scaunului. Îl văzusem de multe ori pe Broyles la tribunal şi-i cunoşteam

capacitatea extraordinară de a găsi punctele slabe ale adversarului său.

Tocmai îmi găsise şi mie punctul slab.

Tot mă mai învinovăţeam pentru faptul că nu le pusesem căţuşele copiilor ălora, iar Jacobi, care avea mai mult de douăzeci de ani vechime, fusese şi el păcălit. Dar, Dumnezeule, ce puteam să facem mai mult?

– O să reformulez, a spus Broyles direct. Încercaţi mereu să urmaţi regulamentul?

– Da.

– Şi ce spune regulamentul în legătură cu starea de ebrietate în timpul serviciului?

– *Obiectez*, a strigat Mickey, sărind în picioare. Există probe că martorul băuse, dar nu există nici o dovadă că ar fi fost *în stare de ebrietate*.

Broyles s-a strâmbat şi s-a întors cu spatele la mine.

– Nu mai am întrebări, onorată instanţă.

Am simţit sub braţ cercuri imense, umede. Am coborât din boxa martorilor, uitând de rana de la picior, până când durerea s-a făcut simţită. M-am întors şchiopătând la scaunul meu, simţindu-mă şi mai rău ca înainte.

M-am răsucit către Mickey, care zâmbea încurajator, dar ştiam că zâmbetul lui era fals.

Fruntea îi era încruntată de îngrijorare.

Capitolul 21

Eram destul de afectată de felul în care Mason Broyles întorsese pe dos evenimentele din seara de 10 mai, făcând ca toată vina să cadă asupra mea. Îşi făcea bine treaba, iar eu a trebuit să par stăpână pe mine şi să stau liniştită în timp ce Broyles îşi ţinea pledoaria de final.

– Onorată instanţă, a spus el, Sara Cabot a murit pentru că Lindsay Boxer a ucis-o. Şi Sam Cabot, în vârstă de treisprezece ani, este într-un scaun cu rotile, pe viaţă. Acuzata admite că n-a urmat procedurile poliţiei. Sunt de acord că au fost greşeli din partea clienţilor mei, dar nu ne aşteptăm ca tinerii să emită judecăţi corecte. Ofiţerii de poliţie, pe de altă parte, sunt antrenaţi să se descurce în diferite situaţii de criză, iar acuzata n-a fost în stare să facă aşa ceva, pentru că era beată. Altfel spus, dacă locotenentul Boxer ar fi făcut ceea ce trebuia să facă, această tragedie n-ar fi avut loc şi n-am mai fi azi aici.

Discursul lui Broyles mă scotea din sărite, dar trebuia să recunosc că era convingător şi, dacă nu m-aş fi aflat în poziţia în care eram, poate că aş fi văzut lucrurile aşa cum le prezenta el. Până să se ridice Mickey să spună ceea ce avea de spus, sângele îmi pulsa atât de tare în urechi, de parcă în capul meu ar fi concertat o formaţie rock.

– Onorată instanţă, locotenentul Lindsay Boxer n-a pus pistoale încărcate în mâna Sarei şi a lui Sam Cabot,

a rostit Mickey, cu vocea plină de indignare. Au făcut asta singuri. Au tras în polițiști neînarmați fără să fie provocați, iar clienta mea a ripostat în legitimă apărare. Singurul lucru de care se face vinovată este faptul că a fost prea blândă față de niște cetățeni care n-au arătat pic de bunătate față de ea. Este, prin urmare, drept, onorată instanță, ca acțiunea să fie respinsă și acest ofițer demn să fie lăsat să se întoarcă la îndatoririle sale fără vreo învinovățire și fără să i se arunce vreo pată pe dosarul său impecabil.

Mickey și-a terminat pledoaria mai repede decât mă așteptam. S-a lăsat tăcerea după ultimele sale cuvinte, iar teama m-a năpădit. În clipa în care s-a așezat lângă mine, sala s-a umplut de zgomote: foșnete de hârtii, taste de laptop apăsate, trupuri care se foiau în scaune.

L-am apucat pe Mickey de mână pe sub masă și chiar am început să rostesc o rugăciune. „Doamne, te rog, fă-o să respingă acuzațiile."

Judecătoarea și-a împins ochelarii spre vârful nasului, dar nu-i puteam descifra expresia feței. Atunci când a vorbit, a făcut-o într-un mod concis, pe un ton obosit.

– Cred că acuzata a făcut tot ceea ce a putut ca să salveze o situație foarte încurcată, a spus judecătoarea Algierri. Dar alcoolul mă deranjează. O viață a fost irosită. Sara Cabot este moartă. Sunt probe suficiente pentru ca acest caz să fie trimis în fața unui juriu.

Capitolul 22

Ascultam încordată cum era fixată peste câteva săptămâni data începerii procesului. Toată lumea s-a ridicat în picioare în timp ce judecătoarea părăsea sala, apoi gloata s-a strâns în jurul meu. Am observat uniforme albastre la marginea grămezii, ochi care nu-mi întâlneau privirea, şi apoi pâlcuri de microfoane împinse în faţa mea. Încă-l ţineam pe Mickey de mână.

„Ar fi trebuit să obţinem o achitare.

Ar fi trebuit să câştigăm."

Mickey m-a ajutat să mă ridic, şi l-am urmat prin mulţime. Mâna lui Joe era pe spatele meu, în timp ce ieşeam toţi trei, împreună cu Yuki Castellano, din sala de judecată, ajungând la scări. Ne-am oprit la parter.

– Atunci când ieşim afară, să ţii capul sus, m-a sfătuit Mickey. Când vor ţipa: „De ce ai omorât-o pe fetiţa aia?", tu doar să mergi încet spre maşină. Să nu zâmbeşti, să nu te strâmbi şi să nu-i laşi pe reporteri să te descurajeze. N-ai greşit cu nimic. Du-te acasă şi nu răspunde la telefon. O să vin şi eu mai târziu.

Ploaia se oprise atunci când am ieşit din tribunal, în acea după-amiază obişnuită. N-ar fi trebuit să fiu şocată atunci când am zărit sute de oameni adunaţi în faţa tribunalului, ca să vadă cine e poliţistul care împuşcase şi omorâse o fetiţă.

Mickey şi Yuki s-au despărţit de noi ca să discute cu presa, iar eu ştiam că de-acum Mickey încerca să găsească cea mai bună strategie de a apăra Poliţia din San Francisco şi oraşul.

Eu şi Joe am trecut prin mulţimea care ţipa şi-am ajuns la locul în care ne aştepta maşina. Am auzit un murmur: „Ucigaşă de copii, ucigaşă de copii", iar întrebările cădeau asupra mea ca nişte pietre.

„La ce te gândeai, locotenent?"

„Cum te-ai simţit când ai tras în acei copii?"

Cunoşteam chipurile reporterilor de televiziune: Carlos Vega, Sandra Dunne, Kate Morley, cu toţii mă intervievaseră atunci când fusesem martor al acuzării. M-am străduit din greu să-i ignor şi să privesc dincolo de camerele de filmat şi de placardele pe care era scris „Vinovată de brutalitate poliţienească".

Mi-am păstrat privirea aţintită în faţă şi paşii egali cu ai lui Joe până când am ajuns la sedanul negru.

Imediat după ce-am trântit uşile, şoferul a pornit cu viteză în marşarier până în Polk Street. Apoi a întors maşina şi a îndreptat-o către Potrero Hill.

– M-a ucis acolo, înăuntru, i-am zis lui Joe, după ce-am pornit.

– Judecătorul te-a văzut, şi-a dat seama ce fel de persoană eşti. E păcat că a simţit că trebuie să ia această decizie.

– Poliţiştii sunt cu ochii pe mine, Joe, poliţişti care lucrează în subordinea mea şi care se aşteaptă să fac ceea ce trebuia. O să mă mai bucur de respectul lor după toate astea?

– Lindsay, oamenii cu cap din oraşul ăsta sunt de partea ta. Eşti un om bun, la naiba, şi un poliţist excelent.

Cuvintele lui Joe mă atingeau într-un fel în care n-o făcuseră cuvintele lui Mason Broyles. Mi-am lăsat capul pe frumoasa lui cămaşă albastră şi-am dat drumul lacrimilor să curgă, în timp ce el mă liniştea.

– Sunt bine, am zis în cele din urmă. M-am șters la ochi cu batista pe care mi-o întinsese. Asta-i din cauza alergiei mele. Polenul mă face mereu să lăcrimez.

Molinari a izbucnit în râs și m-a îmbrățișat, în timp ce mașina se îndrepta spre casă. Am trecut de Twentieth Street, iar casele în stil victorian au apărut la orizont.

– Mi-aș da demisia acum, am mărturisit, dar asta ar face să pară că recunosc că sunt vinovată.

– Copiii ăia criminali, Lindsay... Nici un juriu nu va decide în favoarea lor. N-au cum.

– Promiți?

Joe m-a luat iar în brațe, dar n-a răspuns. Știam că el credea întru totul în mine, dar nu putea să facă o promisiune pe care nu era sigur c-o putea ține.

– O să pleci? l-am întrebat în cele din urmă.

– Aș fi vrut să nu. Dar... da, trebuie.

Munca lui Joe pentru guvern nu-i prea permitea să stea cu mine.

– Într-o zi o să am și eu o viață, mi-a spus el cu blândețe.

– Da, și eu.

Era adevărat? Sau era doar o fantezie tâmpită? Mi-am lăsat capul din nou pe umărul lui Joe. Ne-am ținut de mână și am savurat aceste clipe care puteau fi ultimele petrecute împreună pentru vreo câteva săptămâni, fără să mai vorbim, până când ne-am sărutat ultima dată și ne-am luat rămas-bun în pragul casei mele.

Ajunsă în apartamentul meu, mi-am dat seama cât de secătuită emoțional eram. Mușchii mă dureau de cât de mult încercasem să mă stăpânesc, și nu erau semne că lucrurile aveau să se îmbunătățească. În loc să mă eliberez de acest asalt asupra reputației mele, audierea fusese doar repetiția pentru un alt proces.

Mă simțeam ca un înotător obosit. M-am vârât în patul meu mare, alături de Martha, mi-am tras pătura până la bărbie și am lăsat somnul să mă cuprindă precum o ceață groasă.

Capitolul 23

O rază de soare străpungea norii în dimineața următoare, devreme, în timp ce azvârleam o ultimă valiză în portbagaj, săream înăuntru și scoteam Explorerul de pe aleea din fața casei mele. Ardeam de nerăbdare să ies din oraș, și la fel și Martha, care-și scosese capul pe fereastra din dreapta mea și dădea întruna din coadă.

Traficul cu hopurile inerente unei ore de vârf era tipic pentru o zi de lucru, așa că mi-am îndreptat Explorerul spre sud și mi-am folosit timpul ca să-mi aduc aminte de ultima discuție cu comandantul Tracchio. „Dac-aș fi în locul tău, aș pleca de-aici, Boxer, îmi spusese. Ești suspendată, așa că închipuie-ți că ai o vacanță și odihnește-te."

Înțelesesem mesajul. Cât timp cazul meu era nerezolvat, eram o rușine pentru departament.

„Să plec de-aici?

Da, domnule, da, șefule. Nici o problemă."

Nu mă puteam gândi decât la audiere, îngrijorată din cauza procesului care se apropia.

Apoi mi-am amintit de sora mea, Cat, care mă primea cu brațele deschise, și de cât de norocoasă eram s-o am.

În douăzeci de minute, mă îndreptam deja spre sud pe autostrada, cu drumul liber în fața mea, tăiat printre stânci înalte de aproape zece metri. Valurile Pacificului izbeau

panta stâncoasă din dreapta mea, iar în stânga se înălțau munții, impunători și verzi.

– Hei, Boo, am strigat-o pe cățelușa mea, spunându-i pe numele ei de alint. Asta e ceea ce se numește o vacanță. Poți să spui va-can-ță?

Martha și-a întors spre mine chipul drăgălaș și m-a privit cu ochii ei maronii iubitori, apoi și-a scos iar nasul în vânt și a continuat să privească, veselă, coasta. Se obișnuise cu schimbarea de program, iar eu trebuia să fac același lucru.

Luasem cu mine câteva lucruri care să mă ajute să-mi alung grijile: câteva cărți pe care voiam de mult timp să le citesc, niște casete video cu câteva comedii, precum și chitara mea, o acustică Seagull, la care mai cântasem sporadic în ultimii douăzeci de ani.

Drumul era luminat de soare, iar starea mea de spirit se însenina și ea. Era o zi minunată și era cu totul a mea. Am deschis radioul și-am schimbat frecvențele până când am găsit un post unde se difuzau melodii rock.

DJ-ul practic îmi citea gândurile, punând piese din anii șaptezeci și optzeci, trimițându-mă înapoi în copilărie și în studenție, făcându-mă să-mi amintesc de formația mea de fete cu care cântam în baruri și cafenele.

Era din nou iunie, și școala se terminase... poate de tot.

Am dat volumul mai tare.

Muzica a pus stăpânire pe mine și am căutat cât m-au ținut plămânii piese rock ale tipilor din Los Angeles și alte hituri din acele vremuri. Am cântat *Hotel California*[1] și *You Make Loving Fun*[2], iar când Springsteen a început să

[1] Celebră piesă a formației americane Eagles, apărută în anul 1976 pe albumul cu același nume (n.tr.)

[2] Cel de-al patrulea hit de pe albumul „Rumours", scos în anul 1977 de formația americană Fleetwood Mac (n.tr.)

zbiere *Born To Run*, deja băteam cu mâinile volanul, simțind fiecare notă a cântecului.

Am strigat-o și pe Martha, făcând-o să urle alături de mine *Running On Empty*, a lui Jackson Browne.

Și atunci mi-am dat seama.

Eu *chiar* „mergeam pe gol". Micul led care indica nivelul de benzină se aprinsese, semnalizându-mi cu frenezie că rezervorul era aproape uscat.

Capitolul 24

Am tras pe dreapta într-o mică staţie de benzină chiar la intrarea în Half Moon Bay. Era o benzinărie independentă, care izbutise cumva să nu fie preluată de marile conglomerate petroliere, un loc rustic cu un acoperiş din tablă de oţel galvanizat deasupra rezervoarelor şi cu o firmă scrisă de mână pe uşa din faţă: Garajul Omului din Lună.

Un tip cu părul nisipiu, părând să aibă până-n treizeci de ani, şi-a şters mâinile de o cârpă şi s-a apropiat de mine, în timp ce ieşeam din maşină ca să-mi mai dezmorţesc piciorul rănit.

Am avut un scurt schimb de cuvinte despre octani, apoi m-am îndreptat către automatul cu băuturi răcoritoare din faţa biroului. Am privit de jur împrejur în curtea benzinăriei, plină de buruieni, de grămezi de cauciucuri uzate şi de alte vechituri.

Tocmai duceam la gură o cutie de cola dietetică, când am observat cu coada ochiului o maşină, ascunsă în umbra garajului, care mi-a făcut inima să tresalte.

Era un Pontiac Bonneville din 1981, de culoarea bronzului, la fel ca maşina pe care unchiul meu Dougie o avusese în vremea când eu eram în liceu. M-am dus pân-acolo şi-am aruncat o privire în compartimentul destinat pasagerilor, apoi pe sub capota ridicată. Bateria era ruginită, firele

care trebuiau să facă aprinderea erau roase de şoareci, dar pentru ochii mei piesele dinăuntru păreau curate.

Mi-a venit o idee.

În timp ce-i întindeam cartea de credit vânzătorului, am arătat cu degetul spre maşină şi l-am întrebat:

– Bătrâna Bonneville e de vânzare?

– E o frumuseţe, nu-i aşa? a rânjit el de sub cozorocul şepcii. Şi-a potrivit un caiet pe genunchiul îmbrăcat de blugi, apoi l-a întors, ca să semnez.

– Unchiul meu a cumpărat o maşină ca aia chiar în anul în care a ieşit pe piaţă.

– Serios? E chiar un model clasic.

– Merge?

– O să meargă. Acum lucrez la ea. E în stare bună. Are nevoie doar de un electromotor nou, de un alternator şi de alte câteva fleacuri.

– De fapt, mi-ar plăcea să mă joc eu însumi un pic la motor. Ca un fel de proiect, ştii?

Tipul de la benzinărie a zâmbit din nou şi a părut încântat de idee. M-a invitat să-i fac o ofertă, iar eu am ridicat patru degete. A replicat:

– Ai vrea tu. Maşina aia valorează o mie pe puţin.

Am ridicat palma în întregime, cu toate degetele întinse.

– Cinci sute e limita mea, dacă e s-o iau cu ochii închişi.

Puştiul s-a gândit la afacere vreme îndelungată, făcându-mă să-mi dau seama cât de mult îmi doream maşina aia. Eram pe cale să mai ridic oferta, când a spus:

– În regulă, dar o iei aşa cum e, înţelegi. Fără alte garanţii.

– Ai manualul?

– E în torpedou. Şi-ţi arunc în el şi-o cheie tubulară şi câteva şurubelniţe.

– S-a făcut, am spus.

Am bătut palma ca adolescenţii.

– Eu sunt Keith Howard, apropo.

– Şi eu, Lindsay Boxer.

– Prin urmare, unde livrez rabla, Lindsay?

Era rândul meu să rânjesc. *Caveat emptor*[1], într-adevăr. I-am dat lui Keith adresa surorii mele şi indicaţii despre cum să ajungă acolo.

– Urci dealul, apoi cotești pe Miramontes şi după aia pe Sea View. E o casă albastră pe dreapta, a doua din capătul străzii.

Keith a aprobat din cap.

– O să trec pe-acolo poimâine, dacă-ţi convine.

– Excelent, am spus, urcându-mă înapoi în Explorer. Keith şi-a aplecat uşor capul şi mi-a aruncat o privire de om care flirtează.

– Nu te cunosc de undeva, Lindsay?

– Nu, i-am răspuns, râzând. Dar... frumoasă încercare. Tipul de la benzinărie se dădea la mine! Eram suficient de bătrână încât să-i fiu... soră mai mare.

Puştiul a râs şi el împreună cu mine.

– Ei bine, oricum, Lindsay. Sună-mă dacă ai vreodată nevoie de mine să-ţi rezolv o pană de motor sau orice altceva.

– În regulă, aşa am să fac, i-am răspuns, gândindu-mă exact la contrariu. Dar încă zâmbeam în timp ce claxonam în chip de rămas-bun.

---

[1] Doctrină din dreptul comercial, conform căreia vânzătorul nu poate fi tras la răspundere de cumpărător pentru viciile bunului tranzacţionat (n.tr.)

Capitolul 25

Sea View Avenue era o verigă în nesfârşitul lanţ de fundături, despărţită de braţele curbate ale golfului printr-o întindere de vreo patru sute de metri de verdeaţă. Am deschis portiera şi, în timp ce Martha sărea afară, m-am simţit aproape luată pe sus de mireasma îmbătătoare a trandafirilor sălbatici şi de prospeţimea brizei oceanului.

Am rămas aşa cam un minut, înainte să pătrund în casa plină de viaţă a lui Cat, cu lucarnele şi verandele ei, cu floarea soarelui crescând lângă gardul din faţă, înainte să iau cheile din ascunzătoarea de deasupra uşii şi să deschid uşa.

În interior, casa lui Cat era un talmeş-balmeş confortabil de mobile, rafturi ticsite de cărţi, dar şi privelişti uimitoare ale golfului din oricare cameră. Îmi simţeam deja întregul corp relaxându-se şi mă bătea din nou gândul de a mă retrage din poliţie.

Aş fi putut să trăiesc într-un astfel de loc.

Aş fi putut să mă obişnuiesc să mă trezesc în fiecare dimineaţă cu gândul la viaţă, nu la moarte.

Nu?

Am tras perdelele din partea din spate şi am văzut o căsuţă pentru păpuşi în curte. Era vopsită în albastru, cum era şi casa mare, şi era împrejmuită cu garduri albe. Am coborât până acolo, în spatele Marthei, care deja alerga cu capul plecat.

Bănuiam că aveam s-o cunosc pe Penelope.

Capitolul 26

Penelope era o purcelușă mare, vietnameză, pântecoasă, complet neagră și foarte păroasă. A venit clătinându-se spre mine, pufăind și grohăind, așa că m-am aplecat peste gard și am mângâiat-o ușor pe cap.

– Bună, frumoaso, i-am spus.

„Bună, Lindsay."

De căsuța ei atârna un bilețel, așa că am intrat în curte ca să mă uit mai bine la „Regulile casei porcușorului", așa cum au fost „scrise" de Penelope.

Dragă Lindsay,

În bilețelul acesta afli totul despre mine.

1. Aș vrea să primesc câte o strachina de mâncare pentru purcelușii de două ori pe zi și un vas curat cu apă.

2. Îmi plac, de asemenea, roșiile cherry, sărățelele cu unt de arahide și piersicile.

3. Te rog să vii și să vorbești cu mine zilnic; îmi plac ghicitorile și tema principală din *SpongeBob SquarePants*[1].

4. Pentru cazuri de urgență, medicul meu veterinar este doctorul Monghil, din oraș, iar îngrijitoarele mele sunt Carolee și Allison Brown. Allison este una dintre cele mai

[1] Serial de animație difuzat pentru prima dată pe 1 mai 1999 de rețeaua de televiziune Nickelodeon și prezent în continuare pe mai multe canale din întreaga lume. Tema principală se numește *Painty the Pirate* și e un vechi cântec marinăresc interpretat de Patrick Pinney. (n.tr.)

bune prietene ale mele. Numerele lor de telefon sunt lângă telefonul din bucătărie.

5. Nu mă lăsa în casă, da? Am fost avertizată.

6. Dacă mă scarpini sub bărbie, ai dreptul la trei dorințe. Orice vrei tu pe lumea asta.

Câteva X-uri mari și o urmă mică și ascuțită de lăbuță țineau loc de semnătură. Regulile casei porcușorului, asta da! Cat, glumeață...

M-am ocupat de nevoile imediate ale lui Penelope și m-am schimbat într-o pereche curată de blugi și într-un pulover mov, iar apoi mi-am luat chitara și am scos-o pe Martha pe veranda din fața casei. În timp ce treceam prin câteva acorduri, mireasma trandafirilor și vuietul apelor sărate ale oceanului m-au trimis înapoi în timp, amintindu-mi de zilele când venisem pentru prima dată la Half Moon Bay.

Fusese tot în această perioadă a anului. Același miros de plajă îl simțisem și atunci, iar eu lucram la primul meu caz de omucidere. Victima era un tânăr pe care-l găsisem ucis cu sălbăticie în camera lui dintr-un hotel rău famat din Tenderloin.

Purta doar un tricou și o singură șosetă albă. Părul roșcat îi era pieptănat, ochii albaștri, larg deschiși, iar gâtul îi fusese sfâșiat într-un rânjet care se întindea de la o ureche la cealaltă, aproape decapitându-l. Atunci când l-am întors, am văzut că pielea de pe fund îi fusese jupuită cu un fel de biciușcă.

Îl etichetasem ca fiind John Doe numărul 24, și la acea vreme eram absolut convinsă că aveam să-i găsesc asasinul. Tricoul lui provenea de la Distillery, un restaurant pentru turiști situat în Moss Beach, la nord de Half Moon Bay.

A fost singurul nostru indiciu adevărat; și, deși trecusem de nenumărate ori prin acest oraș mic și prin vecinătăți, firul acesta nu mă dusese nicăieri.

Zece ani mai târziu, John Doe numărul 24 rămăsese neidentificat, nimeni nu-i revendicase corpul, nu fusese răzbunat de sistemul de justiție, dar n-avea să fie niciodată doar un alt caz pentru mine. Era ca o durere de oase pe timp ploios.

Capitolul 27

Eram pe cale să pornesc cu maşina în oraş pentru cină, când ziarul de seară a aterizat pe gazon.

L-am ridicat, l-am scuturat şi-am simţit cum titlul principal sare din pagină şi mă strânge de gât: „Poliţia eliberează suspectul principal în măcelurile din Crescent Heights".

Am citit articolul până la capăt.

> Atunci când Jake şi Alice Daltry au fost găsiţi ucişi în casa lor din Crescent Heights, pe 5 mai, comandantul de poliţie Peter Stark anunţa că Antonio Ruiz mărturisise că el era făptaşul. Însă astăzi, poliţia declară că mărturisirea nu concorda cu faptele: „Domnul Ruiz a fost absolvit de acuzaţiile care i se aduceau", a afirmat Stark.
>
> Martorii spun că Ruiz, în vârstă de 34 de ani, om de serviciu la California Electric and Gas, nu putea fi în casa familiei Daltry în acea zi, pentru că era de serviciu la fabrică, în văzul tuturor colegilor săi.
>
> Domnul şi doamna Daltry aveau gâturile tăiate. Poliţia n-a confirmat dacă soţul şi soţia au fost torturaţi înainte de a fi omorâţi.

Articolul continua, spunând că Ruiz, care lucrase câte ceva pentru cei doi soţi, a pretins că mărturisirea îi fusese smulsă cu forţa. Iar comandantul Stark era citat din nou, declarând că poliţia „investiga alte piste şi alţi suspecţi".

Am simțit dintr-odată un junghi. „Investigăm alte piste și alți suspecți" era exprimarea codificată pentru „n-avem nimic", iar polițistul din mine voia să știe totul: cum, de ce și în special cine. Știam deja unde.

Crescent Heights era una dintre comunitățile aflate de-a lungul Autostrăzii 1. Se afla pe la periferia lui Half Moon Bay... la doar vreo nouă sau zece kilometri față de locul unde mă aflam eu.

Capitolul 28

Intră și ieși în mai puțin de cinci minute. În nici un caz mai mult de cinci.

Observatorul notă timpul precis, în vreme ce cobora din dubița sa gri pe Ocean Colony Road. În dimineața aceasta era îmbrăcat ca un om care venise acolo pentru măsurători: salopetă de culoare cenușie, cu un petic alb cu roșu deasupra buzunarului drept de la piept. Își trase mai jos cozorocul șepcii. Pipăindu-și buzunarele, își simți briceagul într-unul dintre ele și aparatul de fotografiat în celălalt. Își ridică mapa și un tub cu chit, apoi și le îndesă sub braț.

Respirația i se acceleră atunci când porni pe cărarea îngustă care trecea pe lângă casa familiei O'Malley. Apoi se opri la una dintre ferestrele care dădeau spre subsol, își trase mănuși din latex pe mâini și, folosindu-se de un cuțit pentru geamuri și de o ventuză, înlătură un dreptunghi de șaizeci pe cincizeci de centimetri din geam.

Rămase nemișcat, așteptând ca lătratul câinelui unor vecini să înceteze, apoi se strecură cu picioarele înainte în subsol.

Intrase. Fără probleme.

Scările de la subsol duceau spre o ușă descuiată, care dădea către o bucătărie dotată cu electrocasnice de lux și cu un exces ridicol de dispozitive. Observatorul notă codul de alarmă postat lângă telefon. Îl memoră.

„Mersi, doctore. Fraiere."

Își scoase camera mică, excelentă, presetată să fotografieze în rafale de câte trei cadre, îndreptând-o către toate colțurile camerei.

Observatorul urcă în salturi scările și găsi ușa de la un dormitor larg deschisă. Rămase pentru o clipă în prag, cuprinzând cu privirea toate lucrurile de fetiță de aici: patul cu baldachin, voalurile de albastru lavandă și roz cremos. Posterele cu Creed[1] și pe cele cu specii de animale pe care de dispariție.

„Caitlin, Caitlin... ce fetiță dulce ești."

Își îndreptă camera spre măsuța ei de toaletă, capturând imagini ale rujurilor și ale sticluțelor cu parfum, cutia deschisă de tampoane. Adulmecă parfumul adolescentin, își trecu degetul mare pe peria ei de păr, vârî în buzunar o șuviță de păr auriu-roșcat smulsă la pieptănat.

Ieșind din camera fetei, Observatorul intră în dormitorul principal de lângă aceasta. Era decorat în culori tari, și-n aer plutea un amestec de mirosuri nedefinite.

La picioarele patului se afla un televizor uriaș cu plasmă. Observatorul deschise noptiera, scotoci prin lucrurile de acolo și găsi vreo șase teancuri de fotografii legate cu elastic.

Desfăcu unul dintre ele și răsfoi pozele ca pe un pachet de cărți de joc. Apoi îl puse la loc și închise sertarul. Luă câteva cadre panoramice de jur împrejur, făcând camera să zumzăie încet.

Acesta fu momentul în care observă micul ochi din sticlă, mai mic decât un nasture de la cămașă, strălucind dinspre ușa șifonierului.

Simți un fior de teamă. Era înregistrat cumva?

Deschise ușa de la șifonier și găsi aparatul de înregistrare video pe un raft, în spate. Butonul era în poziția oprit.

---

[1] Formație rock aparținând curentului post-grunge, una dintre cele mai populare în SUA între anii 1999–2002 (n.tr.)

Aparatul nu înregistra.

Teama Observatorului se risipi. Acum se simțea ușurat. Panoramă cu camerele, prinzând în cadre toate încăperile de la etajul al doilea, toate nișele și suprafețele, înainte să se întoarcă jos, la ieșirea din subsol. Fusese înăuntru timp de patru minute și câteva secunde.

Acum, afară din casă, chitui marginile geamului, lipindu-l la loc. Chitul urma să țină până când avea să fie pregătit să pătrundă din nou în casă... *să-i tortureze și să-i ucidă.*

Capitolul 29

Am deschis uşa casei lui Cat, şi Martha a ţâşnit înainte, trăgându-mă în lumina orbitoare a soarelui. Plaja era la o distanţă mică de mers pe jos, şi tocmai ne îndreptam într-acolo, când un câine negru a ţâşnit de undeva din apropiere şi a mârâit la Martha, care s-a smuls din mâna mea şi a sărit într-o parte.

Ţipătul meu s-a oprit brusc în clipa în care ceva m-a izbit cu putere din spate. Am căzut şi-am simţit cum ceva, *cineva*, era deasupra mea. „Ce naiba?"

M-am eliberat din grămada de carne şi metal şi m-am ridicat în picioare, gata să lovesc.

La dracu'! Un idiot dăduse peste mine cu bicicleta. Tipul făcea eforturi disperate să se ridice. Avea douăzeci şi ceva de ani, părul destul de rar şi ochelari cu rame roz care-i atârnau de o singură ureche.

– So-*phieeee!* a strigat el în direcţia celor doi câini, care acum goneau spre marginea apei. Sophie, NU!

Câinele negru s-a oprit brusc în loc şi l-a privit pe biciclist, care şi-a îndreptat ochelarii şi s-a întors spre mine cu o privire îngrijorată.

– Îmi pare tare r-r-rău, a spus el. Sunteţi b-bine?

Îl simţeam cum se chinuia cu bâlbâiala lui.

– Vă spun imediat, i-am răspuns, furioasă. Am pornit şchiopătând pe stradă spre Martha, care alerga uşor spre mine, cu urechile date pe spate, părând speriată, săracuţa.

Am mângâiat-o ușor, verificând ca nu cumva să fie mușcată, abia ascultând explicațiile date de ciclist cum că Sophie era doar un pui și nu voia să facă nimic rău.

– Uite, s-a oferit el. O să-mi a-aduc m-mașina și vă duc la spital.

– Ce? Nu, sunt bine, i-am zis.

Și Martha era bine. Dar încă eram furioasă, voiam să-l spulber pe tip, dar, ei bine, se mai întâmplă și accidente, nu-i așa?

– Cum rămâne cu piciorul?

– Nu vă faceți griji pentru el.

– Dacă sunteți sigură...?

Tipul cu bicicleta a legat-o pe Sophie în lesă și s-a prezentat.

– Bob Hinton, a zis el. Dacă aveți nevoie de un avocat bun, uitați cartea mea de vizită. Și *chiar* îmi pare foarte rău.

– Lindsay Boxer, i-am răspuns, luându-i cartea de vizită. Și chiar *am* nevoie de un avocat bun. Un bărbat cu un pui de rottweiler a trecut peste mine cu Cannondale-ul[1] lui.

Tipul a zâmbit, agitat.

– Nu v-am mai văzut pe aici pân-acum.

– Sora mea, Catherine, locuiește aici, am spus și am arătat spre frumoasa casă albastră. Iar apoi, cum ne îndreptam în aceeași direcție, am pornit împreună pe cărarea nisipoasă care străbătea insula de verdeață.

I-am mărturisit lui Hinton că stăteam în casa surorii mele câtă vreme eram în vacanță și că lucram în cadrul Poliției din San Francisco.

– Polițistă, ai? Ați venit unde trebuie. Cu toate crimele care s-au întâmplat pe-aici în ultima vreme...

M-a luat cu cald și frig. Obrajii îmi dogoreau, dar, în același timp, am înghețat. Nu voiam să mă *gândesc* la crime,

---

[1] Celebră marcă de biciclete, fabricate în orașul american Bedford, din statul Pennsylvania. (n.tr.)

nu aici. Îmi doream o dezintoxicare. Să respir, să mă relaxez. Şi, cu siguranţă, nu voiam să mai vorbesc cu avocatul acesta miop, cu toate că părea foarte de treabă.

– Uitaţi ce e, trebuie să plec, i-am spus. Am strâns-o mai tare pe Martha în lesă, astfel încât să meargă pe lângă mine, după care am pornit, grăbită, mai departe. Aveţi grijă, i-am mai strigat peste umăr. Şi încercaţi să vă uitaţi pe unde mergeţi.

Am coborât pe faleza nisipoasă spre plajă, depărtându-mă de Bob Hinton cât de repede puteam.

Ce nu vezi poţi să uiţi.

Capitolul 30

Apa era prea rece pentru înot, dar m-am așezat cu picioarele încrucișate pe marginea ei și-am privit țintă în zare, acolo unde apele albastre ale golfului se întâlneau cu Pacificul învolburat.

Martha alerga pe plajă, aruncând nisipul în spate cu labele, iar eu tocmai mă bucuram de razele soarelui care-mi luminau chipul, când am simțit cum mă împunge în ceafă ceva dur.

Am încremenit.

Nici nu mai respiram.

– *Ai împușcat-o pe fata aia*, a rostit o voce. N-ar fi trebuit să faci asta.

La început, n-am recunoscut vocea. Mintea mea lucra cu înverșunare, căutând un nume, o explicație, cuvinte potrivite pe care să le rostesc. Mi-am întins mâna la spate, ca să-mi pot înșfăca pistolul, și i-am zărit chipul pentru o fracțiune de secundă.

I-am observat ura din ochi. I-am observat teama.

– *Nu te mișca*, a țipat băiatul, împingând țeava pistolului în spatele meu. Șiroaie de transpirație mi se prelingeau de-o parte și de alta. *Ai ucis-o pe sora mea! Ai ucis-o degeaba!*

Mi-am amintit de privirea goală de pe chipul Sarei Cabot, în clipa în care se prăbușea.

– Îmi pare foarte rău, am spus.

– Nu, nu-ţi pare, dar o să-ţi pară. Şi, ghici ce? Nimănui nu-i pasă.

N-ar trebui să auzi glonţul care pătrunde în tine, dar asta probabil că este o legendă. Bubuitura glonţului care mi-a pătruns în şira spinării semăna cu a unei bombe.

M-am prăbuşit, paralizată. Nu puteam să vorbesc şi nu puteam să opresc şuvoiul de sânge care-mi ţâşnea din corp, scurgându-se în apa din golf.

Dar cum se ajunsese aici? Exista un *motiv* care-mi scăpa. Un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac.

„Să le pun cătuşele. Asta ar fi trebuit să fac."

La asta mă gândeam, în clipa în care-am deschis ochii.

Stăteam într-o rână, cu pumnii plini de nisip. Martha mă privea de sus, respirându-mi în faţă.

Cuiva îi pasa.

M-am ridicat şi mi-am petrecut braţele în jurul ei, îngropându-mi faţa în gâtul ei.

Sensul dramatic al visului se agăţa de mine. N-aveam nevoie de un psiholog ca să ştiu ce însemna. Violenţa ultimei luni mă înnebunea.

Nu puteam scăpa de efectele ei.

– Totul e bine, i-am spus dragei de Martha.

Îmi minţeam propriul câine de îngheţau apele.

Capitolul 31

În timp ce Martha alerga păsările de pe plajă, gândurile mele se îndreptau către cer, închipuindu-mi că eram şi eu acolo sus şi că pluteam, fără nici un fel de efort, împreună cu pescăruşii care se roteau în văzduh. Mă frământam atât din cauza trecutului recent, cât şi din cauza viitorului meu nesigur, când mi-am ridicat privirea şi l-am observat.

Inima mi-a tresăltat. Zâmbetul lui era luminos, dar ochii lui albaştri erau îngrijoraţi.

– Bună, frumoaso, mi-a spus.

– Of, Dumnezeule, ia uite ce ne-a adus fluxul!

L-am lăsat să mă ajute să mă ridic. Ne-am sărutat, iar eu am simţit o căldură incredibilă pârjolindu-mi măruntaiele.

– Cum de-ai reuşit să-ţi iei liber? l-am întrebat în cele din urmă, strângându-i mâna.

– Nu înţelegi. Aici e vorba despre muncă. Cercetez coasta ca să adun informaţii despre teroriştii, a izbucnit el. Porturi şi plaje, asta-i ceea ce fac.

– Şi eu care credeam că datoria ta e să alegi culoarea codului de avertizare al zilei.

– Şi asta, a replicat el. Şi-a fluturat cravata spre mine. Vezi? Galben.

Îmi plăcea faptul că Joe putea să glumească pe seama serviciului său, pentru că altfel ar fi fost prea deprimant. Ţărmul nostru era tare şubred, iar Joe vedea asta.

– Nu râde, m-a dojenit el, apoi m-a sărutat iar. Chiar e o muncă grea.

Am izbucnit în râs.

– Doar cu muncă, fără distracţie, Joe devine plictisitor.

– Hei, am ceva pentru tine, m-a anunţat el, în timp ce mergeam împreună pe malul apei.

A scos din buzunar un pachet învelit în hârtie şi mi l-a întins.

– L-am împachetat chiar eu.

Pachetul era lipit cu scotch, iar Joe desenase o panglică din X-uri şi zerouri, în locul în care ar fi trebuit să se afle funda. Am rupt hârtia şi am dat cu ochii de un lănţişor strălucitor din argint şi un medalion.

– Astea ar trebui să te apere de rele, mi-a spus Joe.

– Dragule, asta-i Kokopelli[1]! Cum de-ai ştiut?

Am ridicat micul disc la nivelul ochilor.

– Vesela Kopi[2] din apartamentul tău mi-a dat un indiciu, mi-a răspuns el.

– Îl ador. Mai mult, am *nevoie* de el, i-am mărturisit, întorcându-mă cu spatele la el, astfel încât să-mi poată prinde lănţişorul din argint la gât.

Joe mi-a dat la o parte părul de la ceafă şi m-a sărutat chiar acolo. Buzele lui, asprimea obrazului lui pe pielea sensibilă de acolo, toate acestea mă înfiorau. Am icnit uşor, apoi m-am întors la loc în braţele lui. Îmi plăcea acolo, foarte mult.

L-am sărutat uşor, apoi sărutul a devenit mai intens şi mai pătimaş. În cele din urmă, m-am desprins de el.

– Hai să scăpăm de hainele astea ale tale, i-am spus.

---

[1] Zeitate a fertilităţii, venerată de mulţi dintre nativii din sud-vestul SUA şi înfăţişată, de obicei, sub forma unui cântăreţ din flaut cocoşat (n.tr.)

[2] Trib de indieni originar din nord-estul statului Arizona (n.tr.)

Capitolul 32

Camera pentru oaspeți a lui Cat era intimă și plăcută, cu un pat dublu pus chiar lângă fereastră. Haina lui Joe a zburat pe scaun, urmată de cămașa albastră din denim și de cravata galbenă.

Mi-am ridicat brațele, iar el mi-a tras cu blândețe bluza peste cap. I-am luat mâinile și i le-am apăsat pe sânii mei, iar căldura atingerii lui m-a făcut să mă simt aproape imponderabilă. Deja gâfâiam în clipa în care chiloții mei atingeau podeaua.

L-am privit din pat pe Joe, în timp ce se dezbrăca și se urca lângă mine. Doamne, era un bărbat tare frumos! Apoi m-am cuibărit în brațele lui.

– Mai am ceva pentru tine, Lindsay, m-a anunțat Joe.

Ceea ce avea el era destul de evident. Am început să râd, cu fața afundată în curbura gâtului lui.

– Nu doar aia, a insistat el. Asta.

Am deschis ochii și-am văzut că arăta spre câteva litere scrise cu stângăcie pe pieptul lui, cu un pix. Își scrisese numele meu în dreptul inimii.

Lindsay.

– Ești amuzant, i-am spus, zâmbind.

– Nu, sunt romantic, mi-a răspuns Joe.

Capitolul 33

Cu Joe nu era vorba *doar* despre sex. Era prea real şi prea cumsecade ca să mă gândesc la el doar ca la un bărbat frumos, ca la o persoană cu care petreceam clipe minunate. Dar plăteam un preţ prea mare pentru faptul că simţeam atât de multe. În astfel de momente, atunci când slujbele ne permiteau, între noi exista o intimitate greu de descris. Apoi venea dimineaţa, şi Joe zbura înapoi la Washington, iar eu nu ştiam când aveam să-l mai văd... sau dacă aveam să mă mai simt vreodată atât de bine...

Se spune că dragostea te găseşte atunci când eşti pregătit.

„Sunt eu pregătită?"

Ultima dată când iubisem un bărbat atât de mult, murise într-un mod cumplit.

Şi Joe?

Fusese devastat de un divorţ. Mai putea oare vreodată să aibă încredere în vreo femeie?

Chiar acum, în timp ce zăceam în braţele lui, inima-mi era împărţită între dorinţa a dărâma toate zidurile şi cea de a mă proteja împotriva durerii sfâşietoare provocate de iminenta noastră despărţire.

– Unde eşti, Linds?

– Sunt aici. Chiar aici.

Îl ţineam strâns pe Joe, forţându-mă să mă conectez iar la acel moment. Ne sărutam şi ne atingeam, până când

separarea era prea dureroasă, şi ne uneam din nou, o pereche perfectă. Am gemut şi i-am spus lui Joe cât de bine îl simţeam... cât de bun era.

– Te iubesc, Linds, a murmurat el.

Îi strigam numele şi-i spuneam că-l iubesc, în clipa în care valurile plăcerii m-au cuprins, şi atunci le-am permis tuturor gândurile mele negre, înspăimântate, să se risipească.

Am rămas îmbrăţişaţi mult timp după aceea, respirând din greu, încercând să ne agăţăm de lumea care se învârtea în jurul nostru, când s-a auzit soneria.

– Căcat! am exclamat. Să ne prefacem că nu se întâmplă nimic.

– Trebuie să răspunzi, mi-a spus Joe, cu blândeţe. Ar putea să fie pentru mine.

Capitolul 34

M-am dezlipit de Joe, mi-am tras pe mine cămașa lui și am pornit spre ușă. O femeie atrăgătoare, de vreo cincizeci și ceva de ani, stătea pe verandă, cu un zâmbet insinuant întipărit pe chip. Era prea modernă, în rochia ei de tenis și cu puloverul Lilly Pulitzer, ca să fie vreunul dintre Martorii lui Iehova, și părea prea luminoasă, ca să fie un agent federal.

S-a prezentat drept Carolee Brown.

– Stau pe Cabrillo Highway, cam la doi kilometri de-aici. Casa victoriană albastră cu garduri legate cu lanțuri.

– Sigur, o cunosc. O școală, nu-i așa?

– Da, aia e.

N-aveam de gând s-o reped, dar mă simțeam stingherită acolo, cu fața iritată de la barba lui Joe și cu părul ciufulit.

– Cu ce pot să vă ajut, doamnă Brown?

– Doctor Brown, de fapt, dar, te rog, spune-mi Carolee. Lindsay, nu-i așa? Eu și fiica mea o ajutăm pe sora ta cu Penelope. Asta e pentru tine.

Îmi întinse o tavă acoperită cu o folie de aluminiu.

– A, Cat nu mi-a spus despre voi. Îmi pare rău, te-aș invita înăuntru, dar...

– Nici să nu te gândești. N-am venit în vizită. Azi sunt Doamna cu Fursecuri. Bine-ai venit în Half Moon Bay!

I-am mulțumit lui Carolee și-am mai schimbat câteva cuvinte, înainte să ne luăm rămas-bun, iar ea să se urce în

mașina ei. M-am aplecat să ridic ziarul de dimineață, privind prima pagină în drum spre dormitor. Vreme frumoasă astăzi, NASDAQ scăzuse cu zece puncte, ancheta referitoare la crima de la Crescent Heights încă nu ajunsese nicăieri. Era aproape imposibil să crezi că fuseseră uciși oameni în acest loc minunat.

I-am povestit lui Joe despre omoruri, apoi am desprins folia de aluminiu de deasupra tăvii.

– Fursecuri cu ciocolată, am anunțat. De la Doamna cu Fursecuri.

– Doamna cu Fursecuri. E ceva în genul Iepurașului de Paște?

– Bănuiesc, ceva de genul ăsta.

Joe mă privea cu ochii aceia visători ai lui.

– Arăți grozav în asta. În cămașa mea.

– Mersi, uriașule.

– Arăți și mai bine fără ea.

Am rânjit și-am lăsat tava jos. Apoi am început să deschei încet nasturii de la frumoasa cămașă albastră a lui Joe, lăsând-o să-mi cadă de pe umeri.

Capitolul 35

– Şi eu am avut un purcel ca ăsta, mi-a spus Joe, în aceeaşi seară, în timp ce ne aplecam peste gardul cuştii.

– Ei, lasă-mă! Tu eşti din Queens!

– Există şi curţi în Queens, Linds. Porcul nostru se numea Alphonse Pignole, şi-i dădeam să mănânce paste şi legume sote, stropite cu un pic de cinzano. Şi asta-i plăcea la nebunie.

– Inventezi!

– Nu.

– Ce-a păţit?

– L-am mâncat la una dintre vestitele mese ale noastre din familia Molinari. Cu sos de mere.

Joe mi-a observat privirea neîncrezătoare.

– Bine, asta a fost o minciună. Atunci când am plecat la facultate, Al a primit o casă drăguţă la marginea New Yorkului. Hai să-ţi arăt ceva!

S-a întins după un băţ sprijinit de cuşcă, iar Penelope a început să grohăie şi să fornăie, imediat ce l-a văzut.

Joe a grohăit şi-a fornăit la rândul lui, drept răspuns.

– Latina porcilor, mi-a explicat, rânjind peste umăr.

S-a întins cu băţul peste gard şi-a început s-o scarpine pe spate pe Penelope. Purceluşa s-a aruncat în genunchi şi, cu un grohăit de plăcere, s-a răsturnat pe spate şi-a rămas cu picioarele în aer.

– Talentele tale nu cunosc limite, am constatat eu. Apropo, cred că tocmai ţi-ai câştigat dreptul să-ţi pui trei dorinţe.

Capitolul 36

Soarele se pregătea să apună când eu, Joe şi Martha ne luam cina pe veranda care dădea spre golf. Folosisem reţeta mamei mele de sos barbecue pentru friptura de pui, continuând cu câte o jumătate de kilogram de Cherry Garcia[1] şi Chunky Monkey[2].

Am stat cuibăriţi unul în braţele celuilalt ore în şir, ascultând greierii şi muzica de la radio, privind cum flăcările lumânărilor dansau mambo în briza blândă şi fierbinte.

Mai apoi, aveam să dormim pe apucate, trezindu-ne ca să ne mângâiem, să râdem împreună, să facem dragoste. Am mâncat fursecuri cu ciocolată, ne-am povestit tot felul de vise şi am adormit la loc, cu braţele şi picioarele înglemănate.

În zori, telefonul mobil al lui Joe a făcut să se prăbuşească restul lumii peste noi. Joe a spus doar:

– Da, domnule. Aşa o să fac.

Apoi a închis cu zgomot.

Şi-a desfăcut braţele şi m-a strâns la piept. M-am întins şi l-am sărutat pe gât.

– Când vine maşina după tine?

– În câteva minute.

---

[1] Sortiment de îngheţată cu cireşe şi fulgi de ciocolată, produs în exclusivitate de compania americană Ben & Jerry's şi numit astfel ca un omagiu adus liderului legendarei formaţii rock Grateful Dead, Jerry Garcia (n.tr.)

[2] O altă varietate de îngheţată produsă de Ben & Jerry's (n.tr.)

Joe nu exagerase. Am avut la dispoziție 120 de secunde ca să-l privesc îmbrăcându-se pe întuneric și să văd în lumina slabă ce se strecura printre transperante cât de rău îi părea că trebuia să mă părăsească.

– Nu te ridica, m-a oprit Joe, în timp ce-mi dădeam pătura la o parte.

A tras-o la loc peste mine, până la bărbie. M-a sărutat de vreo unsprezece ori, pe buze, pe ochi, pe obraji.

– Apropo, mi s-au îndeplinit cele trei dorințe.

– Care erau?

– Nu ți le spun, dar una dintre ele era Cherry Garcia.

Am râs. L-am sărutat.

– Te iubesc, Lindsay.

– Și eu te iubesc, Joe.

– O să te sun.

Nu l-am întrebat când anume.

Capitolul 37

Cei trei se strânseseră la Coffee Bean, mai devreme în acea dimineață, și se așezaseră pe șezlongurile de pe terasa din piatră, priveliștea către golf fiindu-le ascunsă de o pânză de ceață. Erau singuri acolo, conversând cu însuflețire, discutând despre crime.

Persoana căreia i se spunea Adevăr, purtând o geacă neagră de piele și blugi, se întoarse către ceilalți și zise:

– În regulă. Mai spune o dată!

Observatorul citi cu scrupulozitate din carnețelul său, prezentând orarul, obiceiurile, concluziile sale despre familia O'Malley.

Căutătorul n-avea nevoie să audă. Familia fusese descoperirea sa, și era bucuros că investigațiile Observatorului îi confirmaseră bănuielile. Începu să fluiere vechiul blues clasic *Crossroads*[1], până când Adevăr îl făcu să amuțească dintr-o privire.

Adevăr avea o constituție firavă, dar o prezență impunătoare.

– Ai tras concluzii bune, aprecie Adevăr. Dar nu m-ai convins.

---

[1] Celebră piesă a trioului american Cream, de pe albumul „Wheels of Fire", înregistrat în anul 1968. (n.tr.)

Observatorul deveni agitat. Trase un pic de gulerul sveterului său, apoi frunzări fotografiile. Arătă anumite instantanee cu degetele, încercui câteva detalii cu un pix.

– E un început bun, interveni Căutătorul, sărind în apărarea Observatorului.

Adevăr făcu un semn cu mâna, într-un gest care nu admitea replică.

– Nu mă fraieriți! Vreau marfa. Apoi: Hai să comandăm!

Chelnerița pe nume Maddie ieși pe terasă, purtând o pereche de colanți și o bluziță scurtă care-i dezvelea o parte din abdomen.

– Asta e ceea ce numesc eu un buric sclipitor, spuse Căutătorul, al cărui farmec era umbrit de foamea care i se citea în ochi.

Maddie îi aruncă un zâmbet înainte de a le umple din nou cănile cu cafea. Apoi își scoase carnețelul și notă comanda lui Adevăr: ouă jumări, șuncă și o chiflă proaspătă cu scorțișoară.

Observatorul și Căutătorul comandară și ei, dar, spre deosebire de Adevăr, abia se atinseră de mâncare atunci când aceasta le fu adusă. Continuau să vorbească în șoaptă.

Întorceau problema pe toate fețele.

Făceau încercări.

Adevăr privea fix prin ceață, ascultând și concentrându-se pe măsură ce se contura în sfârșit un plan.

Capitolul 38

Ziua era minunată. Mare păcat că Joe nu era cu mine, ca să ne bucurăm împreună de această privelişte.

Am fluierat-o pe Martha să se urce în maşină şi ne-am îndreptat spre oraş, după provizii. În timp ce o goneam pe Cabrillo Highway, am observat un indicator: Şcoala Bayside, Departamentul de Îngrijire a Copiilor, statul California.

Casa mare, în stil victorian, era impunătoare. Urmându-mi instinctul, am tras maşina în parcare.

Am rămas acolo vreme îndelungată, observând casa, terenul de joacă, gardul înalt din sârmă. Apoi am încuiat maşina şi am pornit pe cărarea pietruită până la uşa masivă din lemn de stejar.

O femeie de culoare, supraponderală, de vreo treizeci şi cinci de ani, a răspuns la apelul soneriei.

– Bună ziua, am spus. O caut pe doamna doctor Brown.

– Intraţi. E în cancelarie. Eu sunt Maya Abboud. Sunt profesoară aici.

– Ce fel de şcoală e asta? am întrebat-o, în timp ce o urmam prin coridoarele strâmte şi întunecate, urcând apoi pe două şiruri de scări.

– Statul aduce aici copii fugiţi de acasă, de obicei. Puştii aştia sunt norocoşi.

Am trecut pe lângă câteva clase mici, pe lângă un salon cu televizor şi pe lângă zeci de copii, de la unii foarte

mici până la adolescenți. Nu aducea nicicum cu atmosfera din *Oliver Twist*, dar totuși acești copii n-aveau o locuință a lor, lucru trist și îngrijorător.

Doamna Abboud m-a lăsat în pragul unei încăperi luminoase, cu multe ferestre, în care era și Carolee Brown. Carolee a sărit în picioare și-a venit spre mine.

– Lindsay! Mă bucur că te văd.

– Treceam pe aici și, ei bine, am vrut să-mi cer scuze pentru primirea de ieri.

– O, nu e nevoie. Te-am luat prin surprindere și nici nu mă cunoșteai. Mă bucur că ești aici. Vreau să cunoști pe cineva.

I-am explicat lui Carolee că nu puteam să stau foarte mult, dar m-a asigurat că n-avea să dureze decât un minut.

Am urmat-o afară, pe terenul de joacă, și-am observat că ne îndreptam către o fetiță frumușică, de vreo opt ani, cu părul negru, care stătea la o masă sub un copac, jucându-se cu setul ei de Power Rangers[1].

– Ea e fiica mea, Allison, m-a anunțat Carolee. Ali, ea e Lindsay, mătușa lui Brigid și a lui Meredith. E *locotenent de poliție*.

Ochii fetiței s-au luminat în clipa în care s-a întors spre mine.

– Știu exact cine ești. Tu ai grijă de Penelope.

– Așa este, Ali, dar doar pentru câteva săptămâni.

– Penelope e foarte haioasă, nu? Poate să citească gândurile.

Fetița a continuat să vorbească despre prietena ei, purcelușa, în timp ce, împreună cu mama ei, mă conducea spre parcare.

---

[1] Joc pentru copii cu figurine înfățișând personajele dintr-un popular show de televiziune difuzat de canalul Fox Kids începând din anul 1993, preluare după un serial japonez numit Super Sentai (n.tr.)

– E *chiar* mișto că ești polițistă, mi-a spus Allison, apucându-mă de mână.

– Serios?

– Sigur. Înseamnă că te pricepi să repari lucrurile.

Mă întrebam ce voise fetița să spună, când ea mi-a strâns veselă degetele și apoi a rupt-o la fugă spre mașina mea. Martha a dat din coadă și-a lătrat, până când am lăsat-o să iasă. Apoi a început să țopăie în jurul lui Allison și a acoperit-o cu sărutări umede.

În cele din urmă, am izbutit să despărțim copilul de câine, iar eu și Carolee ne-am făcut planuri să ne revedem în curând. „Mi-am făcut o nouă prietenă", îmi ziceam, în timp ce făceam cu mâna prin fereastra deschisă a mașinii.

Capitolul 39

Observatorul bătea neliniştit darabana în volanul maşinii, aşteptând-o pe Lorelei O'Malley să iasă din casă. Vestea proastă era că trebuia să intre din nou.

În sfârşit, afurisita aia de femeie apăru în pragul uşii îmbrăcată ca pentru o ieşire la cumpărături. Încuie şi o porni cu micul Mercedes roşu pe Ocean Colony Road, fără a privi înapoi.

Observatorul coborî din maşină. Purta o jachetă sport albastră şi pantaloni largi, ochelari de soare cu lentile fumurii, ceea ce ar fi putut purta orice tehnician de la compania de telefoane. Se îndreptă repede spre casă.

La fel cum procedase şi înainte, Observatorul se opri la fereastra de la subsol şi-şi puse mănuşile. Apoi, tăind geamul cu lama cuţitului acolo unde-l lipise cu chit, scoase bucata de geam şi se lăsă uşor în subsol.

Se mişcă iute prin casă, apoi pe scări, până la dormitorul familiei O'Malley. Odată ajuns acolo, deschise şifonierul şi împinse la o parte rochiile, examinând camera video aflată acolo pe un raft.

Observatorul scoase caseta din camera de filmat şi şi-o strecură în buzunar. Mai luă o casetă la întâmplare din teancul dezordonat de pe acelaşi raft, rezistând impulsului de a face ordine acolo. Apoi scoase un pachet de fotografii din sertarul de la noptieră.

Era în casă doar de două minute şi douăzeci de secunde, când auzi uşa de la intrare trântindu-se.

Gura i se uscă brusc. În toate zilele în care pândise această casă, nimeni nu se întorsese vreodată în cursul dimineţii. Observatorul se duse spre şifonier şi se ghemui printre fuste. Se întinse şi trase uşa după el.

Covorul înăbuşea sunetul paşilor, iar Observatorul tresări atunci când clanţa se mişcă. Nu mai avea timp să gândească. Uşa se deschise, hainele fură date la o parte... iar Observatorul fu dezvăluit, ascunzându-se ca un hoţ.

Lorelei O'Malley icni cu putere şi-şi duse mâna la piept, apoi se întunecă la faţă.

– Te cunosc, spuse ea. Ce cauţi aici?

Cuţitul era deja în mâna lui. Lorelei îl văzu şi scoase un ţipăt ascuţit. Observatorul simţi că n-avea de ales. Fandă în faţă, lama cea lungă făcând să sară nasturii bluzei în timp ce pătrundea în pântec.

Lorelei se răsuci, încercând să scape de cuţit, dar Observatorul o ţinu strâns în ceea ce ar fi putut semăna cu o îmbrăţişare de îndrăgostiţi.

– Of. *Doamne*. De ce faci asta? gemu ea, cu ochii daţi peste cap, vocea stingându-i-se într-un oftat.

Apăsându-şi mâna pe spatele ei, Observatorul împinse lama mai sus, prin ţesuturile moi din cavitatea abdominală a lui Lorelei, retezându-i aorta. Sângele nu fu împroşcat; curgea din corpul femeii ca apa dintr-o găleată, până ce genunchii ei cedară şi căzu pe pantofii din şifonier.

Observatorul îngenunche şi-i atinse carotida cu două degete. Pleoapele încă-i mai zvâcneau slab. Avea să moară în câteva secunde.

Avea destul timp cât să ducă la îndeplinire ceea ce trebuia. Îi ridică fusta albastră, îşi scoase cureaua şi o biciui pe Lorelei O'Malley peste fese până când femeia muri între hainele din şifonierul ei.

Capitolul 40

Lucrurile nu puteau decât să se înrăutățească, și așa se întâmplă. Observatorul se afla în camioneta sa într-o parcare de pe Kelly Street, vizavi de casa cu două etaje pe care doctorul o folosea drept cabinet.

Își aruncă o privire spre Căutător, care părea uimit și perplex pe scaunul din spatele lui. Apoi privi din nou parcarea. Îi observă cu nervozitate pe cumpărători, puținele mașini care intrau și ieșeau.

În clipa în care doctorul O'Malley ieși din clădire, Observatorul îl înghionti pe Căutător. Se priviră drept în ochi.

– Pregătește-te!

Apoi Observatorul ieși din camionetă. Alergă spre doctor, depășindu-l înainte ca acesta să ajungă la SUV-ul său.

– Doctore, doctore! Slavă Cerului! Am nevoie de ajutor!

– Ce e, fiule? îl întrebă doctorul, părând în același timp uimit, dar și sâcâit.

– Prietenul meu. A pățit ceva. Nu știu dacă e o criză sau un infarct sau ce-o fi!

– Unde e?

– Acolo, spuse el, arătând spre dubița aflată la douăzeci de metri de ei. Grăbește-te, bine? Te rog!

Observatorul porni în fugă înainte, privind în urmă ca să se asigure că doctorul venea după el. Când ajunse la dubiță, smuci ușa din dreptul pasagerului, pășind într-o

parte astfel încât doctorul să-l vadă pe Căutător întins pe scaunul din față.

Doctorul aruncă o privire în interior, apoi se întinse și-i ridică una din pleoapele Căutătorului. Se sperie în clipa în care simți vârful ascuțit al unui cuțit înțepându-i ceafa.

– Intră, spuse Observatorul.

– Să nu scoți o vorbă, i se adresă și Căutătorul, pe un ton fascinant, dezarmant, care nu admitea replică, sau o să-ți omorâm întreaga familie.

Capitolul 41

Observatorul auzi cum trupul legat al doctorului se lovea de podea, rostogolindu-se în partea din spate a dubiței, în timp ce urcau drumul abrupt.

– Ce zici despre locul ăsta? îl întrebă pe Căutător.

Privi în oglinda retrovizoare, apoi ieși de pe șosea, pătrunzând într-o breșă dintre două pâlcuri de copaci. Apăsă pe frână.

Căutătorul sări afară din mașină, deschise ușa din spate și-l ridică pe doctor, astfel încât acesta să stea în capul oaselor.

– În regulă, doctore, e timpul să mergem, spuse el, smulgându-i banda adezivă de pe gură. Ai vreo ultimă dorință? Dacă da, spune-o sau ține-ți gura pe vecie.

– Ce vrei să *spun?* icni doctorul O'Malley. Ia ziceți-mi, vreți bani? Pot să vă fac rost de bani. Vreți droguri? Orice doriți.

– Asta-i chiar o prostie, doctore, spuse Căutătorul. Chiar și din partea ta.

– Nu faceți asta, îi imploră el. Ajutați-mă. Vă rog, ajutați-mă!

– *Ajutați-mă, ajutați-mă,* îl imită batjocoritor Observatorul.

– Ce v-am făcut? scânci doctorul O'Malley.

Un brânci puternic îl făcu pe doctor să cadă din mașină pe prundișul de la marginea drumului.

– E mai simplu decât crezi, zise Căutătorul cu blândețe, aplecându-se aproape de urechea doctorului. Doar încearcă să-ți umpli mintea cu lucruri pe care le iubești... și ia-ți adio.

Doctorul nici nu văzu piatra care-l izbi la baza craniului.

Căutătorul își deschise briceagul și apucă strâns părul cărunt al doctorului, ridicându-i capul. La fel de simplu ca și când ar fi tăiat un pepene, îi despică jugulara.

Apoi, Observatorul își folosi cureaua drept biciușcă, lovind puternic, lăsând dungi maronii pe pielea albă a feselor lui O'Malley.

– Simți asta? întrebă el, gâfâind deasupra muribundului.

Căutătorul își șterse amprentele de pe cuțit folosindu-se de poalele cămășii doctorului. Apoi aruncă piatra și cuțitul departe, în râpa de lângă ei, unde fură înghițite de copaci, de tufișuri și de iarba înaltă.

Împreună, cei doi bărbați ridicară trupul doctorului de brațe și de picioare și-l târâră până la marginea drumului, spre muchia prăpastiei. Începură să legene corpul și numărară până la trei, aruncându-l apoi cu putere. Ascultară cum trupul se prăbușea în jnepeniș, rostogolindu-se la vale până-ntr-un loc atât de îndepărtat, încât avea să zacă acolo, sperau ei, până când coioții aveau să-i sfâșie carnea.

Capitolul 42

Eram pe verandă şi cântam la chitară, când un zgomot îngrozitor mi-a atras atenţia. Era un camion cu remorcă, hurducăind prin curbele uşoare de pe Sea View Avenue. L-am privit încruntată până când am observat că tracta o Bonneville din 1981.

Bonneville a mea.

Şoferul mi-a făcut semn cu mâna în clipa în care m-a văzut.

– Hei, doamnă! Am o livrare specială pentru dumneavoastră.

Aha! Omul din Lună. Tipul de la benzinărie. Am rânjit în timp ce Keith acţiona mecanismul care lăsa jos maşina. După ce-a văzut-o proptită pe toate cele patru roţi, a ieşit din cabină şi-a venit spre mine, cu paşii lui uşor leganaţi.

– Şi ce te face să crezi c-o să poţi s-o faci să meargă? a întrebat el, aşezându-se pe o treaptă.

– Mi-am mai vârât şi eu nasul prin motoare, l-am informat. Maşini de patrulare, în cea mai mare parte.

– Eşti mecanic? Se apucă să fluiere printre dinţi. Mama mă-sii! Ştiam eu că e ceva mişto la tine.

– Nu sunt chiar mecanic. Sunt poliţist.

– Minţi.

– Nu mint, am spus, râzând de atenţia pe care mi-o acorda puştiul.

Şi-a întins un braţ musculos spre mine şi, cu un „Te superi?" rostit în treacăt, mi-a luă chitara.

„Serveşte-te, amice."

Puştiul şi-a pus instrumentul în poală, a zdrăngănit câteva acorduri, apoi a lălăit câteva versuri dintr-un cântec country de genul *My baby's left me all alone.* Cânta cu atât de mult patos, încât nu m-am putut abţine să nu râd de interpretarea lui.

Keith a făcut o plecăciune în derâdere, apoi mi-a întins chitara.

– Şi care-i specialitatea ta? m-a întrebat.

– Rock acustic. Blues. Chiar acum lucrez la un cântec. Mă tot încurc printre strofe şi refrene.

– Am o idee. De ce n-am sta de vorbă la cină despre asta? Ştiu un loc grozav unde au peşte bun, pe Moss Beach, mi-a propus el.

– Mulţumesc, Keith. E o ofertă drăguţă, dar sunt ocupată deja. Mi-am dus mâna la gât, atingând pandantivul Kokopelli pe care mi-l dăduse Joe.

– Nu mă deranjează să-ţi spun că mi-ai frânt inima.

– Ooo. O să supravieţuieşti.

– Nu, chiar aşa e, sunt distrus. Frumoasă, mecanic în timpul liber. Ce-aş mai putea să cer?

– Haide, Keith, am spus, bătându-l uşor pe braţ. Arată-mi noua mea maşină.

Am coborât de pe verandă, cu Keith în spatele meu. Mi-am plimbat mâna pe aripa Bonneville-ului, apoi am deschis uşa din partea şoferului şi m-am urcat. Maşina era încăpătoare, confortabilă, iar bordul era plin cu tot felul de aparate şi dispozitive, exact cum îmi aminteam.

– E o alegere bună, Lindsay, mi-a spus Keith, sprijinindu-se de capota maşinii. Nu ţi-aş vinde o rablă. Am o trusă de rezervă în portbagaj, dar, dacă ai probleme, sună-mă.

– Aşa o să fac.

Mi-a aruncat un zâmbet sfios, şi-a scos şapca, şi-a scuturat părul auriu, şi-a pus şapca la loc, apoi mi-a spus:

– Ei bine, ai grijă, da?

I-am făcut semn cu mâna în timp ce se îndepărta. Apoi am vârât cheia în contactul noii mele achiziţii şi am răsucit-o.

Motorul n-a pornit. Nici măcar n-a tuşit, n-a bâzâit, n-a scâncit.

Era mort ca o broască turtită în mijlocul străzii.

Capitolul 43

Mi-am făcut o listă cu toate piesele care-mi trebuiau, iar apoi mi-am petrecut restul zilei lustruind Bonneville-ul cu o soluție găsită în trusa lui Keith. Eram mai mult decât fericită să transform acel maroniu anost într-un auriu strălucitor.

Încă-mi admiram opera atunci când ziarul de seară a zburat de pe fereastra unei mașini care trecea prin fața casei. M-am repezit și l-am prins din zbor, alegându-mă cu un „Bravo!" din partea băiatului cu ziarele.

Am deschis subțirica gazetă locală, și titlul scris cu litere îngroșate și negre mi-a sărit în ochi:

SOȚIA UNUI DOCTOR LOCALNIC ÎNJUNGHIATĂ
ȘI OMORÂTĂ ÎN CASA EI
DOCTORUL DAT DISPĂRUT

M-am proptit cu nădejde pe ambele picioare pe gazon și-am citit:

> Lorelei O'Malley, soția doctorului Ben O'Malley, a fost găsită asasinată în casa ei de pe Ocean Colony Road în această după-amiază, aparent victimă a unui jaf eșuat. Fiica vitregă a victimei, Caitlin, în vârstă de 15 ani, și-a găsit mama în șifonierul din dormitor atunci când a venit acasă de la școală. Doctorul O'Malley, un respectat medic generalist și membru de multă vreme al comunității, e dat dispărut.

În această după-amiază, comandantul Peter Stark a cerut mulțimii adunate în fața secției de poliție să-și păstreze calmul, dar și vigilența.

„Se pare că există unele asemănări între aceste crime recente, a declarat Stark. Dar nu pot să comentez, fiindcă aș putea să pun în primejdie întreaga investigație. Ce pot să fac este să vă promit că poliția nu va avea liniște până când criminalul nu va fi prins."

Răspunzând la întrebările reporterilor, comandantul Stark a spus: „Doctorul O'Malley a fost văzut ultima oară în jurul prânzului. Era în drum spre restaurant, să ia masa, dar nu s-a întors la cabinetul său și nici n-a sunat. Pentru moment nu este pe lista suspecților".

Am împăturit ziarul și-am rămas privind în gol spre casele în culori pastelate, acoperite cu țiglă, de pe Sea View Avenue. Instinctele mele urlau. Eram un polițist fără caz, un polițist fără slujbă. Nu voiam să citesc despre omucideri. Voiam informații la prima mână.

Am lăsat deoparte uneltele pe care le folosisem la lustruirea mașinii, apoi am intrat în casă și, apelând compania de telefonie, am solicitat o conferință telefonică.

Brusc, mi se făcuse dor de fete.

Capitolul 44

Centralista mi-a făcut mai întâi legătura cu Claire, iar vocea ei suavă m-a încălzit.

– Bună, păpușă. Faci nani? Ai mai prins ceva culoare în obraji?

– Încerc, Fluturaș, dar creierul meu e ca un hamster într-o roată.

– Nu-ți irosi timpul, Lindsay, te rog. Doamne, ce n-aș da să am și eu o vacanță ca asta!

Cindy a intrat și ea în conferință, la fel de expansivă ca-ntotdeauna.

– Nu e același lucru fără tine, Linds. E nasol.

– Mi-aș fi dorit să fiți voi *aici*, le-am spus. Peste tot, numai cer albastru și nisip auriu. Și... hei, Joe a venit și a rămas peste noapte.

Cindy avea și ea vești despre cea de-a doua ei întâlnire cu hocheistul, iar eu i-am replicat cu povestea despre Keith, tipul blond de la benzinărie.

– Are vreo douăzeci și ceva de ani, cred. Genul Brad Pitt. Chiar s-a dat la mine.

Claire a spus:

– Voi două chiar mă faceți să mă simt ca o tipă plictisoasă și măritată de mult.

– Aș vrea să fiu la fel de plictisită cum ești tu cu Edmund, mi-a zis Cindy. Asta-i *sigur*.

Râsetele și tachinările mă făceau să mă simt de parcă ne-am fi adunat din nou la o masă discret luminată de la Susie's.

Și, la fel ca atunci când eram acolo, am început să discutăm despre treburi serioase.

– Și ce e cu crimele astea despre care tot aud? m-a întrebat Claire.

– Of, Doamne. Orașul e speriat de tot. Un cuplu tânăr a fost omorât acum câteva săptămâni... și o femeie a fost asasinată, cam la o milă distanță de aici, azi-dimineață.

– Am aflat, mi-a zis Cindy. O scenă sângeroasă.

– Mda. Începe să pară că avem de-a face cu un ucigaș în serie, și știți cât mă enervează că nu pot să *fac* nimic. Aș vrea să dau o raită pe la locul crimei. Nu pot să suport gândul că nu sunt acolo.

– Ei bine, o să-ți placă să auzi o mică bârfă, m-a anunțat Claire. Am găsit asta în rapoartele celor de la Medicină legală. Cei doi care-au fost asasinați acum câteva săptămâni în Crescent Heights au fost *biciuiți*.

Mi s-a rupt filmul pentru o clipă, amintindu-mi de John Doe numărul 24.

„Și el a fost tăiat și biciuit."

– Au fost biciuiți? Claire, ești sigură de asta?

– Absolut sigură. Pe spinare și pe fese.

Chiar atunci s-a auzit un sunet pe linie și numele apelantului care mi-a apărut pe ecran a făcut ca trecutul să pătrundă cu brutalitate în prezent. Am spus:

– Stați un pic, fetelor.

Și-am apăsat pe buton, ca să comut la cealaltă convorbire.

– Lindsay, sunt Yuki Castellano. Ai un pic de timp să vorbim?

Era bine că rămăsesem pe fir cu Claire și cu Cindy. Aveam nevoie de un pic de răgaz până să trec la discuția cu avocatul meu despre împușcăturile de pe Larkin Street.

Yuki mi-a spus că avea să mă sune din nou în dimineața următoare, iar eu m-am întors la conversația cu fetele. Mintea mea era însă în altă parte.

În ultimele câteva zile, scăpasem de toate... *mai puțin de procesul vieții mele, care avea să urmeze.*

Capitolul 45

Observatorul păşi de-a lungul cărării, prin iarba înaltă, la lumina razelor lunii. Purta o căciulă din lână şi haine negre, iar în mână avea camera de fotografiat cu zoom de 10x.

O folosise ca să urmărească un cuplu care-şi făcea de lucru în capătul plajei, iar apoi întorsese obiectivul cam la o sută de metri depărtare, în partea cealaltă, pe Sea View Avenue.

Se focalizase pe o casă anume: o Cape Cod[1] albastră, cu o mulţime de ferestre şi o verandă mare. Putea vedea cum se plimbă locotenentul Lindsay Boxer prin sufragerie.

Părul îi era legat la spate şi purta un tricou alb, subţire. Vorbea la telefon, jucându-se cu un lănţişor care-i atârna la gât. Putea să-i vadă contururile sânilor sub bluza aia.

Plini, dar obraznici.

„Frumoase ţâţe, doamnă locotenent."

Observatorul ştia exact cine era Lindsay, ce fel de muncă avea şi de ce *zicea* că se află în Half Moon Bay. Dar voia să ştie mult mai multe.

Se întreba cu cine vorbea la telefon. Poate cu tipul cu păr negru, care rămăsese la ea noaptea trecută şi care ple-

[1] Stil arhitectonic apărut în secolul al XVII-lea, în regiunea New England din SUA, casele fiind în general joase, cu un singur etaj şi o mansardă, acoperiş în formă de V răsturnat, cu pantele abrupte, frontoane şi un horn mare în mijloc. (n.tr.)

case într-o mașină neagră, de la guvern. Se întreba cine era tipul și dacă avea să se mai întoarcă.

Și se întreba și unde-și ținea Lindsay pistolul.

Observatorul îi făcu câteva fotografii lui Boxer: zâmbitoare, încruntată, desfacându-și părul. Ținând receptorul între umăr și bărbie, întinzând brațele, cu pieptul tresăltând în timp ce-și lega la loc părul.

În acest timp, câinele traversă încăperea și se așeză lângă transperante, zgâindu-se prin ele... ca și cum l-ar fi privit chiar pe el.

Observatorul merse un pic în jos pe plajă, spre cei doi îndrăgostiți, apoi trecu prin iarbă spre parcarea unde-și lăsase mașina. Odată ajuns înăuntru, își scoase carnețelul din torpedou și-l deschise la pagina pe care numele lui Lindsay era scris cu litere caligrafice.

„Locotenent Lindsay Boxer."

Avea suficientă lumină de pe stradă ca să adauge câteva cuvinte.

Scrise: „Rănită. Singură. Înarmată și periculoasă".

Partea treia

ÎNAPOI ÎN ȘA

Capitolul 46

Soarele abia dacă era o mică pată îmbujorată pe cerul zorilor, când o sonerie asurzitoare m-a smuls din somn. Am bâjbâit după telefon, ridicând receptorul la cel de-al patrulea semnal.

– Lindsay, sunt Yuki. Sper că nu te-am trezit. Sunt în mașină și doar acum am un minut liber, dar pot să-ți spun totul foarte repede.

Yuki era pasionată și deșteaptă, și știam măcar asta despre ea: vorbea *întotdeauna* cu o sută și cincizeci de kilometri pe oră.

– OK, sunt gata, i-am spus, aruncându-mă la loc pe pat.

– Sam Cabot a ieșit din spital. L-am interogat ieri, m-a informat Yuki, pe un ton sacadat. Și-a retractat mărturisirea despre crimele de la hotel, dar asta e problema procurorilor. Cât despre acțiunea împotriva ta, spune că tu ai tras prima, nu l-ai nimerit, iar apoi el și Sara au ripostat în legitimă apărare. Apoi tu i-ai doborât cu focuri de armă. O mulțime de căcaturi. Știm și noi și știu și ei, dar asta-i America. Poate să spună orice vrea.

Oftatul meu a ieșit ca un fel de geamăt strangulat. Yuki a continuat:

– Singura noastră problemă ar fi că e într-o asemenea situație, puțoiul ăsta dement. Paralizat, imobilizat în scaunul ăla cu gâtul într-o proteză, cu buza de jos tremurând. Pare un îngeraș care-a fost atacat de...

– De o polițistă rea care folosește abuziv armele, am întrerupt-o.

– Voiam să spun atacat de pubertate, dar fie și cum spui tu. Râse. Hai să ne vedem și să punem la punct o strategie. Putem să plănuim ceva?

Calendarul meu era într-atât de curat, încât părea practic virgin. Yuki, pe de altă parte, avea programate depoziții, întâlniri și procese aproape la fiecare oră în următoarele trei săptămâni. Totuși, am ales o dată cu câteva zile înainte de proces.

– Acum și presa agită apele, a continuat Yuki. Le-am spus că te-ai retras câteva zile la niște prieteni din New York, ca să nu te vâneze. Lindsay? Mai ești acolo?

– Îhî. Aici sunt, i-am spus, cu ochii fixați pe tavan și cu urechile țiuind.

– Ți-aș propune să te relaxezi cât mai poți. Nu ieși în evidență! Lasă totul în seama mea.

Corect.

Am făcut un duș, mi-am pus o pereche de pantaloni marinărești din pânză de in și un tricou roz, apoi am ieșit în curte cu o cană de cafea. Aveam o întrebare pentru Penelope, în timp ce-i duceam mâncarea de dimineață: „Cât de multă mâncare poate să mănânce un porc mare, dacă porcul mare mănâncă mâncare pentru porci?"

Fata de la oraș care vorbește cu un porc. Cine-ar fi zis?

M-am gândit la sfatul lui Yuki, în timp ce briza mării mătura veranda. „Relaxează-te și nu ieși în evidență." Părea foarte rezonabil, doar că mă aflam prinsă în ghearele unei dorințe imense de a *face* ceva. Voiam să iau taurul de coarne, să dau cu cineva de pământ, să îndrept relele.

Chiar nu puteam să mă abțin.

Am fluierat după Martha și-am pornit motorul Explorerului. Apoi ne-am îndreptat către o anumită casă din Crescent Heights: scena unui dublu asasinat.

Capitolul 47

– Câine rău, am certat-o pe Martha. Chiar nu poți să te ții departe de bucluc?

Martha și-a întors ochii căprui și umezi spre mine, a dat din coadă, apoi și-a reluat supravegherea autostrăzii pavate.

În timp ce ne îndreptam spre sud pe Autostrada 1, tremuram de nerăbdare. După vreo cinci kilometri, am cotit spre Crescent Heights, o colecție manieristă de case împestrițând versantul colinei până spre vârful Half Moon Bay.

Mi-am îndreptat Explorerul în sus pe cărarea pietruită cu o singură bandă, bâjbâind până când locul crimei aproape că mi-a sărit în ochi. Am tras pe dreapta și-am oprit motorul.

Casa galbenă acoperită cu șindrilă era fermecătoare, cu trei lucarne, o grădină plină cu flori și o sfârlează înfățișând un tăietor de lemne prins de gard. Numele Daltry era scris cu vopsea pe cutia poștală confecționată manual, și aproape un kilometru de panglică galbenă încă înconjura casa Visului American.

Scena crimei. Nu intrați, din ordinul poliției.

Am încercat să-mi imaginez cum de fuseseră omorâți cu bestialitate doi oameni în această căsuță primitoare, dar imaginile nu se potriveau. Crimele n-ar fi trebuit să se petreacă în astfel de locuri.

Ce-l atrăsese pe ucigaș spre această casă anume? Era o lovitură precisă... sau ucigașul doar se aflase din întâmplare lângă această casă-dulce-casă?

– Şezi, fetiţă, i-am poruncit lui Martha, în timp ce coboram din maşină.

Crimele se petrecuseră cu mai bine de cinci săptămâni în urmă, şi între timp poliţia abandonase locul crimei. Oricine voia să-şi vâre nasul putea s-o facă, atâta vreme cât nu intra în casă; am observat peste tot semne lăsate de curioşi: urme de paşi printre straturile de flori, mucuri de ţigări pe asfalt, cutii goale de suc pe gazon.

Am intrat pe poarta deschisă, m-am aplecat pe sub banda galbenă şi m-am plimbat în jurul casei, examinând fără grabă scena cu privirea.

Printre buruieni era o minge de baschet, iar pe treptele din spate, un pantof de copil, încă ud de la roua nopţii trecute. Am observat că una dintre ferestrele de la subsol fusese scoasă din cercevea şi era sprijinită de un perete al casei: probabil locul pe unde se intrase.

Cu cât stăteam mai mult la casa Daltry, cu atât mi se accelerau bătăile inimii. Mă furişam la scena unei crime, în loc să mă ocup oficial de caz, iar asta mă făcea să mă simt ciudat şi neconfortabil, ca şi cum această crimă n-ar fi fost treaba mea şi n-aveam ce să caut aici. În acelaşi timp, mă simţeam împinsă înainte de ceea ce-mi spusese Claire la telefon cu o seară înainte.

Soţii Daltry din Crescent Heights nu erau primele victime ucise care să fi fost biciuite. Cine mai fusese omorât astfel? Oare aceste crime se legau cu acel caz nerezolvat al meu, acel John Doe numărul 24?

„Relaxează-te şi nu ieşi în evidenţă", îmi spusese Yuki. Chiar am izbucnit într-un râs zgomotos. M-am urcat în Explorer, am mângâiat-o pe blănoasa mea însoţitoare şi apoi am pornit hurducăindu-ne pe cărarea pietruită, spre autostradă.

Aveam să fim în centrul Half Moon Bay în zece minute. Voiam să văd casa familiei O'Malley.

Capitolul 48

Ocean Colony Road era flancată de mașini de poliție pe ambele sensuri. Emblemele de pe portiere îmi spuneau că polițiștii localnici aveau în sfârșit parte de ajutorul după care tânjiseră atât de amarnic. Chemaseră poliția statală.

În timp ce conduceam pe lângă ei, am observat că un polițist în uniformă păzea ușa din fața casei, iar un altul îl interoga pe un curier de la UPS.

Detectivii și tehnicienii specializați în scenele crimelor intrau și ieșeau din casă la intervale neregulate. Un cort pentru reporteri fusese instalat pe gazonul vecinilor, și un reporter local tocmai transmitea în direct din Half Moon Bay.

Am parcat Explorerul la câteva străzi mai încolo și am pornit pe jos spre casă, amestecându-mă într-un grup de trecători care asistau la investigațiile poliției de pe trotuarul de vizavi. Era un unghi destul de bun de observație și, în timp ce stăteam acolo, am făcut o recapitulare a impresiilor mele, sperând să-mi vină vreo idee.

Pentru început, casele victimelor erau la fel diferite cum e brânza de cretă. Crescent Heights era un cartier muncitoresc, cu Autostrada 1 trecând printre case fără pretenții, dar cu vedere la golf. Ocean Colony era lângă un club privat de golf. Casa familiei O'Malley și cele din jurul ei străluceau de-a dreptul de toate minunățiile care se pot cumpăra cu bani. Ce aveau cele două case și locuitorii lor în comun?

Am examinat vila dichisită, cu acoperișul ei din ardezie și cu arbuști de merișor în ghivecele de lângă ușă, și din nou am trecut prin întrebările preliminare. Ce anume-l atrăsese pe ucigaș aici? Era o lovitură personală sau una la întâmplare, de ocazie?

Mi-am întors privirea spre ferestrele cu obloane albastre de la etajul al doilea, unde fusese înjunghiată și omorâtă Lorelei O'Malley în dormitorul ei.

„A fost și ea biciuită?"

Stăteam atât de concentrată, încât probabil am atras atenția asupra mea. Un tânăr în uniformă, rumen la față și cu un temperament coleric, venea spre mine.

– Domnișoară? Domnișoară? Aș vrea să vă pun câteva întrebări.

La naiba. Dacă trebuia să-mi scot la iveală insigna, polițistul avea să mă caute în baza de date. Să trimită vestea mai departe: „Locotenentul Lindsay Boxer, de la Poliția din San Francisco, a fost la locul crimei". În douăzeci de minute, reporterii aveau să sune la ușa mea și să împânzească peluza lui Cat.

Mi-am luat cea mai nevinovată expresie.

– Doar treceam pe aici, domnule ofițer. Acum plec.

Am făcut un mic semn de salut cu mâna, m-am întors și am pornit iute spre Explorer.

„Dobitocul." L-am văzut făcând-o.

Polițistul mi-a notat numărul de înmatriculare în timp ce treceam pe lângă el.

Capitolul 49

Demodata taverna fusese botezată cu numele unei păsări marine obișnuite cu înălțimile, cormoranul, a cărei siluetă elegantă atârna din tavan deasupra barului.

În local găseai un bar grosolan, șase tipuri de bere la halbă, muzică dată tare și mulțimea obișnuită a unei seri de vineri. Am privit în jur până când am descoperit-o pe Carolee Brown, la o masă de lângă bar. Purta pantaloni largi și un pulover de un roz aprins; un crucifix din aur îi sclipea discret la gât.

Doamna cu Fursecuri, în seara ei liberă.

Carolee m-a zărit la o fracțiune de secundă după ce-o văzusem eu și a zâmbit larg, făcându-mi semn să merg la ea. M-am strecurat prin mulțime și am îmbrățișat-o ușor în clipa în care s-a ridicat să mă întâmpine.

Am comandat Pete's Wicked Ale[1] și linguini cu scoici și, așa cum fac femeile adeseori, am ajuns să discutăm despre problemele personale în câteva minute. Carolee fusese pusă la curent de sora mea, Cat, și știa și despre incidentul care mă aruncase în vârtejul justiției californiene.

– N-am judecat corect situația pentru că erau copii, i-am mărturisit. După ce au tras în mine și în partenerul meu, a trebuit să-i împușc.

---

[1] Sortiment de bere brună americană (n.tr.)

– E de-a dreptul nasol, Lindsay.

– Nu e mereu așa? Să omori un copil... Niciodată n-am crezut că aș putea să fac așa ceva.

– Te-au silit să faci asta.

– Erau criminali, Carolee. Uciseseră câțiva copii și, atunci când i-am prins, au văzut o singură cale de scăpare. Dar ai crede că niște copii atât de privilegiați ca ei nu pot fi atât de ticniți.

– Mda, știu. Dar, judecând după sutele de copii care vin la școala mea, crede-mă, copii abuzați din punct de vedere psihic vin de pretutindeni, spuse Carolee.

Atunci când Carolee a pomenit despre copiii abuzați, mi-am amintit brusc de ceva. M-am văzut din nou copil, zburând prin camera mea, trecând razant prin biroul meu. „Nu-mi răspunde așa, domnișoară!" Tata, bălăbănindu-se în pragul ușii. Tata, cu capsa pusă. *Eu însămi fusesem un copil persecutat.*

M-am străduit să revin în Cormoran.

– Și, cum ești, Lindsay? mă întreba Carolee. Liberă? Divorțată?

– Divorțată... de un tip despre care aveam impresia că e fratele pe care nu l-am avut niciodată, i-am răspuns, ușurată de schimbarea subiectului. Dar aș putea fi convinsă să mă mărit din nou.

– Acum îmi amintesc, a spus Carolee, zâmbind. Dacă nu mă-nșel, aveai companie atunci când am venit la tine cu fursecurile mele.

Am rânjit, amintindu-mi cum îi răspunsesem la ușă lui Carolee, îmbrăcată în cămașa lui Joe. Tocmai deschisesem gura să-i povestesc lui Carolee despre el, când atenția mi-a fost atrasă de ceea ce vedeam în spatele ei.

I-am observat pe cei trei tipi care beau zdravăn la bar. Deodată, doi dintre ei s-au ridicat și au plecat. Cel care rămăsese era foarte chipeș: părul negru și cârlionțat, o figură

cu trăsături simetrice, ochelari fără rame, pantaloni călcați la dungă și o cămașă Ralph Lauren.

Barmanul ștergea tejgheaua cu o cârpă și l-am auzit întrebând:

– Mai merge una?

– De fapt, aș vrea mai degrabă o bucată din bruneta aia micuță. Și la felul doi aș putea să mă mulțumesc cu blonda aia înaltă.

Deși remarca lui fusese însoțită de un zâmbet plăcut, am simțit că era ceva în neregulă cu individul ăsta. *Arăta* ca un angajat al băncii JP Morgan, dar, după cum vorbea, parcă era un vânzător ambulant trăind de pe-o zi pe alta.

Chipul mi-a împietrit în clipa în care s-a întors cu scaunul și m-a privit fix.

Capitolul 50

Mi-am notat imediat în minte semnalmentele tipului: bărbat alb, cam de un metru optzeci și opt de centimetri, pe la vreo optzeci și cinci de kilograme, între patruzeci și patruzeci și doi de ani, fără semne particulare, în afara unei răni pe cale de vindecare între degetul mare și arătătorul mâinii drepte. De parcă s-ar fi tăiat cu un cuțit.

A coborât de pe taburetul de la bar și s-a îndreptat către noi.

I-am spus încet lui Carolee:

– E vina mea. L-am privit.

Am făcut tot posibilul să-l gonesc, întorcându-mi ostentativ capul către Carolee, dar el și-a continuat drumul spre noi.

– Ce faceți în seara asta, doamnelor? Sunteți atât de frumoase amândouă! Trebuia să vin să vă salut.

– Mulțumesc, a răspuns Carolee. Drăguț din partea dumneavoastră. Apoi s-a întors cu spatele la el.

– Eu sunt Dennis Agnew, a zis el, insistând. Desigur, nu mă cunoașteți, dar putem schimba asta. De ce nu mă invitați să stau cu voi? Fac cinste cu cina.

– Mersi oricum, Dennis, am replicat, dar ne distrăm foarte bine și singure. Știi tu. O seară ca între fete.

Tipul s-a încruntat brusc, așa cum pălește lumina în timpul unei căderi de tensiune. O fracțiune de secundă mai

târziu, a redevenit ţanţoş, recăpătându-şi în acelaşi timp şi zâmbetul frumos.

– Nu se poate să vă distraţi chiar *atât* de bine. Haideţi. Chiar dacă sunteţi genul de fete cărora nu le plac bărbaţii, e în regulă din partea mea. E vorba doar despre o cină.

Dennis Agnew era un amestec nebunesc de blândeţe şi cruzime, dar n-aveam chef de el.

– Hei, Dennis, i-am spus, pescuindu-mi insigna din geantă şi fluturându-i-o prin faţă. Sunt ofiţer de poliţie, şi conversaţia asta e una particulară. Bine?

Îi vedeam tâmplele pulsând în timp ce încerca să afişeze o figură care să salveze situaţia.

– N-ar trebui să judeci oamenii atât de pripit, doamnă ofiţer. Mai ales atunci când e vorba despre oameni pe care nu-i cunoşti.

Agnew s-a întors la bar, a lăsat pe tejghea câteva bancnote şi ne-a aruncat o ultimă privire.

– Aveţi grijă de voi. Ne mai vedem.

Apoi a tras, ţeapăn, de uşa care dădea spre parcare.

– Frumos lucrat, Lindsay. Carolee şi-a dus degetele în chip de pistol înspre gură şi a suflat fumul imaginar din vârfurile degetelor.

– Ce urâcios, am spus. Ai văzut ce faţă a făcut? De parcă nu-i venea să creadă că-i facem vânt. Cine se crede? George Clooney?

– Da, a fost de acord noua mea prietenă. Mama lui şi oglinda i-au tot spus toată viaţa că e irezistibil.

Era mult prea amuzant! Am râs cu poftă şi am ciocnit paharele. Era grozav să fiu cu Carolee; mă simţeam de parc-aş fi cunoscut-o de ani de zile. Datorită ei, nu mă mai gândeam la Dennis Agnew, la ucigaşi şi la cadavre, nici măcar la procesul meu care se apropia.

Am ridicat mâna şi-am mai comandat un rând de Pete's Wicked.

Capitolul 51

Căutătorul își ascunse cuțitul cel nou sub scaunul din față al mașinii, apoi coborî și deschise ușa magazinului universal. Instantaneu se simți înviorat de aerul condiționat, de imaginea liniștitoare a frigiderelor înalte, brumate, pline cu sucuri și cu bere.

Era în mod special mulțumit să vadă o femeie micuță, cu părul negru, purtând un trening Fila scump, stând la rând la casă.

Numele ei era Annemarie Sarducci, iar Căutătorul știa că tocmai își terminase alergarea de seară. Avea să-și cumpere sticla de apă minerală din import, apoi urma să meargă pe jos spre casă și să ia cina cu familia ei, în casa lor cu vedere spre golf.

Căutătorul știa deja destule despre Annemarie: că era mândră de silueta ei, că și-o trăgea cu antrenorul personal; că fiul ei le vindea droguri colegilor de clasă; și că era groaznic de geloasă pe sora ei, Juliette, care avea un rol destul de important într-un serial de televiziune filmat în Los Angeles.

Mai știa și că ținea un blog sub pseudonimul de Twisted Rose. Probabil că-i fusese cel mai atent dintre cititori timp de luni de zile. Chiar îi și semnase în „caietul pentru vizitatori" cu propriul pseudonim.

„Îmi place cum gândești. CĂUTĂTORUL."

Căutătorul își umplu un pahar din carton cu cafea tare de la automatul din colțul magazinului, apoi se așeză la rând, în spatele doamnei Sarducci. O înghionti ușor, atingând-o pe sân ca din greșeală.

– *Scuze*. A! Bună, Annemarie, spuse el.

– Da, bună, răspunse ea, trimițându-l la plimbare cu o privire plictisită și cu un gest din cap. Îi dădu o bancnotă de cinci dolari fetei de la casă, acceptă restul pentru sticla de apă minerală și plecă fără să-și ia rămas-bun.

Căutătorul o urmări din priviri pe Annemarie cum iese din magazin, fâțâindu-și fundulețul după cum îi era obiceiul. Peste câteva ore avea să-i citească jurnalul online, cu toate acele lucruri perverse pe care nu dorea ca oamenii din viața ei reală să le afle.

„Ne vedem mai târziu, Twisted Rose."

Capitolul 52

Atunci când Carolee m-a sunat, rugându-mă să am grijă de Allison pentru câteva ore, am încercat să mă împotrivesc: „Te rog, nu mă pune să fac pe dădaca". Dar Carolee m-a convins înainte să apuc să refuz.

– Lui Ali îi e dor de purcelușă, mi-a spus ea. Dac-o lași s-o viziteze pe Penelope, o să se distreze, iar eu o să mă pot duce să-mi tratez molarul. Ți-aș fi tare recunoscătoare, Lindsay.

O jumătate de oră mai târziu, Allison sărea din mașina mamei sale și alerga spre ușa din fața casei. Părul ei negru și lucios era strâns în două cozi, câte una de fiecare parte a capului, și tot ce purta – inclusiv pantofii – era roz.

– Bună, Ali!

– Ți-am adus mere, m-a anunțat ea, făcându-și loc pe lângă mine și intrând în casă. Stai să vezi.

– O, o! am exclamat, prefăcându-mă entuziasmată.

Imediat cum am deschis ușa din spate, Penelope a venit tropăind spre gard și a început să se agite, scoțând un șir de grohăituri zgomotoase, iar Allison scoase la rândul ei niște sunete asemănătoare în chip de răspuns. Tocmai când mă gândeam că vecinii aveau să cheme hingherii, Allison a zâmbit spre mine și m-a informat:

– Asta e ceea ce noi numim porcaleză.

– Așa mi s-a spus și mie, am răspuns, zâmbindu-i la rândul meu.

– E chiar o limbă adevărată, a insistat fata.

Se apucă s-o scarpine pe spinare pe Penelope, iar purcelușa s-a rostogolit, luându-și poziția ei extatică preferată, cu picioarele în aer.

– Atunci când Penelope era mică, trăia într-o casă uriașă de lângă mare, cu porci din toată lumea, mi-a spus Ali. Stătea trează toată noaptea și vorbea în porcaleză cu ceilalți porci, iar ziua le făcea pedichiura, adică porcdichiura.

– Chiar așa?

– Porcii sunt mult mai deștepți decât cred oamenii, mi-a destăinuit Ali. Penelope știe multe lucruri. Mai multe decât și-ar putea da seama lumea.

– Chiar n-aveam idee, i-am spus.

– Uite, a continuat Ali. Îi dai tu merele. Eu trebuie să-i fac unghiile.

– Serios?

– Asta e ceea ce vrea.

Allison m-a asigurat că era bine s-o las pe purcelușă pe veranda din spate. Am făcut ceea ce mi se spusese. Am ținut în mână merele Granny Smith[1] astfel încât Penelope să poată să le rontăie, în timp ce Allison flecărea spre noi amândouă și picta copitele despicate ale purcelușei cu ojă roz.

– Gata, Penny, a anunțat Ali, radiind de fericire. Lasă-le doar să se usuce. Așadar, s-a întors ea spre mine, Martha ce știe să facă?

– Păi, de fapt, și ciobănești scoțieni au o limbă a lor. Martha e dresată să mâne oile la păscut.

– Arată-mi!

– Vezi tu vreo oaie pe-aici?

– Vorbești prostii.

---

[1] Soi de mere verzi, originar din Australia, obținut pentru prima dată de Marie Ana (Granny) Smith și devenit ulterior foarte popular în întreaga lume. (n.tr.)

– Așa e. Dar știi ce-mi place cel mai mult la Martha? Îmi ține companie și mă avertizează în legătură cu tipii dubioși și chiar simte lucrurile urâte care se petrec noaptea.

– Și ai un pistol, nu? m-a mai întrebat Ali, cu o expresie aproape prudentă pe chipul drăgălaș.

– Îhî. Am un pistol.

– Uau. Un pistol *și* un câine. Ești tare, Lindsay. Ești probabil cea mai tare persoană din câte cunosc.

În cele din urmă, mi-am dat ușor capul pe spate și-am izbucnit în râs. Ali era un copil atât de drăguț și plin de imaginație! Eram surprinsă de cât de mult o plăceam și de cât de repede se întâmplase asta. Venisem în Half Moon Bay ca să-mi regândesc viața. Acum eram bântuită de o fantezie înflăcărată cu mine, cu Joe, un cămin, o fetiță.

Tocmai întorceam pe toate fețele în gând această idee total nouă, când Carolee și-a făcut apariție în curtea din spate, cu un zâmbet strâmb, din cauza novocainei. Nu puteam să cred că trecuseră deja două ore, și-mi părea atât de rău, atât de rău s-o văd pe Ali plecând.

– Întoarce-te cât mai curând, am spus, îmbrățișând-o în chip de rămas-bun. Ali, vino când vrei tu.

Capitolul 53

Am stat în stradă şi-am făcut cu mâna până când dubiţa lui Carolee a dispărut dincolo de curba de pe Sea View Avenue. Dar, în clipa când n-am mai văzut-o, un gând care-mi tot dăduse târcoale în ultimul timp m-a făcut să mă pun pe treabă.

Mi-am luat laptopul în sufragerie, m-am aşezat confortabil pe un fotoliu pufos şi am pătruns în baza de date a NCIC. În câteva minute, am aflat că doctorul Ben O'Malley, în vârstă de patruzeci şi opt de ani, fusese acuzat de mai multe ori pentru viteză excesivă şi arestat acum cinci ani pentru conducere sub influenţa alcoolului. Fusese căsătorit şi rămăsese văduv de două ori.

Soţia numărul unu fusese Sandra, mama fiicei lor, Caitlin. Murise în garajul lor pentru două maşini, în 1994, spânzurându-se. Cea de-a doua doamnă O'Malley, Lorelei, născută Breen, omorâtă ieri, la vârsta de treizeci şi nouă de ani, fusese arestată pentru furt dintr-un magazin în 1998. Amendată şi eliberată.

Am procedat la fel şi în cazul lui Alice şi al lui Jake Daltry, şi tone de informaţii mi-au apărut pe ecran. Jake şi Alice erau căsătoriţi de opt ani şi aveau doi gemeni, în vârstă de şase ani, atunci când fuseseră omorâţi în casa lor galbenă din Crescent Heights. Mi-am imaginat locul acela drăguţ cu fâşia aia cu vedere spre golf, mingea de baschet abandonată şi pantoful de copil.

Apoi m-am concentrat din nou asupra ecranului.

Jake fusese un băiat rău înainte de căsătoria cu Alice. Am parcurs rapid toată fişa lui: acostarea unei prostituate şi falsificarea semnăturii tatălui său pe cecurile de la Asistenţa Socială, fapt pentru care făcuse şase luni de închisoare; totuşi, stătuse cuminte în ultimii opt ani şi avusese o slujbă permanentă la o pizzerie din oraş.

Soţia, Alice, în vârstă de treizeci şi doi de ani, n-avea cazier. Nu fusese niciodată implicată în nimic, nu trecuse pe roşu, nu intrase în vreo altă maşină ieşind de la supermarket.

Totuşi, era moartă.

Aşadar, unde duceau toate astea?

Am sunat-o pe Claire, şi ea a ridicat receptorul din prima. Am intrat direct în subiect.

– Claire, poţi să faci nişte săpături pentru mine? Caut o legătură de orice fel între uciderea lui O'Malley şi asasinarea soţilor Alice şi Jake Daltry.

– Sigur, Lindsay. O să mă interesez pe la nişte colegi. Să văd ce găsesc.

– Şi poţi să afli ceva şi despre Sandra O'Malley? A murit în 1994, s-a spânzurat.

Am mai stat de vorbă timp de câteva minute, despre soţul lui Claire, Edmund, şi despre un inel cu safir pe care i-l dăruise cu ocazia aniversării lor. Şi am mai vorbit despre o fetiţă pe nume Ali, care ştia să discute cu purceluşii.

În clipa în care am închis telefonul, mă simţeam de parcă respiram un aer mai curat. Eram pe cale să închid computerul, când ceva mi-a atras privirea. Atunci când Lorelei O'Malley fusese judecată pentru furtul unei perechi de cercei în valoare de douăzeci de dolari, fusese reprezentată de un avocat local cu numele de Robert Hinton.

Îl cunoşteam pe Bob Hinton.

Încă-i mai aveam cartea de vizită în buzunarul pantalonilor scurţi, din dimineaţa în care dăduse peste mine cu bicicleta.

Şi, din câte îmi aminteam, tipul îmi rămăsese dator.

Capitolul 54

Biroul lui Bob Hinton era cât o cutie de pantofi, pe Main Street, înghesuit între o cafenea Starbucks și un sediu de bancă. Sperând că aveam să-l găsesc la lucru chiar și într-o zi de sâmbătă, am deschis ușa din sticlă și l-am văzut pe Bob în spatele unui birou din lemn, aplecat deasupra unui exemplar din *San Francisco Examiner*.

Și-a smucit capul chel în sus și brațul i-a zburat într-o parte, dărâmând ceașca de cafea și vărsând-o peste ziar. Am observat fotografia de pe prima pagină chiar înainte ca această să se transforme într-o porcărie îmbibată cu cafea. Era un prim-plan cu un băiat blond într-un scaun cu rotile.

„Sam Cabot. Coșmarul meu."

– Îmi pare rău, Bob, n-am vrut să te sperii chiar așa.

– N-ai pentru ce să-ți p-p-pară r-rău, mi-a răspuns Bob.

Și-a potrivit mai bine ochelarii cu ramă roz la ochi și a scos câteva șervețele din sertarul biroului, încercând să șteargă urmele de cafea.

– Stai jos, te rog.

– Mulțumesc, așa o să fac.

Bob m-a întrebat cum mă descurcam prin Half Moon Bay, iar eu i-am răspuns că reușeam să-mi fac de lucru.

– Tocmai citeam despre dumneata, doamnă locotenent, a spus el, ștergând prima pagină a ziarului cu un cocoloș de șervețele.

– Nu mai există secrete într-o lume a nanosecundei, am replicat, zâmbind. Apoi i-am mărturisit că eram interesată de crimele care fuseseră comise la o distanță de doar câțiva kilometri de ușa mea și că mă întrebam ce putea el să-mi spună.

– O cunoșteam pe Lorelei O'Malley, mi-a mărturisit. Am reprezentat-o într-un caz. A scăpat doar cu o pedeapsă minoră, continuă, ridicând din umeri. Pe Ben îl cunoșteam foarte puțin. Oamenii spun că probabil a avut ceva de-a face cu moartea lui Lorelei, dar nu-l văd ucigând-o pe mama vitregă a lui Caitlin. Copilul a fost oricum traumatizat de sinuciderea mamei sale naturale.

– Polițiștii îi suspectează mereu pe soți.

– Sigur. Știu. Am prieteni care sunt polițiști. Am crescut în Half Moon Bay, explică el, și am început să profesez aici chiar după ce am terminat facultatea. Îmi place să fiu un pește mic într-un bazin mic.

– Ești prea modest, Bob. Am făcut un semn, arătând fotografiile de pe pereții biroului, cu Bob strângându-i mâna guvernatorului sau altor demnitari. Mai erau, de asemenea, câteva diplome frumos înrămate cu premii importante.

– A, alea, a zis Bob, ridicând din nou din umeri. Ei bine, mai fac și muncă *pro bono*[1] ca pazitor *ad litem*[2] pentru copiii persecutați sau neglijați. Știi, îi reprezint în tribunal, mă asigur că drepturile lor sunt apărate.

– Foarte lăudabil, am apreciat. Începea să-mi placă de individul ăsta și observasem că devenea mai familiar cu mine. Nu se mai bâlbâise de la incidentul cu ceașca de cafea.

---

[1] Derivat din latinescul *pro bono publico*, având semnificația de „pentru binele public" și desemnând persoanele care prestează anumite servicii în mod voluntar și fără să pretindă vreo plată, în serviciul publicului. (n.tr.)

[2] Termen care se referă la reprezentarea legală din oficiu a unei persoane, în fața unei instanțe, traducerea literală din latină fiind „la proces". (n.tr.)

Bob s-a lăsat pe spate pe scaun și a arătat spre o poză de la o ceremonie de premiere la primărie. Bob îi strângea mâna cuiva care-i înmâna o plăcuță.

– Îl vezi pe tipul de colo? m-a întrebat el, indicând un tip care se afla în linie cu alții pe scenă. E Ray Whittaker. El și soția lui, Molly, locuiau în L.A., dar își petreceau aici verile. Au fost omorâți în patul lor, acum câțiva ani. Lindsay, știi că toți oamenii ăștia au fost biciuiți și tăiați?

– Am auzit, i-am răspuns. Am devenit absentă preț de câteva clipe, în timp ce încercam să mă obișnuiesc cu gândul că încă un cuplu fusese omorât acum câțiva ani. „Ce semnificație aveau biciuirile? Cât timp lucrase acest ucigaș?"

Când am revenit cu gândul în prezent, Bob încă mai vorbea despre familia Whittaker.

– ... de treabă, chiar sociabili. El era fotograf, și ea juca din când în când la Hollywood. Nu prea are sens. Erau oameni de treabă, cu toții, și e tragic: copiii lor sfârșesc în orfelinate sau în familii pe care abia le cunosc. Mă îngrijorează situația copiilor. A clătinat din cap și-a oftat. Mereu încerc să las lucrurile astea în seama polițiștilor, dar niciodată nu reușesc.

– Știu ce vrei să spui, am replicat. Dacă ai câteva minute, o să-ți spun o poveste pe care o tot car după mine acasă de la birou de zece ani.

Capitolul 55

Bob s-a ridicat şi s-a îndreptat spre o cafetieră Mr. Coffee care se odihnea pe un dulap cu dosare. A turnat câte o ceaşcă pentru fiecare.

– Am tot timpul din lume, mi-a spus el. Nu-mi plac preţurile de la Starbucks. Mi-a zâmbit. Sau toată chestia asta cu obsedaţii de muncă.

La o cafea călduţă cu lapte praf, i-am povestit lui Bob totul despre primul meu caz de omucidere.

– L-am găsit într-un hotel sordid din districtul Mission. Mai văzusem cadavre şi până atunci, dar nu eram pregătită pentru aşa ceva, Bob. Era tânăr – între şaptesprezece şi douăzeci şi unu de ani –, şi, atunci când am intrat în cameră, l-am găsit întins pe spate, descompunându-se într-o baltă închegată formată din propriul sânge. Muştele erau peste tot pe el. O pătură tremurătoare de muşte.

Mi s-a pus un nod în gât în timp ce imaginea îmi revenea în minte, clară de parcă m-aş fi aflat atunci chiar în camera aceea de hotel, spunându-mi în gând: „O, Doamne, scoate-mă de-aici". Am sorbit din cafeaua aceea groaznică până când am izbutit să vorbesc din nou.

– Purta doar două articole de îmbrăcăminte: o şosetă Hanes, identică altor câteva sute de mii vândute în ţară în anul acela, şi un tricou de la Distillery. Ştii locul ăla?

Bob a aprobat din cap.

– Pariez că orice turist care a trecut prin Half Moon Bay din 1930 încoace a mâncat acolo.

– Mda. Al naibii indiciu, n-am ce să zic.

– Cum a murit?

– Beregata tăiată cu un cuțit. Și mai erau și lovituri, ca de bici, pe fese. Sună cunoscut?

Bob a aprobat din nou din cap. Asculta atent, așa că mi-am continuat povestirea. I-am spus că timp de câteva săptămâni tot căutasem prin oraș și prin Half Moon Bay.

– Nimeni n-o cunoștea pe victimă, Bob. Amprentele lui nu erau în arhivă, iar camera în care murise era atât de murdară, încât devenea un caz clasic de contaminare spontană multiplă. Nu aveam nici cel mai mic indiciu. Nimeni n-a cerut vreodată cadavrul. Nu e un lucru chiar neobișnuit: mai aveam douăzeci și trei de astfel de John Doe nerevendicați. Dar îmi mai amintesc și acum inocența feței lui tinere. Avea ochi albaștri. Părul, ușor roșcat. Și acum, după atâta timp, apar mai multe crime cu aceeași semnătură.

– Știi ce mi se pare cel mai ciudat, Lindsay? Să te gândești că ucigașul ar putea fi cineva din orașul ăsta...

Telefonul a început să sune, întrerupându-l pe Bob în mijlocul frazei.

– Robert Hinton, a zis el. În următoarea secundă, a pălit de-a binelea. A urmat o scurtă tăcere, punctată de replica lui Bob: Îhi, îhi. Apoi a spus: Mersi că m-ai anunțat, după care a închis. Era un prieten de-al meu care lucrează la *Gazette*, mi-a explicat el. Corpul lui Ben O'Malley a fost găsit de niște copii care se plimbau prin pădure.

Capitolul 56

Părinții lui Jake Daltry locuiau într-un ansamblu de locuințe din Palo Alto, la treizeci de minute de mers cu mașina la sud-est de Half Moon Bay. Mi-am parcat Explorerul pe strada din fața reședinței lor de culoare crem, un exemplar dintr-o duzină de case asemănătoare de pe strada Brighton.

Un bărbat corpolent, șleampăt, cu părul cărunt vâlvoi, purtând o cămașă din flanelă și pantaloni tărcați, a deschis ușa.

– Domnul Richard Daltry?

– Nu vrem nimic, a răspuns el, trântind ușa.

„Nu am cedat eu așa ușor nici după uși trântite mult mai tare decât asta, amice." Mi-am scos la iveală insigna și am sunat din nou. De această dată, a deschis ușa o femeie cu părul vopsit negru, dar cu rădăcinile sure, purtând un capot imprimat cu iepurași.

– Cum vă pot fi de folos?

– Sunt locotenent Lindsay Boxer, de la Poliția din San Francisco, m-am prezentat, arătându-i insigna. Investighez un caz de omucidere, rămas nerezolvat.

– Și ce are de-a face asta cu noi?

– Cred că există similarități între cazul acesta al meu și cel al morții lui Jake și Alice Daltry.

– Eu sunt Agnes, mama lui Jake, a spus ea, deschizând ușa. Vă rog, iertați-l pe soțul meu. Suntem foarte stresați. Presa este pur și simplu groaznică.

Am urmat-o pe doamna mai în vârstă într-o casă care mirosea a Lemon Pledge[1] şi o bucătărie care părea neschimbată de când îl împuşcase Hinckley pe Reagan[2]. Ne-am aşezat la o masă cu blat roşu, de unde puteam vedea pe fereastră curtea din spate. Doi băieţi mici se jucau cu nişte camioane într-o groapă cu nisip.

– Sărmanii mei nepoţi, a zis doamna Daltry. De ce s-o fi întâmplat una ca asta?

Durerea îi era întipărită pe chipul cu riduri adânci, pe umerii ei încovoiaţi. Vedeam cât de mult voia să stea de vorbă cu cineva care nu mai auzise povestea până atunci.

– Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, am rugat-o. Spuneţi-mi tot ce ştiţi.

– Jake a fost un copil sălbatic, a început ea. Nu rău, înţelegeţi, dar încăpăţânat. Atunci când a cunoscut-o pe Alice, s-a maturizat parcă peste noapte. Erau atât de îndrăgostiţi şi-şi doreau atât de mult copii... Când s-au născut băieţii, Jake a jurat să fie un bărbat pe care aceştia să-l respecte. Îi iubea pe băieţi, doamnă locotenent, şi s-a ţinut de promisiune. Era un bărbat atât de bun, iar el şi Alice aveau o căsnicie atât de reuşită... Offf!

Şi-a dus mâna la inimă şi a clătinat, cu tristeţe, din cap. Nu mai putea continua, şi nici măcar nu vorbise câtuşi de puţin despre crime.

Agnes a privit în jos, spre masă, în momentul în care soţul ei a intrat în bucătărie. Mi-a aruncat o privire mânioasă,

---

[1] Spray pe bază de aerosoli folosit pentru curăţarea şi lustruirea mobilierului, cu un puternic miros de lămâie (n.tr.)

[2] Referire la tentativa eşuată de asasinat din data de 30 martie 1981, atunci când John Warnock Hinckley Jr. a tras şase focuri de revolver spre preşedintele de atunci al SUA, Ronald Reagan, nereuşind decât să-i provoace, printr-un glonţ ricoşat, o rană la plămânul stâng. Hinckley a fost absolvit de acuzaţii, fiind considerat instabil din punct de vedere psihic şi internat într-un sanatoriu din Washington. (n.tr.)

și-a luat o bere din frigider, a închis ușa cu zgomot și a ieșit din cameră.

– Richard e încă supărat pe mine, mi-a explicat femeia.

– De ce, Agnes?

– Am făcut un lucru rău.

Eram aproape disperată să aflu ce anume. Mi-am pus mâna pe brațul ei gol și, la atingerea mea, i-au dat lacrimile.

– Spune-mi, am îndemnat-o, cu blândețe.

Femeia a scos câteva șervețele dintr-o cutie și și-a tamponat ochii cu ele.

– Mergeam să-i iau pe băieți de la școală, a zis ea. Am oprit la Jake și la Alice, ca să văd dacă aveau nevoie de lapte sau de suc. Jake era gol, zăcând mort în hol, iar Alice era pe scări.

Am privit-o fix pe Agnes, implorând-o din ochi să continue.

– Am curățat sângele, a continuat ea, oftând. Mă privea de parcă s-ar fi așteptat ca și ea să fie biciuită. I-am îmbrăcat. Nu voiam să-i vadă cineva așa.

– Ai distrus probele de la locul crimei, am spus.

– N-am vrut ca băieții să vadă tot sângele ăla.

Capitolul 57

N-aș fi făcut asta în urmă cu o lună. Aș fi fost prea ocupată cu gândul la ceea ce aveam de făcut. M-am ridicat și mi-am desfăcut brațele spre Agnes Daltry.

Ea și-a sprijinit capul de umărul meu și a început să plângă de parcă n-ar mai fi vrut să se oprească vreodată. Acum înțelegeam. Agnes n-avea parte de blândețea de care avea nevoie din partea soțului. Umerii ei se zguduiau atât de tare, încât îi simțeam durerea de parcă aș fi cunoscut-o de mult, de parcă i-aș fi iubit familia la fel de mult ca ea.

Tristețea lui Agnes mă mișca atât de mult, încât m-am pomenit aruncată și eu în durerea pierderii unor oameni dragi: mama, Chris, Jill.

Am auzit sunetul îndepărtat al soneriei. Încă o mai țineam în brațe pe Agnes, când soțul ei a intrat în bucătărie.

– A venit cineva să te vadă *pe tine*, m-a anunțat, furia țâșnind din el ca un miros acru.

– Pe mine?

Bărbatul care aștepta în sufragerie era ca un studiu de culoare pe tema maroniu de bălegar: jachetă sport maro, pantaloni maro, cravată cu dungi maro. Avea părul castaniu, o mustață de aceeași culoare, și ochii de un maroniu-închis.

Dar fața îi era roșie. Părea furios.

– Locotenent Boxer? Sunt Peter Stark, comandantul Poliției din Half Moon Bay. Trebuie să veniți cu mine.

Capitolul 58

Mi-am parcat Explorerul în locul pentru „oaspeți" de lângă secția de poliție, o clădire gen baracă, acoperită cu șindrilă gri. Comandantul Stark a coborât din mașina lui și a pornit înainte pe cărarea pietruită, fără să privească înapoi nici măcar o dată, ca să vadă dacă-l urmam.

Nici nu putea fi vorba de curtoazie profesională.

Primul lucru pe care l-am observat în biroul lui a fost deviza înrămată din spatele mesei: „Fă ceea ce trebuie, și fă-o bine". Apoi am constatat dezordinea: teancuri de hârtii peste tot, faxuri și copiatoare vechi, fotografii prăfuite pe perete cu Stark pozând lângă animale moarte. O jumătate de sandvici cu brânză pe un dulap cu dosare.

Comandantul și-a scos sacoul, dând la iveală un piept masiv și o pereche de brațe uriașe. Și-a atârnat haina într-un cuier din spatele ușii.

– Stai jos, locotenent. Tot aud despre dumneata, mi-a spus comandantul, în timp ce frunzărea un teanc de bilețele cu mesajele telefonice.

Nu mă mai privise deloc în ochi de când plecasem din casa soților Daltry. Am luat o cască de motociclist de pe un scaun, am pus-o pe jos și m-am așezat.

– Ce naiba îți închipui că faci? m-a întrebat el.

– Poftim?

– Cine naiba îți dă dreptul să intri în curtea mea și să începi să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala? s-a răstit el, sfredelindu-mă cu privirea. Ești momentan suspendată, nu-i așa, locotenent?

– Cu tot respectul, domnule comandant, nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Nu face pe deșteapta cu mine, Boxer. Ai reputația că lași să-ți scape arma de sub control. Poate că i-ai împușcat pe copiii ăia fără motiv...

– Hei, uite cum stă treaba...

– Poate că te-ai speriat, ți-ai pierdut cumpătul, în fine. Și asta te face să fii un polițist periculos. Pricepi?

Pricepeam, asta-i clar. Tipul îmi era superior în grad, iar un raport din partea lui cum că încălcam procedurile poliției sau nu ascultasem de ordine directe mi-ar fi putut face rău. Totuși, mi-am păstrat expresia neutră.

– Cred că toate aceste crime recente se leagă de un caz mai vechi de-al meu, i-am explicat. Semnătura criminalului este aceeași. Am putea să ne ajutăm reciproc.

– Nu folosi persoana întâi plural cu mine, Boxer. Ești în dizgrație. Plimbă-te. Citește o carte. Stăpânește-te. Orice. Dar nu-mi sta-n cale.

În clipa în care am vorbit din nou, vocea îmi era atât de încordată, încât un biciclist de la circ ar fi putut să pedaleze pe ea până în celălalt capăt al camerei.

– Știi, șefule, în locul dumitale nu m-aș gândi decât la *psihopatul* care umblă în libertate pe străzi. M-aș gândi: „Cum să fac să-l bag la răcoare pentru totdeauna?" Chiar aș putea să primesc cu brațele deschise un inspector de la Omucideri decorat care vrea să mă ajute. Dar bănuiesc că noi doi nu gândim la fel.

Micul meu discurs l-a făcut pe comandant să dea înapoi pentru o clipă sau două, așa că am profitat de ocazie ca să ies din birou cu demnitatea neștirbită.

– Ştiţi cum să daţi de mine, am mai spus, după care am ieşit din secţia de poliţie.

Aproape că-mi auzeam avocatul şoptindu-mi: „Relaxează-te. Nu ieşi în evidenţă". „Eşti nebună, Yuki. De ce nu mi-ai spus să mă apuc de cântat la harpă?"

Am ambalat motorul şi am şters-o din parcare.

Capitolul 59

Mergeam cu mașina pe Main Street, bombănind de una singură, gândindu-mă și la alte lucruri pe care i le-aș fi spus comandantului, când am observat că indicatorul luminos al rezervorului practic țipa la mine: „Lindsay! Ai rămas fără benzină!"

Am tras pe dreapta la benzinăria Omului din Lună, am trecut cu Explorerul peste senzorul care acționa soneria atunci când venea un client nou și, din moment ce Keith nu apărea, am pornit pe peticul de asfalt spre magazin.

Piesa celor de la The Doors, *Riders on the Storm*, răsuna furioasă în clipa în care am deschis ușa atelierului pentru reparații.

Pe peretele din dreapta mea era un calendar înfățișând-o pe Miss Iunie, care nu purta nimic în afara unei funde în păr. Deasupra ei era o priveliște splendidă: ornamente rare și fermecătoare pentru capote, de la Bentley, Jaguar și Maserati, cățărate pe suporturi din lemn lăcuit, ca niște trofee. Într-un cauciuc, încovrigată, stătea o pisică dolofană, portocalie, moțăind.

Am aruncat o privire admirativă spre Porsche-ul roșu parcat acolo și m-am adresat blugilor și cizmelor de lucru ale lui Keith, care se iveau de dedesubt.

– Frumoasă jucărie, am spus.

Keith a ieşit de sub maşină, cu un zâmbet care-i lumina faţa murdară de ulei.

– Nu-i aşa? S-a ridicat de unde era, şi-a şters mâinile cu o cârpă şi a oprit muzica. Cum e, Lindsay, ai probleme cu Bonneville-ul?

– Deloc. Am înlocuit alternatorul şi conectorii. Motorul toarce ca gagiul ăsta.

– El e Ghemotoc, m-a informat Keith, scărpinându-l pe motan sub bărbie. Pisica mea de atac. A mers pe carburatorul unui camion de tractare acum câţiva ani.

– Au!

– Tot drumul de la Encino încoace. Şi-a ars lăbuţele, dar e ca nou acum, nu-i aşa, amice?

Keith m-a întrebat dacă aveam nevoie de benzină, iar eu am încuviinţat. Am ieşit împreună afară în căldura blândă a soarelui de după-amiază.

– Te-am văzut aseară la televizor, mi-a spus Keith, în timp ce benzina curgea gâlgâind în rezervorul încăpător al Explorerului.

– Nu-i adevărat.

– Ba da. Avocatul tău era la ştiri, şi au arătat o poză cu tine în toale albastre, a insistat el, rânjind. Chiar *eşti* poliţistă.

– Nu m-ai crezut?

Puştiul a ridicat din umeri, cu un aer de cuceritor.

– Ba da, te-am crezut. Dar oricum era în regulă, Lindsay. Ori erai poliţistă, ori doar o tipă care arată foarte bine.

Am aflat, iar faţa lui Keith s-a schimonosit de râs. După o bucată de vreme, i-am povestit despre cazul Cabot: doar rezumatul, fără durere şi sânge. Keith era înţelegător şi un interlocutor mult mai plăcut decât comandantul Stark. La naiba, chiar îmi făcea plăcere atenţia lui! Brad Pitt, nu?

Apoi a deschis capota Explorerului, a scos vergeaua cu care măsurase nivelul uleiului şi mi-a aruncat o privire directă, cu ochii lui albaştri. M-am uitam în ei suficient de

mult încât să-mi dau seama că irisurile aveau marginile bleumarin şi punctişoare maronii, ca şi cum i-ar fi intrat în ochi firişoare de praf de aur.

– Ai nevoie de ulei, l-am auzit spunând.

Am simţit cum mă înroşesc.

– Sigur, în regulă.

Keith a deschis o cutie de Castrol şi a turnat-o în motor. În timp ce făcea asta, şi-a vârât cealaltă mână în buzunarul de la spate al blugilor, adoptând o postură de o nonşalanţă studiată.

– Aşadar, trebuie să-mi satisfaci curiozitatea, a declarat el. Povesteşte-mi despre prietenul tău.

Capitolul 60

Am spulberat momentul de intimitate dintre noi și i-am povestit lui Keith despre Joe: ce tip grozav era, cât de amuzant, cât de blând, cât de deștept.

– Lucrează în DC, la Departamentul de Securitate Națională.

– Sunt impresionat, a zis Keith.

L-am văzut înghițind în sec înainte să mă întrebe:

– Ești îndrăgostită de el?

Am încuviințat cu un semn din cap, imaginându-mi chipul lui Joe, dându-mi brusc seama de cât de dor îmi era de el.

– Norocos tip, Manicotti ăla.

– Molinari, l-am corectat, rânjind.

– Norocos, oricum l-ar chema, a zis Keith, închizând capota.

Chiar atunci, un sedan negru care, după numere, părea de la o firmă de închirieri auto a tras în garaj.

– La naiba, a murmurat Keith. Iată-l pe Domnul Porsche, și mașina lui nu e gata.

În timp ce-i întindeam lui Keith MasterCardul meu, Domnul Porsche a ieșit din mașina lui închiriată și a intrat în raza mea vizuală.

– Hei, Keith, a strigat el. Cum merge, băiete?

Ia stai puțin. *Îl cunoșteam*. Părea mai bătrân la lumina zilei, dar era tipul oribil care se dăduse la mine și la Carolee în Cormoran. Dennis Agnew.

– Lasă-mă doar cinci minute, i-a strigat Keith, în chip de răspuns.

Înainte să-l pot întreba câte ceva despre urâciosul ăla, Keith se îndrepta deja spre birou, şi Agnew venea drept spre mine. Când a ajuns mai aproape, s-a oprit, şi-a lăsat greoi mâna pe capota maşinii mele şi mi-a aruncat o privire care m-a lovit direct între ochi.

Privirea i-a fost urmată de un zâmbet lasciv, sugestiv.

– Îţi place să te plimbi prin mahalale, doamnă ofiţer? Sau pur şi simplu îţi plac mai mult prospăturile?

Tocmai îmi pregăteam riposta, când din spate a apărut Keith.

– Mă faci prospătură? a replicat Keith, venind lângă mine. A răspuns la zâmbetul sarcastic al lui Agnew cu unul radios. E drept, ar trebui să pun la socoteală şi de la cine vin vorbele astea, bătrâne ticălos.

Era ca o luptă între cocoşi, fiecare se ţinea tare pe propriul teritoriu. S-au scurs aşa câteva secunde bune.

Apoi Agnew şi-a luat mâna de pe capota mea.

– Haide, prospătură, vreau să-mi văd maşina.

Keith mi-a făcut cu ochiul şi mi-a înapoiat cardul.

– Ţinem legătura, Lindsay. Bine?

– Sigur. Ai grijă.

M-am suit în maşină şi-am pornit motorul, dar am mai zăbovit o vreme, urmărindu-l pe Agnew cum mergea după Keith spre atelierul pentru reparaţii. Individul era dubios, dar cât de dubios şi în ce fel chiar nu ştiam.

Capitolul 61

Dormisem prost. Vise sălbatice, întrerupte, care mă făcuseră să mă trezesc de multe ori. Acum mă aplecam deasupra chiuvetei de la baie și mă spălam pe dinți, trăind un sentiment de răzbunare prostească.

Eram cu nervii întinși la maximum, furioasă, și știam și de ce.

Amenințându-mă, comandantul Stark practic mă oprise de la investigarea oricăror piste care ar fi putut în cele din urmă să rezolve cazul asasinării lui John Doe numărul 24. Dacă aveam dreptate, ucigașul lui Doe era încă în activitate în Half Moon Bay.

Mi-am făcut de lucru prin bucătărie, spălând farfurii și pahare, hrănind-o pe Martha, făcând cafea, mâncând Wheaties[1].

Urmăream pe jumătate atentă emisiunea *Today* la micul televizor din bucătărie, când un anunț scris cu litere roșii a început să clipească pe ecran.

În direct. Știri de ultimă oră.

O tânără cu aspect sumbru, reporter la o televiziune locală, stătea în fața unei case din lemn de brad, cu panglica

[1] Gustare având în componență grâu și tărâțe, combinate și coapte sub formă de fulgi, devenite extrem de populare și datorită sloganului publicitar „The Breakfast of Champions" („Micul dejun al campionilor") (n.tr.)

galbenă care împrejmuia locul crimei în spatele ei, interzicând accesul în casă dinspre stradă. Vocea ei se ridica peste zgomotele mulțimii vizibile la marginea ecranului.

– La ora șapte și treizeci de minute, azi-dimineață, Annemarie și Joseph Sarducci au fost găsiți morți în casa lor de pe Outlook Road. Trupurile lor ciopârțite și parțial dezbrăcate au fost găsite de fiul lor de treisprezece ani, Anthony, care n-a fost vătămat. Am vorbit cu comandantul de poliție Peter Stark acum câteva minute.

Pe ecran apăru Stark înfruntându-i pe reporteri, în fața secției de poliție. Mulțimea se zbătea să-și ocupe pozițiile. Pe unele microfoane se vedeau înscrise siglele posturilor de televiziune. Era un veritabil asediu.

Am dat volumul mai tare.

„Domnule comandant Stark, este adevărat că soții Sarducci au fost înjunghiați ca niște animale?"

„Domnule comandant! Aici! Tony Sarducci este cel care i-a găsit? Și-a găsit copilul părinții?"

„Hei, Pete! Ai vreun suspect?"

Am urmărit transfigurată cum își negocia Stark momentul decisiv al vieții sale. Fie spunea adevărul, fie mințea, având să plătească mai târziu, dar izbutind să mențină calmul în rândurile populației, fără să-i dea ucigașului vreo informație pe care s-o poată folosi. Văzusem aceeași expresie și pe chipul comandantului Moose, atunci când asasinul din DC era încă în libertate.

– Uitați cum stau lucrurile, nu pot să spun mai multe acum, declară Stark. Încă doi oameni au murit, dar nu vă pot dezvălui nimic din ceea ce ține de anchetă. Ne facem treaba. Și vom informa publicul de îndată ce vom avea ceva concret de spus.

Am înșfăcat un scaun, l-am tras până în fața televizorului și m-am trântit pe el. Deși văzusem atâția oameni uciși, cazul ăsta mă afecta parcă mai mult decât celelalte.

Nu-mi închipuisem c-aş putea să am o astfel de reacţie. Eram atât de revoltată de îndrăzneala ucigaşului, încât tremuram.

M-am alăturat cu gândul mulţimii de lângă secţia de poliţie. M-am imaginat vorbind la un microfon Sony lung de treizeci şi ceva de centimetri, în faţa siluetei încovoiate a comandantului Stark.

„Cine face asta, domnule comandant?

Cine naiba îi omoară pe toţi oamenii ăştia?"

Partea a patra

ÎNCERCĂRI ȘI BELELE

Capitolul 62

Tocmai scoteau cadavrele din casă când am ajuns eu. Am parcat între două maşini de poliţie de pe gazon şi mi-am ridicat privirea spre uimitoarea clădire în stil contemporan, toată din sticlă şi lemn de brad.

Mulţimea de gură-cască s-a despărţit în două în clipa în care medicii de pe ambulanţă s-au ivit pe scări cu tărgile, apoi au împins cei doi saci cu trupurile neînsufleţite în pântecele căscat din spatele maşinii. Cu toate că nu-i cunoşteam pe Annemarie şi pe Joseph Sarducci, m-am simţit copleşită de o imensă tristeţe.

Mi-am făcut loc prin mulţime până spre uşa din faţă a casei, unde un ofiţer în uniformă stătea de pază, în largul lui, cu mâinile la spate.

Se vedea că era un profesionist după zâmbetul cald şi privirea rece pe care mi le adresa. Mi-am asumat riscul şi i-am arătat insigna.

– Comandantul e înăuntru, locotenente.

Am apăsat pe sonerie.

S-a auzit prima măsură din *Anotimpurile* lui Vivaldi.

Comandantul Stark a deschis uşa şi, în clipa în care m-a văzut, şi-a încleştat fălcile.

– Ce mama dracului cauţi aici? m-a întrebat printre dinţi.

Mi-am pus tot sufletul în răspuns, pentru că rosteam adevărul.

– Vreau să te ajut, ce mama dracului! Pot să intru?

Ne-am privit fix câteva secunde, peste prag, până când, în cele din urmă, comandantul Stark a clipit.

– Ţi-a mai spus cineva până acum că eşti o pacoste *insistentă?* a mormăit, dându-se la o parte ca să-mi facă loc.

– Da. Şi mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi mie. L-am sunat pe un prieten de-al meu de la Poliţia din San Francisco. Charlie Clapper susţine că eşti un poliţist bun. Are dreptate cam în jumătate din cazuri. Nu mă face să regret.

– Chiar crezi, cu toată sinceritatea, că ai putea să regreţi mai rău decât acum?

Am trecut pe lângă Stark, prin hol, ajungând în sufrageria cu pereţi din sticlă prin care se vedea apa oceanului. Mobilierul şi decoraţiunile erau în stil scandinav: pânzeturi naturale, covoare ţesute manual, artă abstractă, şi, cu toate că soţii Sarducci erau morţi, le simţeam prezenţa în lucrurile pe care le lăsaseră în urmă.

Chiar în timp ce făceam inventarul la tot ce vedeam, am observat ce lipsea. Nu erau nici un fel de urme pe podea. „Aşadar, pe unde a intrat ucigaşul?"

M-am întors spre comandant.

– Te-ar deranja dacă m-ai pune în temă?

– Nenorocitul a intrat prin luminatorul de sus, m-a informat Stark.

Capitolul 63

Dormitorul principal nu numai că părea rece, dar și golit, de parcă însăși camera ar fi suferit din cauza teribilei pierderi.

Ferestrele erau deschise, iar jaluzelele verticale clămpăneau în bătaia brizei ca oasele unui schelet. Așternuturile mototolite, de un albastru de gheață, erau împroșcate cu sânge, iar această priveliște făcea ca încăperea să pară și mai rece.

Câțiva tehnicieni specializați în cercetările de la locul crimei strângeau în punguțe nimicurile de pe noptiere, aspirau covorul, luau amprente de pe toate suprafețele. Cu excepția sângelui, camera părea ciudat de curată.

Am împrumutat o pereche de mănuși chirurgicale, apoi m-am aplecat să privesc mai de aproape o fotografie de studio a familiei Sarducci, așezată pe birou. Annemarie era drăguță și minionă. Joe avea o înfățișare de „uriaș blând", cu brațele petrecute cu mândrie în jurul soției și a copilului său.

„De ce-ar fi dorit cineva moartea acestui cuplu?"

– Annemarie are gâtul tăiat, mi-a spus Stark, întrerupându-mi șirul gândurilor. Aproape că i-a tăiat capul.

Îmi arăta spre covorul scăldat în sânge de lângă pat.

– A căzut acolo. Joe nu era în pat atunci când s-a întâmplat.

Stark mi-a mai arătat că sângele lui Annemarie se împrăștiase exact în jurul patului și că dâra era neîntreruptă.

– Nu sunt semne de luptă, a continuat comandantul. Joey a fost ucis în baie.

L-am urmat pe Stark, traversând covorul gălbui şi ajungând într-o sală de baie cu marmură albă. Sângele de un roşu aprins era concentrat pe o parte a încăperii, un jet lateral fiind împroşcat pe perete cam la nivelul genunchiului. Se prelinsese spre podea şi se alăturase bălţii formate deja acolo. Vedeam şi contururile siluetei lui Joe, acolo unde căzuse.

M-am lăsat pe vine, ca să privesc mai de aproape.

– Intrusul probabil că a găsit-o pe doamnă singură în pat, a zis comandantul, trecându-mi în revistă ipotezele sale. Poate că i-a pus mâna la gură, întrebând-o: „Unde ţi-e soţul?" Sau poate că a auzit zgomot în baie. A omorât-o repede pe Annemarie. Apoi l-a surprins pe Joe la duş. Joe a auzit uşa deschizându-se şi a spus: „Dragă?..." Apoi şi-a ridicat privirea. „Ia stai. Cine eşti? Ce vrei?"

– Sângele ăsta e de la o rană la gât, am replicat, indicând o urmă mai jos, pe perete. Ucigaşul a trebuit să-l doboare pe Joe ca să-l domine. Joe era mai mare.

– Da, a aprobat obosit Stark. Se pare că l-a pus jos, s-a urcat în spatele lui, i-a tras capul pe spate, de păr, şi... Comandantul şi-a trecut degetul peste beregată.

Am continuat cu întrebările, iar comandantul mi-a răspuns: nu se furase nimic, băiatul n-auzise nimic, prietenii şi vecinii veniseră şi spuseseră că soţii erau fericiţi, n-aveau nici un duşman pe lumea asta.

– Ca şi soţii Daltry, a continuat comandantul Stark. Aceeaşi poveste şi cu familia O'Malley. Fără arme, fără indicii, fără nereguli în situaţia lor financiară, fără motive aparente. Victimele nu se cunoşteau între ele.

Chipul comandantului s-a întunecat. Devenise vulnerabil pentru o fracţiune de secundă, şi puteam să-i observ durerea.

– Toate victimele au în comun faptul că erau căsătorite, a continuat el. Prin urmare, unde duce asta? Optzeci la sută

dintre oamenii din Half Moon Bay sunt căsătoriți. Tot orașul ăsta afurisit e cuprins de groază. Inclusiv eu.

Comandantul și-a terminat astfel discursul. A privit într-o parte, și-a îndesat poalele cămășii în pantaloni și și-a netezit părul. S-a adunat, astfel încât să nu pară atât de disperat pe cât trebuie că se simțea. Apoi m-a privit fix în ochi.

– Așadar, ce părere ai, locotenente? Te rog, uimește-mă!

Capitolul 64

Nu văzusem cadavrele, iar expertizele de laborator în cazul acestei duble şi sălbatice crime n-aveau să sosească decât cu ţârâita, peste câteva zile. Totuşi, am încercat să ignor sarcasmul comandantului şi i-am mărturisit ceea ce-mi spunea mie intuiţia.

– Au fost doi ucigaşi, am zis eu.

Capul lui Stark s-a smucit înapoi. Aproape c-a scuipat cuvântul:

– *Căcat.*

– Uite, am continuat. Nu sunt semne de luptă, corect? De ce n-a încercat Joe să-şi domine atacatorul? Era mare, era cât un *urs*. Încearcă să vezi lucrurile astfel. Joe a fost scos din cameră cu cuţitul la gât... şi s-a supus pentru că *era nevoit* s-o facă. *Ucigaşul numărul doi era încă în dormitor, cu Annemarie.*

Comandantul îşi roti privirea de jur împrejur, încercând să vadă totul dintr-o nouă perspectivă, imaginându-şi ceea ce vedeam şi eu.

– Aş vrea să văd camera copilului, am cerut.

În clipa în care am trecut pragul, toate lucrurile de acolo mi-au dat de înţeles că Anthony Sarducci era un copil inteligent. Avea cărţi bune, acvarii pline cu creaturi târâtoare şi un computer performant pe birou. Dar ceea ce mi s-a părut cel mai interesant erau urmele de pe covor, din locurile unde ar fi stat în mod normal scaunul. „Scaunul a fost mutat. De ce?"

Mi-am răsucit capul și l-am zărit chiar după ușă.

M-am gândit la polițistul care stătea de pază la intrare și-am făcut brusc o conexiune.

„Copilul n-a auzit nimic.

Dar ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi auzit?"

I-am arătat comandantului scaunul.

– A mutat cineva scaunul ăsta? l-am întrebat.

– N-a intrat nimeni în cameră.

– M-am răzgândit, l-am informat. N-au fost doi intruși aici. Au fost trei. Doi au ucis. Unul trebuia să se ocupe de băiat, dacă se trezea. A stat chiar acolo, pe scaunul ăla.

Comandantul s-a întors, țeapăn, a plecat pe hol și a revenit însoțit de o tânără din echipa de tehnicieni. Femeia a așteptat la ușă cu rola de bandă, până când am ieșit noi din cameră. Apoi a sigilat intrarea.

– Nu vreau să cred una ca asta, locotenente. Era și-așa foarte grav dacă aveam de-a face doar cu un singur psihopat.

I-am susținut privirea. Apoi, doar pentru o secundă, a zâmbit.

– Să nu mai spui nimănui c-am zis asta, a continuat el, dar cred că tocmai am vorbit *la plural*.

Capitolul 65

Se făcuse târziu când am ieșit din casa Sarducci. Am condus spre sud-est, pe Cabrillo, gândindu-mă la detaliile erimei și la conversația cu comandantul. Atunci când îmi confirmase faptul că și soții Sarducci, ca și celelalte victime, fuseseră biciuiți, îi spusesem că aveam eu însămi ceva de rezolvat cu criminalii aceștia.

I-am povestit despre John Doe numărul 24.

Nu legasem între ele toate punctele referitoare la crimele din Half Moon Bay și John Doe, dar eram chiar sigură că aveam dreptate. Zece ani în meseria asta mă învățaseră că, deși modul de operare se mai schimbă în timp, semnăturile rămân la fel. Biciuirile și înjunghierile în combinație reprezentau o semnătură rară, poate chiar unică.

Când mă apropiam de intersecția aflată la câteva străzi distanță față de casa familiei Sarducci, semaforul era pe culoarea roșie. În clipa în care am apăsat pe frână, am aruncat o privire în oglinda retrovizoare și am zărit o mașină sport roșie venind în spatele meu, foarte repede. Mă așteptam să se oprească, *dar nici măcar n-a încetinit*.

Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Ochii îmi erau fixați pe oglinda retrovizoare, privind cum mașina se apropia tot mai mult de mine, gata să mă lovească.

M-am lăsat cu toată greutatea pe claxon, dar imaginea mașinii continua să crească în oglinda mea. Ce naiba se

petrecea aici? Şoferul vorbea la afurisitul lui de celular? Mă văzuse?

Am simţit un flux de adrenalină, iar timpul începu dintr-odată să se fragmenteze. Am apăsat pe acceleraţie şi am tras de volan ca să evit coliziunea, ieşind în afara drumului peste peluza din faţa unei case, acroşând şi un cărucior pentru grădină, apoi oprindu-mă la baza unui brad.

Am smucit Explorerul în marşarier, făcând praf gazonul înainte de a reveni pe şosea. Apoi, am decolat pe urmele maniacului vitezoman care aproape trecuse cu totul peste mine. De ce nu oprise să vadă ce dezastru provocase? Idiotul ar fi putut să mă omoare.

Am menţinut maşina roşie în raza vizuală, ajungând destul de aproape încât să-i recunosc forma elegantă. Maşina era un Porsche.

M-am aprins la faţă, pe măsură ce-mi creşteau teama şi furia. Am ambalat motorul, urmând Porsche-ul care se strecura prin trafic, trecând în repetate rânduri peste linia continuă dintre cele două sensuri de circulaţie.

Ultima dată când văzusem maşina asta, Keith îi repara baia de ulei.

„E maşina lui Dennis Agnew."

Vreo douăzeci de kilometri practic am zburat. Încă mai eram pe urmele Porsche-ului atunci când am început să urcăm dealurile către San Matei, apoi spre sud, pe El Camino Real, pe o arteră mizerabilă învecinată cu Caltrain. Apoi, fără să semnalizeze, Porsche-ul a virat strâns la dreapta, spre un mall.

L-am urmat, luând curba cu scârţâituri de cauciucuri, şi am tras într-o parcare aproape pustie. Am oprit motorul şi, în timp ce bătăile nebuneşti ale inimii îşi mai încetineau galopul, am privit în jur.

Micul mall era o adunătură de magazine prăpădite de retail: componente auto, o prăvălie cu mărfuri la un dolar

bucata, un magazin cu băuturi alcoolice. Spre capătul îndepărtat al parcării, am zărit o clădire pătrată din beton, cu o firmă din lămpi roșii cu neon în fereastră: „Playmate Pen. XXX. Fete live".

Parcată în fața zidului tapetat cu afișe era mașina lui Dennis Agnew.

Am încuiat Explorerul și am parcurs pe jos cei douăzeci de metri care mă despărțeau de sex-shop. Am deschis ușa și am intrat.

Capitolul 66

Playmate Pen era un loc urât, luminat de lămpi cu neon. În stânga mea, erau rafturi cu jucării pentru petreceri: penisuri din plastic în culori țipătoare, precum și alte mulaje din plastic părând reale, după diverse părți ale trupului omenesc. În dreapta erau automate cu sucuri și gustări ambalate, provizii pentru toți iubitorii de film captivi în micuțele separeuri cu video, cu mințile ancorate în fanteziile lor și cu mâinile strânse pe joystick-uri.

Am simțit priviri ațintite asupra mea în timp ce treceam, pe culoarele strâmte, printre cabinele video. Eram singura femeie care umbla pe-acolo nestingherită, și bănuiesc că ieșeam mai mult în evidență purtând pantalonii și puloverul meu decât dac-aș fi fost complet goală.

Eram pe cale să mă apropii de funcționarul de la recepție, în clipa în care-am sesizat umbra cuiva în dreptul cotului.

– Lindsay?

Am tresărit... numai că Dennis Agnew părea încântat să mă vadă.

– Cărui fapt îi datorez această onoare, locotenente?

Eram prinsă într-un labirint ticsit cu păsărici și puțulici, dar, la fel ca o viță la abator, am simțit că singura cale de ieșire era cea care ducea drept înainte.

Biroul lui Agnew era luminat puternic, dar n-avea ferestre. Și-a ales scaunul din spatele unui birou Formica din

plastic care imita lemnul, şi apoi mi-a arătat unde să mă aşez: o canapea din piele neagră, care cunoscuse şi vremuri mai bune.

– Prefer să rămân în picioare. N-o să dureze prea mult timp, l-am anunţat, numai că aşa, cum stăteam în prag, m-am văzut nevoită să-mi arunc privirea prin încăpere.

Fiecare dintre pereţi era împodobit cu poze înrămate – cu semnături care mergeau de la „Randy Long", până la drăguţe înveşmântate în chiloţei tanga –, precum şi cu afişe publicitare pentru filme porno, în care apăreau cupluri înfierbântate, adică Randy Long şi partenerele sale. Am observat, de asemenea, şi câteva instantanee cu Agnew, pozând alături de tot felul de tipi zâmbitori în costume.

Clopoţeii au început să-mi sune în cap, pe măsură ce am recunoscut în pozele unora dintre şmecheraşii de atunci pe mafioţii care deveniseră între timp. Cel puţin doi dintre purtătorii de costume erau morţi.

Am avut nevoie de alte câteva secunde până să-mi dau seama că Dennis Agnew şi mult mai tânărul Randy Long, pletosul din fotografii, erau unul şi acelaşi. „Agnew a fost un nenorocit de star porno."

Capitolul 67

– Aşadar, locotenente, cu ce te pot ajuta? m-a întrebat Dennis Agnew, zâmbind şi aşezându-şi hârtiile în teancuri ordonate, apoi jucându-se cu nişte inele pentru pus pe penis, răsturnându-le dintr-o palmă în cealaltă, apoi pe birou.

– Nu ştiu ce încerci să faci, am zis eu, dar, în locul din care vin eu, împingerea unei maşini în afara spaţiului carosabil înseamnă o infracţiune.

– Hai, pe bune, Lindsay. Nu te superi dacă-ţi spun Lindsay? Agnew şi-a încrucişat braţele şi mi-a dăruit unul dintre zâmbetele lui cu dantura sa mai albă decât albul. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Astea-s tâmpenii. Acum douăzeci de minute era cât pe ce să dai peste mine. Ar fi putut muri oameni. Aş fi putut să mor şi *eu*.

– A, nu. N-aveam cum să fiu eu, a zis Agnew, încreţindu-şi fruntea şi scuturând din cap. Cred că aş fi observat una ca asta. Nu, eu cred c-ai venit aici doar pentru că-ţi doreai să mă vezi.

Era de-a dreptul enervant. Nu numai că Agnew era un ticălos cu o maşină rapidă căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de nimic, dar atitudinea lui sfidătoare mă enerva la culme.

– Le vezi pe fetele astea? a continuat el, întinzându-şi degetul mare spre „peretele cu trofee". Ştii de ce fac ele filmele astea? Au atât de puţină consideraţie pentru propria persoană,

încât au impresia că faptul că se tăvălesc cu bărbații în fața camerei de filmat le va face să se simtă mai puternice. Nu e ridicol? Și uită-te la tine! Te pervertești venind aici. Asta-ți dă un sentiment de *putere*?

Simțeam că mă sufoc de atâtea porcării, și i-am scuipat în față:

– Ticălos nenorocit și arogant!

În acea clipă, s-a auzit o voce:

– Hopa! Te rog, spune-mi că vrei o slujbă aici.

Un bărbat mic de înălțime cu o jachetă verde ieftină, încheiată la nasturi peste burta de băutor de bere, a apărut în pragul biroului. S-a sprijinit de tocul ușii, la o lungime de braț de locul în care mă aflam, analizându-mă cu ochi lacomi din cap până-n picioare. Practic mă dezbrăca din priviri.

– Rick Monte, ți-o prezint pe doamna locotenent Lindsay Boxer. E inspector la Omucideri în San Francisco, a zis Agnew. E în vacanță... sau așa pretinde.

– Te distrezi în vacanță, locotenente? m-a întrebat Rick, holbându-se la bustul meu.

– De minune, dar aș putea oricând să transform asta într-o vizită oficială.

Imediat după ce-am rostit cuvintele acestea, am simțit un junghi drept în inimă.

„Ce fac aici?"

Eram suspendată și mă aflam în afara zonei mele de jurisdicție. Urmăriserm un cetățean cu mașina personală. N-aveam întăriri și, dacă vreunul dintre ticăloșii ăștia dădea telefon și făcea o plângere, avea să se ajungă la măsuri disciplinare.

Era ultimul lucru de care aveam nevoie înainte de proces.

– Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș zice că ești supărată, a rostit Dennis, cu vocea lui unsuroasă. Să știi că nu ți-am făcut nici un rău.

– Data viitoare când mă vezi, am replicat printre dinții încleștați, întoarce-te și mergi în direcția opusă.

– O, scuze. Cred că am înțeles greșit. Am avut impresia că tu m-ai urmărit pe mine.

Ardeam de nerăbdare să-i dau o replică pe măsură, dar de data asta m-am stăpânit. Avea dreptate. Nu-mi făcuse, practic, nimic. Nici măcar nu mă insultase în vreun fel.

Am părăsit biroul lui Agnew, trăgându-mi șuturi imaginare în fund pentru faptul că mă expusesem într-un astfel de loc imund.

Mergeam țintă spre ieșirea din magazin, fără să privesc în lături, hotărâtă să las în urmă priveliștea asta oribilă, când în calea mea a apărut un tânăr musculos, cu șuvițe blonde în coamă și cu tatuaje sub formă de flăcări care-i izbucneau de sub tricou.

– Dă-te din calea mea, durule, am zis, încercând să mă strecor pe lângă el.

Tipul și-a întins brațele în lături, stând ca un bolovan în mijlocul magazinului. A zâmbit, provocându-mă.

– Haide, mămicuțo. Vino la Rocco, m-a îndemnat el.

– Stai cuminte, Rocco, s-a auzit vocea lui Agnew. Doamna e invitata mea. Te conduc afară, Lindsay.

Am ajuns aproape de ieșire, dar Agnew s-a aplecat așa de mult, că m-a obligat practic să mă lipesc de ușă. Era atât de aproape, încât nu vedeam decât fața lui: fiecare por, fiecare capilar din ochii injectați. Mi-a împins o casetă video în mână.

Coperta lăuda performanțele lui Randy Long în *O noapte lungă și tare.*

– Uită-te când ai ocazia. Mi-am notat numărul de telefon pe spate.

M-am smuls de lângă el, și caseta a căzut cu zgomot pe podea.

– Mișcă-te! i-am poruncit.

A făcut un pas înapoi, dându-se din ușă cât să pot ieși. În clipa în care-am plecat, Agnew avea un rânjet pe față și mâna la prohab.

Capitolul 68

M-am trezit în dimineața următoare cu gândul la Dennis Agnew, la jegul ăla. Mi-am luat cafeaua afară, pe verandă, și, înainte să se răcească destul cât s-o pot bea, îmi descărcam deja nervii ambalând motorul Bonneville-ului.

Aveam o jojă în mână și-mi făceam de lucru cu valvele, când am auzit o mașină apropiindu-se și parcând pe alee.

Ușile s-au trântit.

– Lindsay? Alooo!

– Cred că a fost înghițită de barca aia mare și aurie.

Am ieșit de sub capotă, mi-am șters mâinile unsuroase pe o bucată de piele de căprioară și mi-am desfăcut brațele către Claire și Cindy, cuprinzându-le pe amândouă într-o îmbrățișare uriașă. Am chițăit și-am țipat întruna, iar Martha, care adormise pe verandă, ni s-a alăturat.

– Eram prin zonă, m-a informat Claire, în clipa în care ne-am desprins din învălmășeală. Ne-am gândit să trecem pe aici și să vedem în ce belele ai mai intrat. Așadar, ce-i asta, Lindsay? Credeam că toate devoratoarele astea de benzină au fost făcute praf și scoase din circulație.

– Nu vorbi urât despre copilul meu, am mustrat-o, râzând.

– Merge?

– Nu, coniță, nu, Fluturaș. Zboară.

Fetele mi-au înmânat apoi un coșuleț legat cu panglicuțe, plin cu tot felul de creme pentru îngrijirea corpului și

cu geluri pentru duș, toate de la Nordstrom[1], iar după ce-am bătut palma, ne-am suit în Bonneville, să dăm o tură.

Am deschis geamurile acționate electric și, pe măsură ce aripile largi ale automobilului survolau șoseaua, zefirul care venea dinspre golf ne-a zburlit și ne-a răvășit părul. Am dat câteva ture prin cartierul lui Cat, și tocmai ne îndreptam spre munte, când Claire mi-a arătat un plic.

– Aproape că uitasem. Jacobi ți-a trimis asta.

Am aruncat o privire spre plicul de douăzeci pe douăzeci și opt de centimetri, învelit în pânză de Manila, din mâna ei. Cu o seară înainte îl sunasem pe Jacobi și-l rugasem să afle tot ce putea despre Dennis Agnew, zis și Randy Long.

Le-am povestit lui Cindy și lui Claire despre prima mea întâlnire accidentală cu Agnew de la barul Cormoran, apoi despre cea de-a doua, de la garajul lui Keith, precum și despre ultima noastră confruntare, aproape decisivă. Apoi le-am descris cu lux de amănunte vizita mea total neinspirată la Playmate Pen.

– Chiar ți-a spus asta? s-a mirat Claire, atunci când l-am citat pe Agnew, în legătură cu femeile care se tăvălesc cu bărbații ca să se simtă puternice. Obrajii i se înroșiseră de enervare. Uite-l pe unul care-ar trebui călcat în picioare și scos în afara legii.

Am izbucnit în râs și i-am răspuns:

– Agnew avea peretele ăsta, cu trofee, cam cum ai văzut în biroul lui Tony din Bada Bing[2]. Toate pozele astea

---

[1] Numele unui lanț de supermagazine din Statele Unite, înființat în anul 1901 de emigrantul suedez John W. Nordstrom (n.tr.)

[2] Numele unui bar din serialul de televiziune *Clanul Soprano*, produs de HBO, filmările fiind realizate într-un bar autentic din localitatea Lodi, în statul american New Jersey. Biroul lui Tony Soprano se află într-o încăpere din spate, și de acolo sunt coordonate multe dintre afacerile clanului mafiot. (n.tr.)

cu autograf de la regine porno și de la alți șmecherași... Ireal. Claire, ești drăguță să deschizi asta, te rog?

Claire a scos trei file din plic. Erau capsate împreună și adnotate cu un bilețel lipit de Jacobi.

– Citește cu voce tare, dacă nu te superi, a cerut Cindy, lăsându-se pe spătarul scaunului din față.

– Sunt câteva chestii minore: conducere sub influența alcoolului, ultraj, violență domestică, o arestare pentru deținere de droguri și un pic de pușcărie la Folsom. Dar uite ce zice aici, Linds. Zice că a fost acuzat de crimă cu premeditare acum cinci ani. Acuzația a fost respinsă.

M-am întins și-am luat bilețelul scris de mâna lui Jacobi: „Victima era prietena lui Agnew. Avocatul lui a fost Ralph Brancusi".

Nu mai trebuia să spun nimic. Cu toții știam că Brancusi era un avocat excelent al apărării. Numai cei bogați și-l puteau permite.

Brancusi era, de asemenea, avocatul preferat al mafiei.

Capitolul 69

Când am ajuns înapoi acasă la Cat, în curte era o mașină de patrulă a poliției, iar comandantul Stark se îndrepta spre noi. Părea la fel de încruntat ca întotdeauna, cu fruntea încrețită și cu o privire care nu prevestea nimic bun.

– Ce e, șefule? Ce s-a mai întâmplat?

– Medicii legiști au început să lucreze pe cadavrele soților Sarducci, mi-a spus el, mijindu-și ochii în lumina soarelui. Asta e invitația oficială pentru tine.

Am simțit cum mă năpădește un val de fericire, dar nu am lăsat să se vadă, din considerație față de comandant. Le-am prezentat pe Cindy și pe Claire.

– Doctorul Washburn e medic legist principal în San Francisco, i-am precizat. E în regulă dacă vine cu noi?

– Sigur, de ce nu? a mormăit comandantul. Profit de tot ajutorul care mi se oferă. Învăț, nu?

Cindy ne-a privit pe toți trei, dându-și seama că invitația nu părea valabilă și pentru ea. La naiba, ea reprezenta presa.

– Am înțeles, a spus ea, cu bun-simț. Uite, o să mai pierd timpul pe-aici, nici o problemă. Am laptopul și un termen-limită. În plus, sufăr de lepră.

Eu și Claire ne-am suit în Bonneville și l-am urmat pe comandant pe autostradă.

– E grozav, am zis, cu un entuziasm debordant. Mă lasă să-mi bag nasul în cazul ăsta.

– Şi eu ce fac? a intervenit Claire, scuturând din cap. Te ajut şi te încurajez, complet împotriva recomandărilor, când ştim amândouă la fel de bine c-ar trebui să stai pe verandă cu un gin tonic în mână, cu fundul pe scaun şi cu picioarele pe gard.

Am izbucnit în râs.

– Recunoaşte, am spus, te-a prins şi pe tine. Nu poţi să te dai la o parte nici tu de la chestia asta.

– Eşti nebună, a mormăit ea.

Apoi m-a privit lung. Rânjetul meu o scotea din sărite.

– Mă omori, Lindsay. Chiar mă omori. Dar e pielea ta în joc, iubire.

Zece minute mai târziu, ieşeam de pe autostradă, pe Moss Beach, urmând îndeaproape maşina lui Stark.

Capitolul 70

Morga era în subsolul Centrului Medical Seton. Era o încăpere îmbrăcată în faianță albă, mirosind a curățenie și a proaspăt, la fel ca raionul de mâncare congelată din supermarket. Un frigider zumzăia încet în fundal.

I-am salutat cu un semn din cap pe cei doi tehnicieni care bombăneau nemulțumiți în legătură cu unele încurcături birocratice de programare, în timp ce împăturau hainele victimelor și le îndesau în pungi din hârtie maronie.

M-am lăsat condusă spre mesele pentru autopsie din mijlocul încăperii, unde tânărul asistent al medicului legist plimba buretele și furtunul peste cadavrele celor doi Sarducci. A închis robinetul și a pășit în lături în timp ce eu mă apropiam.

Joseph și Annemarie zăceau goi și expuși sub luminile strălucitoare. Trupurile lor sclipitoare erau nevătămate, cu excepția acelor tăieturi urâte la gât, iar fețele le erau la fel de destinse dincolo de moarte ca ale unor copii.

Claire m-a strigat pe nume, întrerupându-mi comunicarea tăcută cu morții.

M-am întors, și ea m-a prezentat unui bărbat îmbrăcat în halat albastru și șort din plastic, cu părul cărunt acoperit cu o bonetă. Avea o constituție firavă, încovoiată, de parc-ar fi suferit de-o boală incurabilă.

– Lindsay, el este doctorul Bill Ramos, patolog. Bill, ea e locotenentul Lindsay Boxer, inspector la Omucideri, de la

Poliția din San Francisco. Ar putea să existe o legătură între crimele acestea și un caz mai vechi, nerezolvat de-al ei.

Tocmai îi strângeam mâna doctorului Ramos, când și-a făcut apariția comandantul Stark.

– Doctore, spune-i ce mi-ai zis și mie la telefon.

Ramos a replicat:

– Mai bine v-aș arăta. I-a spus apoi asistentului: Hei, Samir, vreau să mă uit un pic la spatele femeii, așa că întoarce-o pe jumătate. S-o punem pe o parte.

Samir a trecut glezna stângă a lui Annemarie peste cea dreaptă, iar doctorul s-a întins și i-a apucat încheietura de la mâna stângă. Apoi cei doi au tras cadavrul astfel încât acesta să stea pe o parte.

Am privit cu atenție cele șapte urme gălbui care se întretăiau pe fesele femeii ucise, fiecare dintre ele fiind lată cam de o jumătate de centimetru și lungă de vreo opt.

– O forță uimitoare în loviturile astea, a apreciat Ramos. Și totuși, abia se pot vedea. Samir, să-l întoarcem acum și pe domnul Sarducci.

Doctorul și asistentul l-au întors și pe bărbat pe o parte, capul bălănănindu-i-se jalnic pe spate în timp ce-l răsuceau.

– Acum, vedeți, a spus doctorul, din nou aceeași chestie. Urme multiple, slabe, dreptunghiulare, ca niște rosături provocate de strânsoare. Nu sunt de culoarea aceea roșie-maronie, care s-ar vedea dacă victima ar fi fost lovită cât timp mai era în viață, și nici nu sunt de culoarea gălbenă de pergament, care s-ar obține dacă victima ar fi fost lovită post-mortem.

Doctorul și-a ridicat privirea, ca să se asigure că înțelegeam.

– Dați-mi un pumn în față, apoi împușcați-mă de două ori în piept. N-o să mai am suficientă presiune sangvină încât să capăt o vânătaie evidentă pe față, dar se va mai vedea *ceva* acolo, dacă-mi mai bate inima chiar și pentru o secundă.

Doctorul a trecut un scalpel peste una dintre rănile de pe spatele bărbatului, tăind prin țesuturile nevătămate și prin urmele palide de biciuire.

– Se poate vedea culoarea maroniu-deschis de sub lovituri, ceea ce se numește „o acumulare focală de sânge bine definită". În limbajul obișnuit, a continuat Ramos, nu-i așa că sunteți de acord, doctore Washburn? Tăietura adâncă de la carotidă și de la nervii vagi a făcut ca inima să se oprească aproape imediat, dar nu instantaneu. Inima bărbatului a mai bătut pentru ultima oară atunci când a fost biciuit. Loviturile au fost administrate *cum-mortem:* chiar înainte sau în momentul morții. În mintea ucigașului, victima încă mai putea să resimtă durerea.

– Se pare că era ceva personal, a spus Stark.

– A, da. Aș spune că ucigașii își urau victimele.

A urmat o tăcere prelungită, pe măsură ce cuvintele doctorului ne pătrundeau în minte.

– Urmele de pe Joe sunt mai înguste decât cele de pe Annemarie, a observat Claire.

– Da, a fost de acord din nou Ramos. Execuții diferite.

– Ca o curea, am spus. E posibil ca bătăile să fi fost administrate cu două curele diferite?

– N-aș putea să afirm cu certitudine, dar cu siguranță e o teorie viabilă, a răspuns Ramos.

Chipul lui Claire trăda nu numai concentrarea, ci și tristețea.

– La ce te gândești? am întrebat-o.

– Detest să spun asta, Lindsay, dar urmele seamănă cu ceea ce-mi amintesc că am văzut la John Doe al tău.

Capitolul 71

Era trecut de miezul nopții când Observatorul se întorcea de pe plajă. Urcă pe coasta nisipoasă, apoi păși pe jumătatea de kilometru de cărare care trecea printre scaieți și movile înalte acoperite cu iarbă, ducând spre est dinspre faleză. În cele din urmă, Observatorul izbuti să ajungă pe drumul în serpentină de lângă golf.

Căuta o casă în mod special, când se împiedică de un buștean din drumul său. Încercă să-și mențină echilibrul, dar căzu destul de rău, direct pe burtă, cu mâinile afundate în nisip și în iarbă.

Observatorul se ridică repede în genunchi, pipăindu-și buzunarul de la piept al hainei: camera de fotografiat îi căzuse.

– La dracu', la dracu', la dracu'! țipă el, enervat.

Se târî în patru labe, pipăind nisipul, simțind cum transpirația de pe buza superioară i se usca în aerul răcoros.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, se simțea cuprins de disperare. În cele din urmă, își găsi prețiosul aparat în nisip.

Suflă ușor ca să îndepărteze praful, îl îndreptă spre case și privi țintă prin vizor. Vedea printr-un labirint de zgârieturi fine de pe lentila din plastic.

„Asta e rău."

Înjurând în barbă, Observatorul se uită la ceas – era ora 12.14 a.m. – și porni spre casa în care stătea Lindsay.

Acum, că lentila teleobiectivului era inutilă, era nevoit să se apropie mai mult, iar asta, pe jos.

Observatorul păşi peste gardul de la capătul câmpului şi se aşeză pe trotuar, lângă un felinar stradal ce-şi arunca lumina chiar deasupra capului său.

Aflată la două case distanţă de capătul străzii, reşedinţa lui Cat Boxer era puternic luminată.

Se lăsă pe vine în întuneric şi se apropie de casă pieziş, trecînd prin curţile învecinate, ghemuindu-se în cele din urmă la adăpostul gardului viu de lemn-câinesc dinspre sufrageria casei lui Boxer.

Cu inima bătându-i nebuneşte, se ridică şi privi prin fereastră.

Toată gaşca era acolo: Lindsay în tricoul ei cu emblema Poliţiei din San Francisco şi în colanţi, medicul legist de culoare din oraş, într-un caftan auriu, precum şi Cindy, cu părul ei blond strâns în vârful capului şi o rochie cu găitane care-i acoperea tot corpul, mai puţin cracii pantalonilor roz de pijama şi labele picioarelor.

Femeile vorbeau cu aprindere, uneori râzând cu voce tare, apoi redevenind brusc serioase. Dac-ar fi putut să înţeleagă ce mama dracului spuneau...

Observatorul recapitulă în gând faptele, evenimentele recente, circumstanţele. „Scaunul din camera copilului." Nu le dădea nici un indiciu lor, dar era o greşeală pe care o făcuse.

„E oare sigur dacă merg mai departe?

Mai sunt atâtea de făcut."

Observatorul resimţea efectele cumulate ale stresului asupra corpului său. Mâinile îi tremurau, iar stomacul îi ardea din cauza aciditaţii. Nu mai putea să rămână aici, *pur şi simplu, nu mai putea.*

Privi în jur, asigurându-se că nimeni nu-şi plimba câinele şi nu ducea gunoiul în acel moment, apoi ieşi din spatele

gardului viu, direct în lumina felinarelor. Sări gardul exterior şi porni pe cărarea întunecoasă care cobora spre plajă.

Trebuia să se ia o decizie cu privire la Lindsay Boxer.

Una dificilă.

Femeia era poliţist.

Capitolul 72

M-am trezit devreme de dimineaţă cu un gând care-mi ieşea la suprafaţă în minte, ca un delfin ţâşnind dintre valuri.

Am lăsat-o pe Martha afară, în curtea din spate, am pus cafea în filtru şi mi-am pornit laptopul.

Mi-am amintit de ceea ce spusese Bob Hinton despre ceilalţi doi oameni ucişi în Half Moon Bay cu doi ani înainte: Ray şi Molly Whittaker. Erau aici doar pe perioada verii, spusese Hinton. Ray era fotograf, Molly, actriţă la Hollywood, uneori.

Am intrat în baza de date a NCIC şi i-am căutat. Eram încă în stare de şoc atunci când am intrat în dormitoare ca să le trezesc pe fete.

Când le-am văzut îmbrăcate şi cu cafeaua şi biscuiţii din cereale în faţă, le-am povestit ce aflasem despre Ray şi Molly Whittaker.

– Amândoi se ocupau cu pornografia. Ray, în spatele aparatului, iar Molly „juca" alături de copii. Băieţi, fete, nu părea să conteze, am precizat. Au fost prinşi şi achitaţi. Avocatul lor? *Brancusi, din nou.*

Fetele mă cunoşteau prea bine. Au început să mă bată la cap, avertizându-mă să am grijă şi încercând să-mi bage-n cap cu toate argumentele posibile că eram acum doar un civil şi, chiar dacă mi se părea logic să verific eventualele legături între soţii Whittaker şi Dennis Agnew, nu eram

pe teritoriul meu, nimeni nu mă sprijinea şi puteam să dau de bucluc.

Probabil că am spus „ştiu, ştiu" de zeci de ori şi, în timp ce ne luam rămas-bun în curte, am promis c-o să fiu cuminte.

– Ar trebui să te gândeşti să vii acasă, Lindsay, mi-a spus Claire în cele din urmă, cuprinzându-mi faţa în palme.

– Aşa e, am încuviinţat. O să mă gândesc la asta.

Amândouă m-au îmbrăţişat de parcă n-aveau să mă mai vadă vreodată şi, sincer vorbind, chestia asta m-a afectat un pic. În timp ce maşina lui Claire ieşea în stradă, Cindy a lăsat geamul în jos.

– Te sun diseară. Gândeşte-te la ce ţi-am spus, Lindsay. *Gândeşte-te!*

Le-am trimis bezele şi am intrat în casă. Mi-am găsit geanta atârnată de o clanţă şi am scotocit prin ea până când mi-am găsit telefonul, insigna şi pistolul.

Un minut mai târziu, porneam Explorerul.

Nu mi-a trebuit mult până să ajung în oraş, gândind febril până în clipa în care am parcat lângă secţia de poliţie.

L-am găsit pe comandant la el în birou, privindu-şi fix computerul, cu o cană de cafea într-o mână şi o cutie cu gogoşi presărate cu zahăr pudră pe scaunul de lângă el.

– O să te omoare chestiile alea, i-am spus.

Şi-a mutat gogoşile ca să mă pot aşeza.

– Dacă mă întrebi pe mine, moartea prin intermediul gogoşilor este un mod plăcut de a pleca din lumea celor vii. La ce te gândeşti, locotenente?

– La asta, am spus. Am despăturit fişa lui Dennis Agnew şi am aruncat-o deasupra teancului dezordonat de hârtii de pe biroul comandantului. Ray şi Molly Whittaker au fost biciuiţi, nu-i aşa?

– Da, au fost primii.

– Ai avut suspecţi?

Comandantul a aprobat cu un semn din cap.

– N-am putut demonstra atunci, nici acum nu putem, dar l-am urmărit mult timp pe individul ăsta.

A luat fișa lui Agnew și mi-a dat-o înapoi.

– Știm totul despre Dennis Agnew. E suspectul nostru principal.

Capitolul 73

Eram pe verandă, spre apus, zdrăngănind la chitară, când din josul străzii au început să se târască încetișor două faruri care s-au oprit chiar în fața casei lui Cat.

Deja mă îndreptam spre mașină, în timp ce șoferul cobora din față și deschidea ușa din spate, pentru pasageri.

– Am înțeles, am spus, cu chipul strălucind suficient încât să răspândesc lumină în tot cartierul. Tocmai s-a întâmplat să fii prin zonă.

– Exact, mi-a răspuns Joe, petrecându-și un braț în jurul taliei mele. M-am gândit să-ți fac o surpriză.

Mi-am proptit palma pe pieptul cămășii lui albe.

– Claire te-a sunat.

– *Și* Cindy, a râs Joe, puțin rușinat. Lasă-mă să te scot la cină.

– Hmm. Și dacă gătesc eu aici?

– S-a făcut.

Joe a lovit ușor cu palma capota sedanului, care porni din loc.

– Vino-ncoa', m-a chemat el, luându-mă în brațe și sărutându-mă, provocându-mi un nou șoc din cauza scânteilor care puteau să iasă dintr-un astfel de sărut. Un singur gând îmi mai trecea prin minte, în timp ce căldura îmi invada trupul: Iar o luăm de la capăt. Încă un interludiul romantic în caruselul vieții mele.

Joe mi-a cuprins fața în palme și m-a sărutat din nou, iar inima mea s-a predat fără a se împotrivi. Am intrat în casă și-am trântit ușa cu piciorul.

M-am înălțat pe vârfuri și, cu brațele în jurul gâtului lui Joe, l-am lăsat să mă poarte, cu spatele, prin casă, până când am ajuns pe pat, iar Joe îmi scotea hainele. A început cu pantofii, sărutând tot ceea ce dezgolea pe drumul lui către buzele mele.

„Doamne, a topit tot, în afară de pandantivul Kokopelli."

Am oftat și-am întins mâna după el, dar dispăruse.

Am deschis ochii și l-am urmărit cum se dezbracă. Era formidabil! În formă, bronzat, puternic. Și numai al meu.

Am zâmbit, cuprinsă de o fericire absolută. Acum cinci minute, abia așteptam maratonul *Lege și ordine*. Și acum, asta! Mi-am desfăcut brațele, iar Joe mi-a acoperit trupul cu al lui.

– Hei, a zis el, mi-a fost atât de dor de tine.

– Taci, l-am oprit. I-am mușcat buza de jos, nu prea tare, apoi mi-am deschis gura căutând-o pe a lui și l-am cuprins cu brațele.

Când am ieșit din dormitor, o oră mai târziu, în picioarele goale, răvășiți, era întuneric beznă afară. Martha flutura din coadă, trimițând un mesaj clar de „Hrănește-mă", ceea ce am și făcut.

Apoi am preparat o savuroasă salată, cu sos vinegretă cu muștar și parmezan proaspăt ras, am pus ceva paste la fiert, în timp ce Joe amesteca busuioc, oregano și usturoi în sosul de roșii. Foarte curând, o aromă divină a umplut aerul.

Am mâncat la masa din bucătărie, punându-ne la curent cu noutățile din ultima săptămână. Ale lui Joe erau ca la CNN. Mașini-capcană îngrozitoare, infiltrări în aeroporturi și tot felul de agitații politice, pentru care nu trebuia să am aprobare de la minister ca să le aud. În timp ce spălam

împreună vasele, i-am povestit lui Joe cea mai puțin incendiară și mai scurtă versiune a întâlnirii mele cu Agnew.

Fălcile i s-au încleștat în timp ce m-asculta.

– Prefă-te că n-ai auzit, l-am sfătuit, sărutându-l pe frunte în timp ce-i umpleam paharul cu vin.

– Să mă prefac că nu sunt supărat pe tine, pentru faptul că te-ai expus în felul ăsta?

Doamne, chiar uitaseră cu toții că eram polițistă? Și încă una inteligentă, apropo. Prima femeie locotenent din San Francisco, și așa mai departe.

– Ce părere ai despre Cary Grant? l-am întrebat. Și ce zici despre Katherine Hepburn?

Ne-am cuibărit împreună pe canapea și am urmărit *Leopardul Suzanei*[1], una dintre preferatele mele în materie de comedii trăsnite. Am izbucnit în râs la fel de tare ca întotdeauna la secvența în care Cary Grant se târăște în patru labe după un terier cu un os de dinozaur în gură, iar Joe a râs împreună cu mine, ținându-mă în brațe.

– Dacă mă prinzi vreodată făcând asta cu Martha, să nu-mi pui întrebări.

Alt hohot de râs din partea mea.

– Te iubesc atât de mult, Lindsay!

– Și eu te iubesc foarte mult.

Mai târziu, în noaptea aceea, am adormit încolăcită în jurul lui Joe, zicându-mi: „Totul e atât de bine! Nu mă pot sătura de bărbatul ăsta".

[1] În original, filmul se numește *Bringing Up Baby*, dar *Leopardul Suzanei* este titlul sub care a rulat în România. (n.tr.)

Capitolul 74

Joe a preparat o omletă cu şuncă în lumina orbitoare care pătrundea prin ferestrele bucătăriei. Eu am umplut cănile cu cafea, iar Joe a citit în ochii mei întrebarea nerostită.

– Sunt aici până când primesc apelul telefonic. Dacă vrei, te ajut să treci în revistă crimele.

Ne-am urcat în Explorer, cu Joe la volan şi cu Martha în poala mea. I-am povestit despre crima Sarducci în timp ce mergeam încet prin dreptul casei lor din sticlă de lângă golf.

Apoi ne-am îndreptat spre Crescent Heights, alegând drumul şerpuit, neasfaltat, către căsuţa abandonată a familiei Daltry.

Dacă se poate spune despre o casă că pare devastată de crimă, atunci ăsta era cel mai bun exemplu. Gazonul din faţă fusese distrus, peste ferestre şi uşi fuseseră bătute scânduri, iar fâşii de bandă din acelea care marchează locul unei crime fluturau încă prin tufişuri, ca nişte păsărele galbene.

– O categorie diferită din punct de vedere economic faţă de familia Sarducci, a apreciat Joe.

– Mda. Nu cred că asasinatele astea au vreo legătură cu banii.

Am îndreptat Explorerul în josul muntelui şi, în câteva minute, am intrat în Ocean Colony, comunitatea mărginită de terenul de golf, în care trăise familia O'Malley, şi unde şi murise. I-am arătat casa albă, colonială, cu obloane albastre,

în timp ce ne apropiam de ea. Acum erau și un panou cu „De vânzare" în dreptul ei și un Lincoln în curte.

Am parcat mașina în apropiere și am zărit o femeie blondă cu o rochie Lilly Pulitzer roz ieșind din casă și încuind ușa de la intrare. În clipa în care ne-a văzut, chipul i s-a luminat într-un zâmbet rujat din belșug.

– Bună, a spus ea. Eu sunt Emily Harris, de la agenția imobiliară Pacific Homes. Îmi pare rău; casa se deschide *duminică*. Nu pot să vă arăt acum ce e înăuntru, pentru că am o întâlnire în oraș...

Probabil că pe chipul meu se citea dezamăgirea, așa că am văzut-o pe doamna Harris cântărindu-ne ca pe niște posibili clienți.

– Uite cum facem: puneți cheia în încuietoare atunci când plecați, bine?

Am coborât din mașină și l-am luat de brat pe Joe. Arătând ca un cuplu proaspăt căsătorit care-și caută un nou cămin, am urcat împreună treptele și am descuiat ușa de la intrarea în casa familiei O'Malley.

Capitolul 75

Interiorul casei fusese dezinfectat, ferchezuit și revopsit: orice era necesar ca să urce prețul unei proprietăți foarte tentante. Am zăbovit puțin în holul central, apoi l-am urmat pe Joe pe scara în spirală.

Atunci când am ajuns în dormitorul principal, l-am găsit privind ușa șifonierului.

– Aici a fost o gaură mică, la nivelul ochiului... vezi, Linds? A fost lipită.

A apăsat materialul încă moale cu unghia.

– O gaură de observație?

– O gaură de observație în șifonier, a confirmat Joe. E ciudat, nu crezi? Doar dacă nu cumva soții O'Malley făceau filme la domiciliu.

Mintea a început să-mi lucreze, în timp ce încercam să găsesc o legătură posibilă între filmele pornografice făcute acasă și show-urile lui Randy Long. Oare polițiștii observaseră amplasarea camerei video?

Și, dacă da, atunci ce?

Nu era nimic ilegal la adulții care consimțeau să facă așa ceva.

M-am vârât în șifonierul proaspăt vopsit, am dat deoparte umerașele din sârmă, ținându-le cu mâna, ca să nu se mai legene.

Atunci am observat un alt petic de chit, vizibil pe sub vopseaua proaspătă.

L-am împuns cu un deget și am simțit cât de tare îmi bătea inima. „O altă gaură de observație în partea din spate a șifonierului, care intră chiar prin perete."

Am scos unul dintre umerașe de pe tija lui și l-am îndreptat, transformându-l într-o sârmă mai lungă, pe care am înfipt-o în gaură.

– Joe, ai putea să vezi unde ajunge asta?

Joe s-a întors după câteva clipe.

– Ajunge în alt dormitor. Ar trebui să vezi asta, Lindsay.

Camera următoare era încă parțial mobilată, cu un tapet zdrențuit, o măsuță pentru toaletă și o oglindă fixată pe perete. Joe mi-a arătat orificiul, mascat într-un detaliu floral în rama din lemn sculptat a oglinzii.

– La naiba, Joe. E camera fiicei lor. Oare s-o fi spionat ticăloșii pe Caitlin? Oare o filmau?

Priveam fix pe fereastra mașinii, în timp ce Joe conducea pe drumul de întoarcere spre casa lui Cat. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc la cel de-al doilea orificiu. Ce fel de oameni fuseseră soții O'Malley? De ce-ar fi avut o cameră de filmat ațintită asupra fiicei lor?

Fusese un fel de cameră de supraveghere pentru dădacă, în trecut?

Sau să fi fost ceva cu mult mai sinistru?

Chestia asta îmi dădea bătăi de cap. Dar totul se întorcea la o singură întrebare: Avea asta vreo legătură cu crimele?

Capitolul 76

Era abia pe la amiază când am ajuns înapoi la casa lui Cat. Eu și Joe ne-am dus în dormitorul nepoțelelor mele, ca să ne putem folosi de tabla cât peretele pentru a nota ceea ce știam deja despre crime.

Am găsit acolo ustensile pentru scris și coli mari de hârtie, așa că am tras lângă noi două taburete mici și roșii, pe care să putem sta.

– Prin urmare, ce știm? a întrebat Joe, lipind hârtia galbenă pe tăblia de fier.

– Probele de la fața locului sugerează existența a trei ucigași. Medicul legist spune că are impresia c-ar fi fost folosite cuțite și curele diferite, susținând teoria mea că erau mai mulți făptași, dar altceva n-avem. Nici un fir de păr, nici o fibră, nici o amprentă, nici o urmă de ADN. E ca și cum am lucra la un caz din anii 1940. Laboranții n-o să poată să m-ajute la faza asta.

– Ce vezi, ca tipar? Spune-mi!

– Nu văd nimic clar, am zis, mișcându-mi mâna deasupra unui glob imaginar din cristal. Stark mi-a spus că victimele erau toate căsătorite. Apoi a continuat: „Asta nu înseamnă nimic. Optzeci la sută din populația de aici e căsătorită".

Joe a înscris numele victimelor pe hârtie.

– Continuă, mi-a cerut el.

– Toate cuplurile aveau copii, în afară de soții Whittaker. Ei făceau filme pornografice cu copii, iar Caitlin O'Malley putea să fi fost o victimă. Asta e doar o pură speculație. Ideea asta cu filmele porno mă face să mă gândesc la o legătură între localnicii care se ocupă de așa ceva și, mai departe, la crima organizată... din nou, speculații. Și, în sfârșit, John Doe al meu nu pare să se potrivească profilului victimelor.

– Poate că prima crimă a fost spontană, a sugerat Joe, iar celelalte au fost premeditate.

– Hmm, am mormăit, mutându-mi privirea spre pervazul ferestrei, unde se vedeau batatele ținute în vaze din sticlă, cu frunze proaspete și verzi crescând pe margini. Pare plauzibil. Poate că în cazul lui John Doe al meu a fost o crimă pasională. Dacă e așa, ucigașul – sau ucigașii – n-a mai simțit – sau *n-au* mai simțit – multă vreme impulsul de-a comite alte crime. E aceeași semnătură. Dar unde e legătura?

– Încă nu îmi dau seama. Încearcă să-mi mai expui ceea ce știi.

– Avem opt crime legate între ele, pe o rază de vreo cincisprezece kilometri. Toate victimele aveau gâturile tăiate, în afară de Lorelei O'Malley, care a fost sugrumată. Toți opt, plus John Doe, au fost biciuiți. Motivul: necunoscut. Și mai avem un suspect principal, care a fost star porno și acum e o jigodie în toată regula bine blindată.

– O să dau câteva telefoane, mi-a promis Joe.

Capitolul 77

După ce Joe a terminat convorbirea cu FBI-ul, mi-am luat pixul, iar Joe mi-a făcut rezumatul a ceea ce aflase.

– Nici una dintre victime n-avea bile negre: fără infracțiuni, fără nume schimbate, fără legături cu Dennis Agnew. Cât despre tipii de la Playmate Pen, a continuat Joe, Ricardo Montefiore, zis și Rick Monte, a fost condamnat pentru proxenetism, comportament indecent în public și ultraj, dar asta-i tot în ceea ce-l privește. Rocco Benuto, fanfaronul de la magazinul tău porno, e boxer la categoria semigrea. Are în cazier o acuzație de posesie de droguri. Una de spargere și intrare prin efracție într-un magazin din New Jersey, la vârsta de nouăsprezece ani. Neînarmat.

– Cu greu s-ar potrivi profilului unui ucigaș în serie.

Joe m-a aprobat cu un semn din cap, apoi a continuat:

– Toți trei sunt asociați cunoscuți ai unor membri neînsemnați spre mijlocii ai mafiei. Au fost la câteva petreceri de șmecheri, au adus fete. Cât despre Dennis Agnew, știi deja despre acuzația de crimă din 2000, de care a fost achitat.

– Ralph Brancusi a fost avocatul care l-a scăpat.

Joe a aprobat din nou.

– Victima era o starletă porno din Urbana, Illinois. Avea douăzeci și ceva de ani, dependentă de heroină, arestată de câteva ori pentru prostituție. Și a fost una dintre iubitele lui Agnew, înainte să dispară definitiv.

– Să dispară? Vrei să spui că n-a fost găsit cadavrul?

– Îmi pare rău, Lindsay, dar n-a fost găsit.

– Prin urmare, nu putem să știm dacă i-a fost tăiat gâtul.

– Nu.

Mi-am sprijinit bărbia în palme. Era frustrant să fii atât de aproape de punctul culminant al acestui spectacol de groază, și totuși să n-ai nici măcar o probă ca lumea cu care să pornești la drum.

Dar un tipar *era* clar. Crimele se asemănau. John Doe al meu fusese ucis acum zece ani, familia Whittaker, opt ani mai târziu, soții Daltry, în urmă cu o lună și jumătate. Acum se înregistrară două crime duble într-o săptămână.

Joe s-a așezat pe micul taburet de lângă mine. M-a luat de mână, și am început să privim notițele înscrise pe tablă. În clipa în care am vorbit, vocea mea părea să reverbereze în micuța cameră a fetelor.

– Își revizuiesc orarul, Joe. *Chiar acum*, plănuiesc să lovească din nou.

– Știi sigur chestia asta? s-a interesat Joe.

– Da. O simt.

Capitolul 78

M-a trezit soneria telefonului de lângă pat. Am răspuns la cel de-al doilea țârâit, observând că Joe plecase și că era un bilețel pe scaunul pe care fuseseră hainele lui.

– Joe?

– Sunt Yuki, Lindsay. Te-am trezit?

– Nu, eram treză, am mințit-o.

Am vorbit timp de cinci minute, cu viteza amețitoare impusă de Yuki; după ce-am terminat, n-am mai putut adormi la loc. Am citit drăgălașul bilet de rămas-bun al lui Joe, apoi mi-am tras pe mine un trening, i-am pus lesa Marthei și-am pornit în fugă spre plajă.

O briză purificatoare bătea dinspre golf în timp ce eu și Martha ne îndreptam spre nord. Nu ajunsesem foarte departe, când am auzit o voce strigându-mă. O siluetă mărunță se apropia în fugă de mine.

– Lindseee! Lindseee!

– Allison! Bună, fetițo!

Fetița cu ochii negri m-a îmbrățișat strâns și apoi s-a lăsat să cadă pe nisip ca s-o strângă în brațe pe Martha.

– Ali, nu ești singură aici?

– Am ieșit puțin, mi-a răspuns ea, arătând spre un grup de oameni și umbrele, ceva mai încolo pe plajă. În timp ce ne apropiam, i-am auzit pe copii cântând *„Yolee-yolee-yolee"*, tema muzicală din *Survivor*, și am zărit-o pe Carolee venind spre mine.

Ne-am îmbrățișat, iar apoi Carolee m-a prezentat „copiilor" ei.

– Ce fel de potaie e aia? m-a întrebat un băiat de unsprezece sau doisprezece ani, cu o claie de păr gălbui în stil rasta.

– Nu e potaie. Draga de Martha e un ciobănesc scoțian.

– Nu seamănă cu Lassie, și-a dat cu părerea o fetiță mică, cu buclele de culoarea căpșunii și cu un ochi învinețit, aproape de vindecare.

– Nu. Ciobănești scoțieni sunt o rasă aparte. Vin din Anglia și Scoția și au o treabă serioasă de făcut, am explicat eu. Au grijă de oi și de vite.

Le captasem atenția acum, iar Martha mă privea de parc-ar fi știut că despre ea vorbeam.

– Câinii ciobănești scoțieni trebuie să învețe să execute comenzile primite de la stăpânii lor, desigur, dar sunt câini inteligenți cărora le place să lucreze; chiar simt că animalele din turmă sunt ale *lor* și că sunt răspunzătoare pentru ele.

– Arată-ne comenzile! Arată-ne cum face, Lindsay! m-a implorat Allison. Eu i-am zâmbit.

– Cine vrea să fie oaie? am întrebat.

Mai mulți copii au chicotit, dar patru dintre ei, la care se adăugă Ali, s-au oferit voluntari. Le-am cerut „oilor" să se împrăștie și să alerge pe plajă, apoi am eliberat-o pe Martha din lesa ei.

– Martha, adună-i, i-am strigat, iar ea s-a pornit să alerge către micul grup alcătuit din cinci persoane. Copiii au început să țipe și au încercat să scape de ea, dar nu puteau s-o întreacă. Era rapidă și agilă și, cu capul în jos și cu ochii ațintiți asupră-le, lătra la picioarele lor, iar copiii s-au văzut nevoiți să rămână împreună și să se întoarcă într-o formație destul de compactă.

– Vino aici, am strigat, iar Martha i-a mânat pe copii spre golf, în sensul acelor de ceasornic. Du-te încolo, am poruncit, iar Martha a început să-i îndrepte spre faleză, în

timp ce copiii râdeau veseli. E suficient, am strigat, iar mica mea cățeluşă alb cu negru i-a menținut pe copii împreună, alergând în cerc în jurul lor, mânându-i, gâfâind şi amețiți, spre paturi. Şezi, Martha, am mai spus. Bună treabă. Excelent, iubito.

Martha a lătrat, ca şi cum s-ar fi felicitat singură. Copiii au aplaudat şi-au început să fluiere, iar Carolee ne-a întins tuturor pahare cu suc de portocale şi-a închinat în cinstea noastră. După ce atenția celorlalți s-a abătut de la mine şi de la Martha, am tras-o deoparte pe Carolee şi i-am povestit despre conversația mea cu Yuki.

– Am nevoie de un serviciu, i-am spus.

– Orice vrei, mi-a răspuns Carolee Brown. Şi s-a simțit obligată să adauge: Lindsay, ai fi o mămică *grozavă*.

Capitolul 79

La câteva minute după ce-mi luasem rămas-bun de la Carolee și de la copii, eu și cu Martha ne-am cățărat pe stâncă și-am trecut peste câmpul plin cu iarbă către Miramontes Street. Picioarele mele abia atinseseră asfaltul, când am observat un bărbat mic de statură, aflat cam la o sută de metri distanță de mine, cu o cameră foto minusculă îndreptată în direcția mea.

Era prea departe, așa că nu puteam vedea decât sclipirile lentilei, bluza lui portocalie, precum și o șapcă de baseball trasă foarte mult peste ochi. Și nu m-a lăsat să mă apropii. De îndată ce și-a dat seama că-l observasem, s-a întors și a plecat în grabă.

Poate că tipul fotografia doar privelișteа, sau poate că trimișii tabloidelor mă găsiseră în sfârșit, sau poate că junghiul din piept era provocat doar de paranoia, dar nu m-am simțit deloc în largul meu pe drumul spre casă.

Cineva mă urmărea.

Cineva care nu voia să-l văd.

Ajungând acasă la Cat, am strâns patul și mi-am făcut bagajul. Apoi am hrănit-o pe Penelope și i-am schimbat apa.

– Am veşti bune, Penny, i-am spus purcelușei-minune. Carolee și Allison au promis că vor veni mai târziu. Văd mere multe în viitorul tău, iubito!

Mi-am pus în geantă biletul lui Joe de rămas-bun-deocamdată și, după o privire grijulie în jur, m-am îndreptat spre ușa din față.

– Mergem acasă, am informat-o pe Martha.

Ne-am urcat în Explorer și-am pornit spre San Francisco.

Capitolul 80

La ora şapte, în aceeaşi seară, am deschis uşa de la Indigo, un restaurant nou de pe McAllister, aflat la două străzi distanţă de tribunal – ceea ce ar fi trebuit să fie suficient pentru a-mi tăia pofta de mâncare. Am trecut pe lângă barul cu lambriuri din lemn şi am intrat în restaurantul propriu-zis, cu tavanul lui înalt. Acolo, şeful de sală a verificat dacă eram pe listă, apoi m-a condus spre o banchetă tapiţată cu catifea albastră, unde Yuki răsfoia un teanc de hârtii.

S-a ridicat să mă îmbrăţişeze şi, în timp ce o îmbrăţişam la rândul meu, mi-am dat seama cât de mult mă bucuram să-mi văd avocata.

– Cum merge, Lindsay?

– Fabulos, mai puţin partea în care-mi aduc aminte de faptul că procesul meu începe luni.

– O să câştigăm, mi-a spus ea. Aşa că poţi să încetezi să-ţi mai faci griji pentru asta.

– Ce proastă sunt că mă frământ, am replicat.

Am încercat un zâmbet vag, dar eram mai tulburată decât aş fi vrut să o las să vadă. Mickey Sherman mă convinsese că era mult mai bine dacă eram reprezentată de o femeie avocat, iar Yuki Castellano era „o gagică perfectă pentru asta".

Mi-aş fi dorit să fiu la fel de sigură.

Cu toate că o găseam la sfârşitul unei zile lungi de muncă pentru ea, Yuki părea proaspătă şi în formă. Dar, mai presus

de toate, părea *tânără*. Cu un gest instinctiv, mi-am dus mâna la pandantivul Kokopelli, în timp ce eu și avocata mea de douăzeci și opt de ani ne comandam cina.

– Așadar, ce am pierdut cât timp n-am fost în oraș? m-am interesat. Am împins spre marginea farfuriei bibanul prăjit cu piure de păstârnac oferite de bucătarul-șef Larry Piaskowy și am început să ciugulesc din salata de chimen cu ananas și sos vinegretă cu tarhon și morcovi.

– Mă bucur că n-ai fost pe-aici, Lindsay, pentru că rechinii au fost cuprinși de-o frenezie devoratoare, m-a informat Yuki.

Am observat că ochii ei mă priveau direct în față, dar mâinile nu conteneau să se miște.

– Editorialele și emisiunile de televiziune au dezbătut douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, în fiecare zi, numai părerile părinților oripilați... Ai prins cumva *Saturday Night Live?*

– Nu-l urmăresc niciodată.

– Ei bine, ca să știi, a fost și un scheci pe tema asta. Ai fost numită Dirty Harriet[1].

– Probabil c-a avut mare succes, am spus, strâmbându-mă. Bănuiesc că a avut grijă cineva să-mi facă o bucurie.

– O să fie și mai rău, m-a consolat Yuki, jucându-se cu o șuviță din părul care-i ajungea până la umeri. Judecătorul Achacoso a aprobat transmisia televizată în direct din tribunal. Și tocmai am obținut lista martorilor părții vătămate. Sam Cabot o să depună mărturie.

– Ei bine, asta-i în regulă, nu? Sam a mărturisit că a comis crimele alea prin electrocutare. Putem să ne folosim de asta!

---

[1] Referire la romanul scriitoarei Miriam Auerbach, în care eroina principală, Harriet Horowitz, își ucide soțul în legitimă apărare, apoi alege o carieră de detectiv particular, luându-și pseudonimul Dirty Harry, inspirat de filmul erotic cu același nume din anul 1986. (n.tr.)

– Mă tem că nu, Lindsay. Avocații lui au depus o cerere să fie anulate mărturisirile, pentru că părinții lui nu erau de față atunci când i-a spus asta asistentei de la urgență. Uite ce e, a continuat Yuki, apucându-mă de mâini, fără îndoială conștientă de faptul că împietrisem din cauza șocului, nu știm ce va spune Sam... o să-l iau tare, poți să contezi pe asta. Dar nu putem să-l încolțim cu mărturisirea lui. E vorba despre cuvântul tău împotriva cuvântului lui... iar el are treisprezece ani, în timp ce tu ești un polițist care a băut.

– Și, prin urmare, îmi spui: „Nu-ți face griji" pentru că...

– Pentru că adevărul va ieși la suprafață. Juriile sunt alcătuite din oameni, iar cei mai mulți dintre jurați au băut măcar o dată în viața lor. Cred că vor fi de părere c-ai fost îndreptățită și, probabil, chiar obligată să mai și bei din când în când. Ai încercat să-i ajuți pe copiii ăia, Lindsay. Și asta nu e o crimă.

Capitolul 81

– Din clipa în care ajungi la tribunal, să nu uiți că tu ești cea judecată, m-a sfătuit Yuki, în timp ce mergeam împreună în noaptea rece și întunecată.

Am intrat în Opera Plaza Garage pe Van Ness și am coborât cu liftul spre locul în care-și parcase Yuki mașina ei Acura gri, cu două uși.

Curând după aceea, ne îndreptam spre est, pe Golden Gate Avenue, spre barul meu preferat, cu toate că aveam de gând să beau numai cola. Ca să fiu sigură.

– Să vii cu o mașină normală, nu cu una de poliție, sau cu un SUV nou, sau cu altceva de genul ăsta.

– Am un Explorer vechi de patru ani. Cu o portieră bușită. Cum e?

– Așa te vreau, a râs Yuki. Perfect. Și ceea ce ai purtat la audierea preliminară a fost bine. Costum închis la culoare, cu insigna de poliție la rever, fără alte bijuterii. Atunci când presa o să năvălească peste tine, poți să zâmbești politicos, dar să nu răspunzi la nici o întrebare.

– O să las toate astea în seama ta.

– Bingo, a spus ea, în timp ce opream în fața la Susie's.

M-am înveselit brusc în clipa în care am intrat în local. Formația le crease nenumăraților amatori de cină o dispoziție plăcută, iar Susie însăși, purtând un sarong[1] de un roz

[1] Fâșie lată de pânză, în culori vii și deseori cu modele sofisticate, purtată în mod tradițional înfășurată în jurul taliei, în multe dintre țările asiatice (n.tr.)

aprins, dansa limbo[1] în centrul ringului. Cele mai bune prietene ale mele ne-au făcut semn cu mâna să mergem în separeul „nostru" din spate.

Am făcut prezentările:

– Claire Washburn, Yuki Castellano; Yuki, Cindy Thomas, iar fetele şi-au întins mâinile pe rând, strângându-şi-le. Vedeam după încordarea de pe chipurile lor că şi prietenele mele erau la fel de îngrijorate ca mine în legătură cu încercarea dificilă care mă aştepta.

Atunci când Claire i-a strâns mâna lui Yuki, i-a spus:

– Sunt prietena lui Lindsay, şi nu trebuie să mai menţionez că sunt şi martora acuzării.

Cindy, părând destul de îngrijorată, a adăugat:

– Eu lucrez pentru *Chronicle* şi o să urlu întrebări brutale în faţa tribunalului.

– Şi o vei face bucăţele dacă va fi nevoie, a completat Yuki.

– Absolut.

– O să am mare grijă de ea, fetelor, a promis Yuki. O să avem parte de o bătălie tare urâtă, asta-i sigur, dar o să câştigăm.

De parc-am fi ştiut dinainte ce aveam să facem, ne-am strâns cele opt mâini într-un mănunchi chiar la mijlocul mesei.

– Luptă, echipă, luptă, am spus eu.

Era bine să mai şi râd, şi m-am bucurat atunci când Yuki şi-a dezbrăcat sacoul, şi Claire a turnat în pahare margarita pentru toată lumea, în afară de mine.

– E prima dată când beau aşa ceva, a recunoscut neîncrezătoare Yuki.

– Era şi timpul, doamnă avocat. Dar să bei încet şi frumos, da? Acum, a cerut Claire, povesteşte-ne despre tine. Începe cu începutul.

---

[1] Stil de dans provenit din Trinidad, în care dansatorul trebuie să treacă de mai multe ori pe sub un băţ ţinut în poziţie orizontală, fără să-l atingă şi fără să piardă ritmul. (n.tr.)

– Gata, știu: de unde vine numele ăsta caraghios? a început Yuki, lingându-și sarea de pe buza de sus. Mai întâi, ar trebui să știți că japonezii și italienii sunt la polurile opuse. Mâncarea lor, de exemplu: calmar crud cu orez, față de *scungilli marinara* cu linguine[1]. Yuki a izbucnit într-un râs încântător, ca sunetul de clopoței. Când mama mea, sfioasa și micuța japoneză, l-a cunoscut pe tatăl meu, voinicul și pasionalul italian-american, la o întrunire studențească, a fost magnetism pur, ne-a povestit Yuki, în stilul ei rapid, pompieresc. Viitorul meu tătic a spus: „Hai să ne căsătorim cât încă mai suntem îndrăgostiți", ceea ce au și *făcut*, cam la trei săptămâni după ce se cunoscuseră. Iar eu mi-am făcut apariția la nouă luni după aceea.

Yuki ne-a explicat faptul că existau multe prejudecăți împotriva „corciturilor" în Japonia încă rămasă conservatoare și că familia ei se mutase în California atunci când ea avea numai șase ani. Dar își amintea destul de bine cum se simțea când era sâcâită în școală pentru faptul că nu era nici cal, nici măgar.

– Voiam să devin avocat încă din momentul în care am fost destul de mare încât să-mi dau seama de ceea ce făcea Perry Mason[2] la televizor, continuă, cu ochii strălucindu-i. Credeți-mă, nu mă laud, dar, ca să știți: am avut numai note maxime la Boalt Law[3] și am mers întins pe linia lui Duffy[4]

---

[1] Melci marinați cu linguine (paste de formă aplatizată), specialitate culinară din sudul Italiei (n.tr.)

[2] Cunoscut erou al mai multor romane și filme (peste 80), creat de avocatul și romancierul american Erle Stanley Gardner și devenit celebru datorită serialului de televiziune prezentat inițial de CBS între anii 1957–1966; Perry Mason era un avocat al apărării care, de cele mai multe ori, dovedea nevinovăția clienților săi demonstrând vinovăția unei alte persoane, nu totdeauna prin mijloace care să respecte regulile eticii. (n.tr.)

[3] Facultatea de Drept a Universității Berkeley, din California (n.tr.)

[4] John Fitzgerald Duffy, cunoscut autor de articole și cărți pe teme juridice, în prezent profesor la Universitatea George Washington (n.tr.)

și Rogers[1] de când am terminat facultatea. Cred că motivațiile oamenilor au o importanță majoră pentru performanțele lor, așa c-ar trebui s-o înțelegeți pe a mea. Mereu a trebuit să demonstrez ceva: faptul că ești inteligent și foarte bun nu e de ajuns. Trebuie să fiu cea mai bună. Cât despre Lindsay, noua mea prietenă, știu din tot sufletul că e nevinovată. Și-o să demonstrez asta.

[1] Carl Ransom Rogers (1902–1987), om de știință american, inițiatorul abordării umaniste a psihologiei (n.tr.)

Capitolul 82

În ciuda tuturor lucrurilor pe care mi le spusese Yuki despre frenezia de care era cuprinsă presa, am rămas uimită să văd ce era în față la Civic Center Plaza în dimineața următoare. Caravane de televiziune erau înșirate pe Polk, pe ambele părți ale lui McAllister, și o mulțime oarecum ostilă și mișcătoare se dispersa în toate direcțiile, blocând traficul către primărie și către tribunalul din Civic Center.

Mi-am parcat mașina în garajul de pe Van Ness, la doar trei străzi distanță de tribunal, după care am încercat să mă amestec în mulțime, ca pieton. Dar n-am izbutit să scap. Imediat după ce m-au descoperit, reporterii s-au repezit spre mine, mi-au împins microfoanele și camerele de filmat în față și au început să țipe, punând tot felul de întrebări pe care nici nu le înțelegeam, darămite să mai dau și un răspuns.

Acuzațiile de „brutalitate din partea poliției", hăituiala, zgomotul aproape dureros al mulțimii mă amețeau. „Sunt un polițist bun, la naiba! Cum de s-a întâmplat ca oamenii pe care am jurat să-i apăr să se întoarcă astfel împotriva mea?"

Carlos Vega, de la KRON-TV, era foarte pornit pe „Procesul lui Dirty Harriet". Era un bărbat mic de statură, cu un stil înverșunat, cunoscut pentru faptul că-i intervieva pe oameni cu atâta curtoazie, încât aceștia abia dacă-și dădeau seama că erau, de fapt, terfeliți. Dar îl cunoșteam pe

Carl – mă mai intervievase și înainte –, și, atunci când m-a întrebat: „Îi învinuiți pe cei din familia Cabot pentru faptul că v-au intentat acest proces?", aproape că era să răbufnesc.

Eram pe cale să-i arunc o replică nepotrivită domnului Vega pentru știrile de la ora șase, când cineva m-a smuls din mulțime, trăgându-mă de cot. M-am smucit, dar până la urmă am observat că salvatorul era un prieten în uniformă.

– Conklin, am zis. Slavă Cerului.

– Ține-te după mine, Lou, m-a sfătuit el, conducându-mă prin mulțime către o linie baricadată de polițiști care-mi deschiseră o cărare strâmtă spre tribunal. Inima îmi creștea în piept în timp ce treceam pe lângă prietenii mei ofițeri, care se țineau strâns de mâini astfel încât să pot trece în deplină siguranță, salutându-mă cu semne din cap sau vorbindu-mi în timp ce treceam prin dreptul lor:

„Du-te și fă-i praf, locotenente."

„Fii tare, locotenente."

Am reperat-o pe Yuki din mulțime pe treptele tribunalului și m-am îndreptat direct spre ea. Ea a preluat ștafeta de la ofițerul Conklin și, adunându-ne amândouă forțele, am deschis împreună ușile grele din oțel și sticlă ale tribunalului. Am urcat treptele din marmură și, câteva clipe mai târziu, am pătruns în impresionanta sală de judecată, lambrisată cu lemn de cireș, de la etajul al doilea.

Capetele s-au întors spre noi în clipa în care am intrat. Mi-am îndreptat gulerul proaspăt călcat, mi-am trecut mâna prin păr și am pășit împreună cu Yuki pe podeaua acoperită cu mochetă, spre mesele avocaților, din față. Reușisem să mă stăpânesc și să par calmă, cel puțin în aceste ultime minute, dar în interior fierbeam.

„Cum e posibil să mi se întâmpla mie una ca asta?" mă întrebam.

Capitolul 83

Yuki s-a tras într-o parte, iar eu m-am strecurat în spatele mesei şi m-am aşezat lângă Mickey Sherman, avocatul cu păr argintiu şi vorba dulce. S-a ridicat pe jumătate şi mi-a strâns mâna.

– Ce mai faci, Lindsay? Arăţi grozav. Te simţi bine?

– Mai bine ca niciodată, am scrâşnit.

Dar amândoi ştiam că nici un om în toate minţile n-ar fi putut să se simtă „bine" dac-ar fi fost în pielea mea. Întreaga mea carieră era în joc şi, dacă juriul pronunţa sentinţa împotriva mea, toată viaţa mi-ar fi fost distrusă. Doctorul şi doamna Cabot cereau 50 de milioane de dolari ca daune şi, chiar dac-ar fi fost să primească 49,99 de milioane de la municipalitatea oraşului San Francisco, tot aş fi fost distrusă din punct de vedere financiar şi, posibil, cunoscută drept Dirty Harriet pentru tot restul vieţii.

În timp ce Yuki se aşeza lângă mine, comandantul Tracchio s-a întins peste grilaj ca să-mi strângă uşor umărul, în semn de susţinere. Nu mă aşteptasem la asta, aşa că gestul m-a impresionat. Apoi vocile au început să răsune în încăpere în clipa în care „echipa de vis" a acuzării a intrat în şir indian şi şi-a ocupat locurile.

O clipă mai târziu, domnul şi doamna Cabot au intrat în sala de judecată şi s-au aşezat în spatele avocaţilor acuzării. Doctorul Cabot, subţire ca trestia, şi soţia lui, blondă şi vizibil îndurerată, şi-au fixat imediat privirile asupra mea.

Andrew Cabot era o stâncă tremurând de furie stăpânită şi de îngrijorare. Iar chipul Evei Cabot era răvăşit de disperare. Era o mamă care-şi pierduse fiica din cauza mea şi căreia îi schilodisem şi fiul. În clipa în care şi-a întors ochii roşii şi încercănaţi spre mine, tot ceea ce puteam vedea era furia ei fără margini.

„Eva Cabot mă urăşte.

Îmi doreşte moartea."

Mâna rece a lui Yuki pe încheietura mea a pus capăt contactului vizual direct dintre mine şi doamna Cabot, dar nu înainte ca schimbul nostru de priviri să fi fost filmat.

– Toată lumea în picioare, a strigat cu putere aprodul.

A urmat un zgomot asurzitor, în timp ce toţi se ridicau şi silueta măruntă şi împodobită cu ochelari a judecătoarei Achacoso urca spre biroul ei. M-am aşezat, înmărmurită.

Asta era.

Procesul meu era pe cale să înceapă.

Capitolul 84

Selecția membrilor juriului a durat aproape trei zile. După prima zi, pentru că nu mai suportam telefonul care suna mereu și nici pe reporterii care roiau în fața căsuței mele, am luat-o pe Martha și ne-am mutat în apartamentul cu două camere al lui Yuki, din Crest Royal.

Asaltul presei s-a întețit și a devenit tot mai zgomotos cu fiecare zi care trecea. Presa hrănea apetitul publicului detaliind trecutul etnic și socioeconomic al fiecărui membru ales al juriului, acuzându-ne, desigur, de rasism. De fapt, eram foarte liniștită văzând cum ambele părți acceptau sau respingeau un anumit jurat bazându-se pe prejudecățile reale sau imaginare pe care le-ar fi avut acesta asupra mea. După ce-au fost respinse la rând patru persoane hispanice de culoare, precum și o femeie, am întrebat-o pe Yuki în pauză:

– Nu-mi spuneai chiar tu acum ceva timp cum te simțeai atunci când erai discriminată din cauza rasei tale?

– Nu e vorba despre rasă aici, Lindsay. Oamenii au fost respinși pentru că aveau resentimente față de poliție. Uneori, oamenii nici nu-și dau seama de propriile prejudecăți până când nu-i întrebăm noi. Uneori, într-un caz cu o imensă publicitate, cum e asta, oamenii mint, astfel încât să beneficieze de sfertul lor de oră de glorie. Ne ocupăm de selecția juraților așa cum avem dreptul s-o facem. Te rog,

ai încredere în noi. Dacă nu jucăm dur, suntem terminaţi înainte să începem.

Mai târziu, în aceeaşi zi, partea adversă avea să respingă două funcţionare de stat albe, de vârstă mijlocie – femei care-ar fi putut să mă perceapă cu blândeţe, ca pe o fiică – şi pe un pompier pe nume McGoey, despre care se presupunea că n-ar fi avut nimic împotriva mea, nici dac-aş fi băut o găleată de margarita.

În cele din urmă, nici o parte nu era pe deplin satisfăcută, dar ambele i-au acceptat pe cei doisprezece membri, bărbaţi şi femei, precum şi trei rezerve. La ora două după-amiaza, în cea de-a treia zi, Mason Broyles s-a ridicat pentru pledoaria de deschidere.

Nici în cele mai sumbre coşmaruri nu mi-aş fi putut imagina cum avea să prezinte acuzaţiile soţilor Cabot împotriva mea caricatura aia de om.

Capitolul 85

Mason Broyles părea a fi dormit, cu o noapte înainte, toate cele opt ore recomandate. Tenul îi era proaspăt, iar costumul, un Armani clasic, bleumarin. Cămaşa bleu era bine călcată şi se asorta cu ochii lui. S-a ridicat şi, fără să se folosească de însemnări, s-a adresat curţii şi juriului:

– Onorată instanţă, doamnelor şi domnilor din juriu, ca să înţelegeţi ce s-a întâmplat în seara de 10 mai, trebuie să pătrundeţi în minţile celor doi copii. Părinţii lor nu erau acasă. Au găsit cheile de la Mercedesul tatălui lor şi s-au hotărât să dea o raită cu maşina. N-au procedat bine, dar sunt copii. Sara avea cincisprezece ani, iar Sam Cabot, în clasa a opta, are doar treisprezece ani.

Broyles s-a întors cu spatele la juriu şi cu faţa spre clienţii lui, de parc-ar fi vrut să spună: „Uitaţi-vă la aceşti oameni. Uitaţi-vă la imaginea disperării provocate de brutalitatea poliţiei".

Broyles s-a răsucit apoi la loc spre juriu şi şi-a continuat pledoaria.

– Sara Cabot era la volan în acea noapte. Fraţii Cabot circulaseră printr-un cartier rău famat, cunoscut sub numele de districtul Tenderloin. Şi conduceau o maşină scumpă. De nicăieri, o altă maşină a pornit pe urmele lor. Îl veţi auzi pe Sam Cabot spunându-vă că el şi cu sora lui au fost îngroziţi de maşina de poliţie care venea după ei.

Sirena era foarte zgomotoasă. Girofarul pâlpâia, luminând străzile ca într-o discotecă din iad. Dacă Sara Cabot ar fi aici, ar mărturisi că s-a temut atât de tare de mașina care venea după ei, încât a fugit și a pierdut controlul mașinii pe care o conducea, producând un accident. Ar spune că-și dăduse în cele din urmă seama de faptul că urmăritorii erau polițiști, că era speriată la culme pentru că fugise de ei, pentru că distrusese mașina tatălui ei, pentru că o condusese fără permis. Și pentru că fratele ei mai mic fusese rănit în acel accident. *Și-i era teamă pentru că poliția avea arme.* Dar Sara Cabot, care era cu două clase înaintea copiilor de vârsta ei, o fetiță cu un IQ de o sută șaizeci, foarte promițătoare, nu ne mai poate spune nimic... pentru că e moartă. A murit pentru că acuzata, locotenentul Lindsay Boxer, a făcut o uriașă greșeală și a împușcat-o pe Sara de două ori în inimă. Locotenentul Boxer l-a împușcat și pe Sam Cabot, abia ajuns la vârsta adolescenței, un tânăr strălucit, popular, căpitanul echipei de fotbal, campion la înot, un atlet extraordinar. Sam Cabot nu va mai juca niciodată fotbal și nici nu va mai înota. Nici nu va mai putea să stea în picioare, sau să meargă, sau să facă baie singur. *Sam nu va mai putea ține niciodată o furculiță sau o carte în mână.*

Oftaturi înăbușite s-au auzit în sală în timp ce tabloul tragic pictat de Broyles se întipărea în mințile oamenilor. Broyles a rămas tăcut mult timp în cercul pe care-l crease în jurul lui și al îndureraților săi clienți, într-un fel de suspensie a timpului, a realității și a adevărului, tactică pe care ajunsese s-o perfecteze de-alungul anilor de experiență.

Și-a vârât mâinile în buzunare, scoțându-și la iveală bretelele albastre, și și-a aruncat privirea spre bombeurile pantofilor săi negri, impecabil lustruiți, de parcă în acel moment și el ar fi încercat să înțeleagă tragedia groaznică pe care o descrisese.

Aproape că părea că se ruga, ceea ce sunt sigură că nu făcea niciodată.

Tot ceea ce puteam să fac era să stau acolo, tăcută, cu ochii fixați pe chipul imobil al judecătoarei, până când Broyles ne-a eliberat, întorcându-și privirea spre juriu.

După ce-și pregătise lovitura finală, a aplicat-o rapid și neînduplecat:

– Doamnelor și domnilor, veți auzi mărturii cum că locotenentul Boxer nu era în timpul serviciului în acea seară și că băuse. Totuși, a luat decizia de a intra într-o mașină a poliției și de a trage cu arma. Veți auzi și că Sara și Sam C,abot aveau arme. Adevărul e că locotenentul Boxer avea suficientă experiență încât să poată să dezarmeze doi copii speriați, dar a încălcat toate regulile în acea seară. Absolut pe toate. De aceea, locotenentul Lindsay Boxer este răspunzătoare pentru moartea Sarei Cabot, o tânără a cărei remarcabilă perspectivă pentru o viață frumoasă a fost spulberată într-o clipă. Și locotenentul Boxer este răspunzătoare și pentru țintuirea lui Sam Cabot într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieții. Vă cerem ca, după ce veți auzi probele, s-o găsiți pe locotenentul Lindsay Boxer vinovată de folosire excesivă de forță, ceea ce a dus la uciderea din culpă a Sarei Cabot și la schilodirea lui Sam Cabot. Din cauza acestei pierderi ireparabile, vă cerem să le acordați reclamanților cincizeci de milioane de dolari, reprezentând costul facturilor medicale pe viață ale lui Sam Cabot, precum și o despăgubire pentru durerea lui și pentru suferința și tristețea familiei. Vă cerem încă o sută de milioane ca daune, astfel încât să se trimită un mesaj clar tuturor polițiștilor din această țară, cum că un astfel de comportament este inacceptabil. *Că nu se poate să te joci de-a poliția pe străzile noastre atunci când ești beat.*

Capitolul 86

Atunci când am auzit că Sam Cabot, psihopatul acela mic cu sânge rece, era descris ca viitorul mare erou al sportului, aproape că mi s-a făcut rău de la stomac. Mă gândeam: „Campion la înot? Căpitanul echipei de fotbal? Ce naiba are asta de-a face cu crimele pe care le-a comis sau cu gloanțele pe care le-a tras în Warren Jacobi?"

M-am străduit din greu să rămân calmă, în timp ce Yuki se ridica și se ducea în față.

– Seara de 10 mai era una de vineri, la finalul unei săptămâni grele pentru locotenentul Boxer, a început Yuki, vocea ei dulce și melodioasă răsunând prin întreaga sală de judecată. Doi tineri fuseseră asasinați în Tenderloin, iar locotenentul Boxer era foarte tulburată de brutalitatea crimelor și de lipsa oricăror probe viabile din punct de vedere juridic.

Yuki s-a îndreptat spre boxa juraților și și-a lăsat mâna să se plimbe ușor de-a lungul balustradei, în timp ce-i privea în ochi pe fiecare dintre membrii juriului. O urmăreau cu toții pe femeia aceea tânără și zveltă, cu fața ovală și ochi căprui și luminoși, aplecându-se în față astfel încât să-i soarbă fiecare cuvânt.

– În calitate de ofițer comandant al secției Omucideri a Poliției din San Francisco, locotenentul Boxer e răspunzătoare pentru investigarea tuturor cazurilor de omucidere din oraș. Dar în mod special o tulbura faptul că victimele acestor crime erau încă la vârsta adolescenței. În seara cu

pricina, a continuat Yuki, locotenentul Boxer era în timpul său liber, stând la un pahar înainte de cină cu prietenele ei, când a primit un telefon de la Warren Jacobi, inspector de gradul întâi. Inspectorul Jacobi fusese partenerul locotenentului Boxer, şi, pentru că acesta era un caz special, lucrau împreună la el. Inspectorul Jacobi va depune mărturie asupra faptului c-o sunase pe telefonul mobil pe locotenentul Boxer, ca să-i spună că unicul lor indiciu – un Mercedes-Benz care fusese văzut în vecinătatea *ambelor* locuri în care se săvârşiseră crimele – fusese din nou observat, de data aceasta la sud de Market Street. Mulţi oameni, dacă s-ar fi aflat în situaţia locotenentului Boxer, ar fi spus: „Las-o baltă. Sunt în afara serviciului. N-am chef să stau toată noaptea într-o maşină de poliţie". Dar acesta era cazul locotenentului Boxer, iar ea voia ca persoanele care i-au asasinat pe cei doi băieţi, oricine-ar fi fost, să fie oprite înainte să lovească din nou. Atunci când locotenentul Boxer s-a urcat în maşina de poliţie alături de inspectorul Jacobi, i-a spus că băuse, dar că asta nu-i afecta gândirea. Doamnelor şi domnilor, acuzarea va folosi foarte mult cuvântul *beată*. Numai că ei deformează realitatea.

– Obiectez, onorată instanţă. Afirmaţie îndoielnică.

– Se respinge. Vă rog să vă aşezaţi, domnule Broyles.

– De fapt, a spus Yuki, stând chiar în faţa juriului, locotenentul băuse vreo două pahare. Nu era în stare de ebrietate, nu se clătina, nu articula cuvintele cu greutate, nu era incoerentă şi nici ruptă de realitate. Iar locotenentul Boxer n-a condus. Ceea ce-a băut n-a avut nici o influenţă asupra acţiunilor ei din seara aceea. Acest ofiţer de poliţie este acuzat de împuşcarea brutală a unei fete cu pistolul ei de serviciu. Dar veţi afla că locotenentul Boxer nu era singura persoană cu o armă de la locul întâmplării. „Victimele" – Yuki făcu gestul universal al ghilimelelor atunci când rosti acest cuvânt – nu numai că aveau arme, dar au tras *primele* şi *cu intenţia de a ucide*.

Capitolul 87

Mason Broyles a sărit furios în picioare.

– Obiectez, onorată instanță. Avocatul apărării își bate joc de victime și depășește orice limite. Nu Sam și Sara Cabot sunt cei judecați aici. Locotenentul Boxer este judecată.

– Ei bine, n-ar trebui să fie, a replicat Yuki, insistând. Clienta mea n-a greșit cu nimic. Cu nimic. Este aici pentru că reclamanții suferă și vor să plătească cineva pentru pierderea lor, orice ar fi.

– *Obiectez, onorată instanță! Afirmație îndoielnică!*

– Se susține. Doamnă Castellano, vă rog să vă păstrați argumentele pentru pledoaria finală.

– Da, onorată instanță. Îmi cer scuze.

Yuki s-a întors la masă și și-a cercetat însemnările, apoi a revenit la locul ei, de parcă nici n-ar fi fost întreruptă.

– În noaptea respectivă, *exemplarii* copii Cabot au fugit de poliție conducând cu peste o sută douăzeci de kilometri la oră pe străzi aglomerate, cu un dispreț nesăbuit față de siguranța populației; aceasta constituie o infracțiune. Erau înarmați – altă infracțiune – și, după ce Sara Cabot a avariat mașina tatălui ei, ea și fratele ei au fost ajutați să iasă din vehiculul distrus de doi ofițeri îngrijorați de poliție ale căror arme erau în toc, care-și făceau datoria de a apăra și de a proteja și, mai presus de orice, de a acorda ajutor. Veți auzi mărturia unui expert în balistică al poliției, care

vă va spune că gloanțele extrase printr-o intervenție chirurgicală din corpul locotenentului Boxer și ale inspectorului Jacobi au fost trase cu pistoalele Sarei Cabot și ale lui Sam Cabot. Și veți auzi și că aceștia au tras asupra ofițerilor de poliție fără să fie provocați.

În seara în cauză, în timp ce locotenentul Boxer zăcea pe asfalt, pierzând aproape o treime din sânge și fiind pe cale să-și piardă propria viață, ea le-a ordonat celor doi să arunce armele, însă ei nu s-au conformat. În loc de asta, Sara Cabot a mai tras trei focuri de armă, care din fericire n-au nimerit-o pe clienta mea. Abia atunci a ripostat locotenentul Boxer cu focuri de armă. Dacă *altcineva* – un bancher, un brutar, chiar și un *agent de pariuri*[1] – ar fi tras în autoapărare, n-am mai fi fost acum la proces. Dar dacă un polițist se apără, toată lumea vrea să-l facă bucăți...

– Obiectez!

Dar era prea târziu pentru obiecții. Chipul de piatră al doctorului Andrew Cabot se făcuse pulbere de furie. A sărit în picioare și s-a repezit spre Yuki, de parc-ar fi vrut s-o omoare. Mason Broyles a izbutit să-și rețină clientul, dar sala de judecată încă fierbea chiar și după ce judecătoarea Achacoso a lovit în mai multe rânduri cu ciocanul în masă.

– Am terminat, onorată instanță, a anunțat Yuki.

– Ba nu, n-ați terminat. Nu voi accepta ca procesul de față să se transforme într-o încăierare generală. Aprod, evacuează sala. Vreau să discut cu ambii avocați la mine în birou, a încheiat judecătoarea.

---

[1] În textul original, enumerare bazată pe sonoritatea asemănătoare a termenilor: *banker, baker* și, respectiv, *bookmaker* (n.tr.)

Capitolul 88

Atunci când s-a reluat procesul, ochii lui Yuki străluceau. Mi se părea că mustruluiala din partea judecătoarei meritase având în vedere punctele pe care le înscrisese prin pledoaria ei de deschidere.

Broyles şi-a chemat primul dintre martori: Betty d'Angelo, asistenta de la Urgenţă care mă îngrijise în noaptea în care fusesem împuşcată. D'Angelo a repetat cam în silă ceea ce spusese şi la audierile preliminare: că nivelul alcoolului din sângele meu era de 0,067, că nu putea spune dacă eram beată, dar că o asemenea concentraţie era considerată ca fiind „sub influenţa".

Mai departe, Broyles a chemat-o pe prietena mea, doctorul Claire Washburn. A enumerat recomandările ei în calitate de legist-şef, subliniind faptul că făcuse autopsia cadavrului Sarei Cabot.

– Doctor Washburn, aţi putut stabili cauza morţii Sarei Cabot?

Folosindu-se de o schiţă a unui corp omenesc, Claire a arătat locurile prin care pătrunseseră gloanţele mele în trupul fetei.

– Da. Am găsit două urme de împuşcături în piept. Împuşcătura A a pătruns în partea superioară din stânga, exterioară, a pieptului, aici. Glonţul acesta a penetrat cavitatea toracică a Sarei Cabot, între coastele a treia şi a patra din

stânga, a perforat lobul superior al plămânului stâng, a intrat în pericard, a sfâşiat ventriculul stâng şi s-a oprit în coloana toracică de pe partea stângă. Cea de-a doua plagă împuşcată, continuă Claire, indicând pe schiţă cu un arătător, a trecut prin stern, la doisprezece centimetri şi jumătate sub umărul stâng. A trecut drept prin inimă, oprindu-se în vertebra toracică numărul patru.

Membrii juriului au rămas pe gânduri atunci când au auzit ce efecte avuseseră gloanţele mele asupra inimii Sarei Cabot, dar atunci când Broyles a terminat cu întrebările, Yuki era gata să examineze la rândul ei martorul.

– Ne puteţi spune care au fost unghiurile de penetrare, doamnă doctor Washburn? a întrebat Yuki.

– Gloanţele au fost trase în sus, de la câţiva centimetri de deasupra solului.

– Doctore, Sara Cabot a fost omorâtă instantaneu?

– Da.

– Prin urmare, aţi putea spune că Sara era prea moartă ca să mai poată împuşca pe cineva *după* ce fusese împuşcată?

– Prea moartă, doamnă Castellano? Din câte ştiu eu, poţi fi doar mort şi-atât.

Yuki s-a înroşit.

– Permiteţi-mi să reformulez. Având în vedere faptul că locotenentul Boxer a fost împuşcată de două ori cu pistolul Sarei Cabot, se poate presupune că Sara a tras prima... pentru că a murit imediat după ce a împuşcat-o locotenentul Boxer.

– Da. Domnişoara Cabot a murit imediat după ce a fost împuşcată.

– Încă o întrebare, a continuat Yuki, de parcă tocmai îi venise o idee. Aţi făcut o analiză toxicologică a sângelui domnişoarei Cabot?

– Da, la câteva zile după autopsie.

– Şi ce aţi descoperit?

– Sara Cabot avea metamfetamină în organism.

– Era drogată?

– Nu folosim cuvântul *drogat* ca termen medical, dar da, avea 0,23 miligrame de metamfetamină pe litru în sânge. Şi, în acest sens, putem spune că era drogată.

– Şi care sunt efectele metamfetaminei? a întrebat-o Yuki pe Claire.

– Metamfetamina este un stimulent puternic al sistemului nervos central, care poate avea o mare varietate de efecte. La început simte o stare de surescitare agreabilă, dar cu timpul apar numeroase efecte secundare, inclusiv paranoia şi gândurile ucigaşe şi sinucigaşe.

– Sunt posibile *acţiunile* ucigaşe?

– Absolut.

– Vă mulţumesc, doamnă doctor Washburn. Am terminat cu acest martor, onorată instanţă.

Capitolul 89

M-am simțit în al nouălea cer când Claire a coborât din boxa martorilor, dar asta n-a durat prea mult.

L-am auzit pe Mason Broyles chemându-l pe doctorul Robert Goldman, iar după ce bărbatul cu păr castaniu și cu mustață, îmbrăcat într-un costum bleu, a terminat de depus jurământul, s-a apucat să spună cât de groaznice erau rănile pe care i le produsesem lui Sam.

Utilizând o schemă similară cu cea folosită de Claire, doctorul Goldman a arătat că primul meu glonț trecuse prin cavitatea abdominală a lui Sam, prin vertebra toracică numărul opt, unde s-a și oprit.

– Acel glonț l-a paralizat pe Sam de la brâu în jos, a precizat doctorul, mângâindu-și mustața. Cel de-al doilea glonț a intrat pe la baza gâtului, trecînd prin vertebra cervicală trei, paralizând tot ceea ce există mai jos de gât.

– Domnule doctor, l-a întrebat Broyles, va mai putea Sam Cabot să mai meargă vreodată?

– Nu.

– Va mai putea să facă sex?

– Nu.

– Va mai putea să respire singur sau să se bucure din plin de viață?

– Nu.

– Va rămâne într-un cărucior cu rotile pentru tot restul vieții, corect?

– Corect.

– Martorul va aparține, i-a spus Broyles lui Yuki, în timp ce se întorcea la scaunul său.

– N-am întrebări pentru acest martor, a declarat Yuki.

– Acuzarea îl cheamă pe Sam Cabot, a anunțat Broyles.

I-am adresat o privire îngrijorată lui Yuki înainte să ne întoarcem amândouă capetele spre partea din spate a sălii. Ușile s-au deschis și o tânără infirmieră a intrat, împingând un cărucior cu rotile, un Jenkinson Supreme din crom strălucitor, veritabil Cadillac în acest domeniu.

Sam Cabot arăta plăpând în sacou și cu cravată gât, nu semăna deloc cu monstrul care asasinase câțiva oameni doar ca să se distreze, înainte de a-l doborî pe Jacobi cu focuri de armă. Dacă n-ar fi fost privirea lui veninoasă, nici nu l-aș fi recunoscut.

Sam și-a întors ochii căprui spre mine și inima a început să-mi bată nebunește în timp ce simțeam oroare, vinovăție și chiar și milă.

Mi-am coborât privirea spre ventilatorul pentru respirație care bâzâia chiar sub scaunul lui Sam. Era o cutie grea din metal, cu tot felul de cadrane și indicatoare de nivel, precum și un tub subțire din plastic care ieșea șerpuind din mașinărie și ajungea până sub obrazul stâng al lui Sam, unde era prins cu o clemă.

O cutie mică, pentru vocea electronică, era poziționată în fața buzelor sale.

Sam și-a încleștat buzele în jurul tubului. Un sunet dezgustător de aspirație s-a auzit dinspre ventilatorul care pompa aerul comprimat în plămânii lui. Era un sunet care se repeta la fiecare trei sau patru secunde, de fiecare dată când Sam Cabot avea nevoie să inspire.

Am privit cum îl împingea infirmiera pe Sam până la boxa martorilor.

– Onorată instanță, a spus Mason Broyles, de vreme ce nu știm cât timp va trebui să depună Sam Cabot mărturie,

am vrea să introducem ventilatorul într-o priză, ca să nu se consume bateria.

– Desigur, a acceptat judecătoarea.

Infirmiera scoase un fir lung portocaliu şi-l introduse într-o priză, apoi se aşezâ lângă Andrew şi Eva Cabot.

Nu mă mai puteam uita la nimeni în afară de Sam.

Gâtul îi era ţeapăn, iar capul îi era fixat de spatele scaunului cu un dispozitiv de tracţiune ca un nimb înfăşurat în jurul frunţii. Arăta ca un fel de aparat de tortură medievală, şi sunt convinsă că Sam chiar aşa se şi simţea torturat.

Aprodul, un tânăr înalt îmbrăcat într-o uniformă verde, s-a apropiat de Sam.

– Vă rog, ridicaţi mâna dreaptă.

Sam Cabot şi-a aruncat ochii cu sălbăticie dintr-o parte în alta. A tras aer în piept şi a început să vorbească în micuţa cutie verde care-i prelucra vocea. Sunetul care ieşea de-acolo era unul sinistru şi vlăguit.

– *Nu pot*, a spus Sam.

Capitolul 90

Vocea lui Sam nu mai suna câtuşi de puţin ca una omenească, dar chipul lui tânăr şi trupul lui mic şi plăpând îl făceau să pară mai fragil şi mai vulnerabil decât oricare altă persoană din sală. Oamenii de la galerie murmurau de milă, iar aprodul s-a întors către judecătoarea Achacoso.

– Doamnă judecător?

– Să depună jurământul, aprod.

– Juraţi să spuneţi adevărul şi numai adevărul, aşa să vă ajute Dumnezeu?

– Da, a spus Sam Cabot.

Broyles a zâmbit către Sam, dând juriului suficient timp să vadă, să audă şi să absoarbă starea deplorabilă în care se afla băiatul şi să-şi imagineze în ce iad se transformase viaţa lui.

– Nu fi emoţionat, i-a spus Broyles lui Sam. Spune doar adevărul. Povesteşte ce s-a întâmplat în seara aceea, Sam.

Broyles l-a trecut pe Sam prin câteva întrebări de rutină, de încălzire, aşteptând de fiecare dată când băiatul îşi încleşta buzele pe tubul pentru respiraţie. Răspunsurile lui veneau în propoziţii întrerupte, lungimea fiecăreia depinzând de cantitatea de aer pe care o putea ţine în plămâni până să mai inspire încă o dată.

Broyles l-a întrebat pe Sam câţi ani avea, unde locuia, la ce şcoală mergea, până să ajungă la partea principală a interogatoriului.

– Sam, îți amintești seara de 10 mai?

– N-o s-o uit niciodată... câte zile voi trăi, a spus Sam, sugând aer din tub și scuipându-și cuvintele în rafale prin cutia pentru voce. Doar la asta mă gândesc... și indiferent cât de mult aș încerca... nu pot să mi-o scot din minte... E noaptea în care *ea* mi-a omorât sora... și mi-a distrus, în același timp, viața.

– Obiectez, onorată instanță, a strigat Yuki, ridicându-se.

– Tinere, a spus judecătoarea, știu că e greu, dar încearcă să te limitezi la întrebări atunci când răspunzi.

– Sam, să mergem un pic înapoi, a continuat cu blândețe Mason Broyles. Poți să ne povestești evenimentele din acea seară, dar te rog ia-le pas cu pas.

– S-au întâmplat multe chestii, a spus Sam. A supt din nou din tub și a continuat. Dar nu-mi amintesc... chiar tot. Știu că i-am luat mașina tatii... și ne-am speriat... Am auzit sirenele apropiindu-se... Sara n-avea permis... Apoi airbagul s-a umflat brusc... Tot ce-mi amintesc... e că am văzut-o pe femeia aceea... cum o împușca pe Sara... Nu știu de ce a făcut asta.

– E în ordine, Sam. E în regulă.

– Am văzut un fulger, a continuat băiatul, cu ochii fixați asupra mea. Și apoi sora mea... era moartă.

– Da, știm cu toții. Acum, Sam, îți amintești când te-a împușcat pe *tine* locotenentul Boxer?

În limitele permise de mecanismele care-i țineau capul, Sam și-a întors capul dintr-o parte în alta. Și apoi a început să plângă. Sughițurile lui erau întrerupte de inspirări și de traducerea mecanică a vaietelor lui prin intermediul cutiei pentru voce.

Era un sunet nepământean, care nu semăna cu nimic din tot ce auzisem până atunci în viața mea. Am simțit fiori de gheață pe șira spinării, și, eram destul de sigură, aceeași senzație o aveau cu toții.

Mason Broyles s-a îndreptat repede spre clientul său, şi-a scos o batistă din buzunarul de la piept şi i-a tamponat nasul şi ochii lui Sam.

– Ai nevoie de o pauză, Sam?

– Nu... domnule... sunt bine, a hârâit băiatul.

– Martorul vă aparţine, doamnă avocat, a spus Mason Broyles, săgetându-ne cu o privire care nu era altceva decât o provocare la luptă.

Capitolul 91

Yuki s-a apropiat de ucigașul de treisprezece ani, care părea și mai tânăr și mai demn de milă, acum că fața îi era roșie de la plâns.

– Te simți mai bine, Sam? l-a întrebat Yuki, sprijinindu-și mâinile pe genunchi și aplecându-se puțin, astfel încât să-l privească în ochi.

– Bine, presupun... luând în considerare... a răspuns Sam.

– Mă bucur să aud asta, l-a întrerupt Yuki, făcând câțiva pași înapoi. O să încerc să-ți pun doar întrebări scurte. De ce vă aflați în districtul Tenderloin pe data de 10 mai?

– Nu știu... doamnă... Sara conducea.

– Mașina voastră era parcată lângă hotelul Balboa. De ce?

– Cumpăram un ziar... cred... voiam să mergem la film.

– Crezi că există vreun stand de ziare în hotelul Balboa?

– Cred că da.

– Sam, înțelegi care e diferența dintre minciună și adevăr?

– Desigur.

– Și știi c-ai jurat să spui adevărul?

– Sigur.

– În regulă. Prin urmare, poți să ne spui de ce aveați, tu și cu Sara, pistoale la voi în seara aceea?

– Erau... pistoalele tatii, a spus băiatul. S-a oprit să inspire și poate să se și gândească. Am luat un pistol din

torpedou... pentru că am crezut că oamenii aceia... aveau să ne omoare.

– N-ai știut că poliția încerca să vă scoată de-acolo?

– Eram speriat... nu eu conduceam și... totul s-a petrecut repede.

– Sam, erai luat în seara aceea?

– Cum să fiu, doamnă?

– Metamfetamină. Știi tu... zăpadă, ia-și-du-te, bobițe...

– Nu eram drogat.

– Înțeleg. Îți amintești accidentul de mașină?

– Nu chiar.

– Îți amintești că i-ai văzut pe locotenentul Boxer și pe inspectorul Jacobi ajutându-vă să ieșiți din mașină după ce v-ați ciocnit?

– Nu, pentru că aveam sânge în ochi... Nasul îmi era spart... Și dintr-odată... văd pistoale, iar următorul lucru de care-mi amintesc... *ne-au împușcat.*

– Îți amintești c-ai tras în inspectorul Jacobi?

Băiatul a făcut ochii mari. Era surprins de întrebare? Sau, pur și simplu, își amintea momentul?

– Am crezut că voia să-mi facă *rău,* a croncănit Sam în cele din urmă.

– Prin urmare, îți *amintești* c-ai tras în el?

– Nu urma să mă aresteze?

Yuki a rămas fermă pe poziție în timp ce aștepta ca plămânii lui Sam să se umple cu aer.

– Sam. De ce l-ai împușcat pe inspectorul Jacobi?

– Nu. Nu-mi amintesc să fi făcut... asta.

– Spune-mi: ești în tratament la un psihiatru?

– Mda, sunt... Pentru că mi-e greu. Pentru că sunt paralizat... și pentru că femeia aia mi-a ucis sora.

– Bine, hai să te întreb și despre asta. Spui că locotenentul Boxer ți-a ucis sora. N-ai văzut că sora ta a tras prima în locotenent? N-ai văzut cum locotenentul zăcea pe stradă?

– Nu așa îmi amintesc eu.

– Sam, ții minte că ești sub jurământ?

– Spun adevărul, a răspuns el, smiorcăindu-se din nou.

– Bine. Ai fost vreodată în hotelul Lorenzo?

– Obiectez, onorată instanță. Unde vrea să ajungă?

– Doamnă Castellano?

– Va deveni evident într-o clipă, onorată instanță. Mai am o singură întrebare.

– Atunci, continuați.

– Sam, este sau nu adevărat că în prezent ești suspectul principal în investigațiile asupra unor crime multiple?

Sam și-a întors capul cu câteva grade dinspre Yuki și a răcnit cu vocea sa uscată, prelucrată mecanic:

– *Domnule Broyles!*

Vocea lui Sam s-a stins în timp ce aerul ieșea din el.

– Obiectez! N-are pe ce să se bazeze, onorată instanță, a urlat Broyles peste murmurul general din sală și loviturile de ciocan ale judecătoarei Achacoso. Vreau ca întrebarea să fie eliminată din consemnarea ședinței, a strigat iar Broyles, și vă rog să-i recomandați juriului să nu țină seama de...

Înainte ca judecătoarea să hotărască, ochii lui Sam au început să se rotească nebunește.

– Invoc amendamentul, a spus băiatul, trăgând o porție de aer proaspăt înainte de a vorbi din nou. Invoc Al Cincilea amendament[1] pe motiv că...

Și, în acea clipă, o alarmă îngrozitor de stridentă s-a auzit de sub caruciorul cu rotile. De la galerie și din boxa juraților au răsunat țipete, pe măsură ce afișajele ventilatorului scădeau spre zero.

---

[1] Al cincilea amendament la Constituția Statelor Unite ale Americii prevede că nici o persoană nu poate fi socotită răspunzătoare pentru o crimă decât dacă a fost pusă sub acuzare în mod legal. De asemenea, nimeni nu poate fi privat de libertate sau de proprietate fără un proces legal și nu poate fi citat să depună mărturie împotriva sa în instanță. (n.tr.)

Andrew Cabot a sărit de pe scaunul său, împingând-o în față pe infirmieră.

– *Fă ceva! Fă ceva!*

Prin sală s-a auzit zgomotul unei răsuflări colective în timp ce infirmiera îngenunchea, manevra manetele și repornea ventilatorul. În sfârșit, alarma s-a oprit.

Un *vâjjj* puternic s-a auzit în timp ce Sam trăgea în piept aerul care-i salva viața.

Apoi rumoarea mulțimii a umplut sala.

– Am terminat cu martorul acesta, a declarat Yuki, strigând peste zgomotul sălii.

– Ședința se suspendă, a anunțat judecătoarea Achacoso, bătând cu ciocănelul în masă. Vom continua mâine la ora nouă.

Capitolul 92

În timp ce sala de judecată se golea, Yuki şi-a îndreptat silueta înaltă de doar un metru şi cincizeci şi opt de centimetri spre judecătoare.

– Onorată instanţă! Solicit viciu de procedură, a spus ea.

Judecătoarea i-a făcut semn să vină în faţa, iar ea şi cu Mickey, precum şi Broyles şi ajutorul lui, s-au înghesuit spre biroul ei.

Am auzit-o pe Yuki spunând:

– Juriul ar putea să fie influenţat de alarma aia idioată.

– Doar nu-i acuzaţi pe reclamanţi că au pornit în mod intenţionat alarma „aia idioată", nu? a întrebat-o judecătoarea.

– Nu, sigur că nu, onorată instanţă.

– Domnule Broyles?

– Scuzaţi-mi limbajul, doamnă judecător, dar se mai întâmplă şi porcării, iar ceea ce a văzut juriul face parte din viaţa lui Sam Cabot. Uneori ventilatorul nu funcţionează aşa cum ar trebui, şi, în astfel de cazuri, băiatul ar putea să moară. Juriul a văzut asta. Nu cred că a contribuit mai mult la cazul nostru decât faptul că Sam e în acel cărucior, şi sora lui e moartă.

– Sunt de acord. Moţiunea e respinsă, doamnă Castellano. Ne întâlnim mâine-dimineaţă, aşa cum am stabilit.

Capitolul 93

Nu știu cine era mai zguduită, eu sau Yuki. Ne-am făcut drum spre scara de la ieșirea de incendiu, am tropăit pe treptele din beton și am deschis ușa de serviciu care dădea spre Polk, lăsându-l pe Mickey să se descurce cu presa.

Yuki părea de-a dreptul uluită... și ofensată.

– Mărturia lui Sam a fost mai mult decât un coșmar, a spus, cu vocea pierdută. Atunci când a pornit alarma, întregul meu interogatoriu a fost anulat. Era ca și cum toată lumea s-ar fi gândit: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce i-a făcut asta copilului?"

Aleseserăm cea mai ocolită și mai puțin circulată rută spre garaj. M-am văzut nevoită să-mi pun mâna în jurul taliei lui Yuki ca să n-o ia în direcția greșită.

– Doamne, spunea Yuki iar și iar, de fiecare dată ridicându-și mâinile cu palmele spre cer. Doamne, Doamne. Ce glumă. Ce bătaie de joc!

– Dar, Yuki, am întrerupt-o, ai dovedit ceea ce voiai. Ai spus totul. Copiii parcaseră în Tenderloin. N-aveau treabă acolo. Aveau pistoale la ei. Ai spus că Sam este suspectul principal într-o investigații de crimă, iar Sam *va fi* pus sub acuzare pentru crimele alea. Amprentele lui au fost găsite pe marginea căzii în care-a fost electrocutat bietul băiat. El și Sara i-au *asasinat* pe puștanii ăia, Yuki. Sam Cabot e o teroare. Juriul trebuie să afle asta.

– Nu am idee ce știu ei. Nu mai pot să mai spun încă o dată că e suspect, pentru că n-a fost pus sub acuzare. Juriul se poate să fi crezut că-i întindeam o capcană, încercând să-l scot din sărite pe amărâtul ăla. Ceea ce se pare că am reușit.

Am traversat Opera Plaza, un centru cu tot felul de restaurante, cu o librărie și cinematografe la parter. Evitând privirile mulțimii, am luat liftul până în garaj și, după ce ne-am fâțâit de colo-colo printre rândurile de mașini parcate, am găsit în cele din urmă Acura lui Yuki.

Am urcat, ne-am pus centurile de siguranță și, în clipa în care Yuki a răsucit cheia, motorul a prins viață. Eu deja mă gândeam la ziua de mâine.

– Ești sigură că e o idee bună să depun mărturie? mi-am întrebat avocatul.

– Absolut. Eu și Mickey suntem întru totul de acord. Trebuie să captăm simpatia juriului, s-o îndreptăm spre tine. Și, ca să izbutim asta, oamenii ăia trebuie să vadă și să audă cum ești tu în realitate. Și pentru asta trebuie să depui mărturie.

Capitolul 94

În dimineața următoare, priveliștea pe care-o vedeam prin fereastra din chicineta lui Yuki era cenușie, ploaia căzând în cascadă din uriașii nori de furtună de deasupra orașului. Ciudat, dar acesta era orașul San Francisco pe care-l iubeam: furtunos și vijelios.

Mi-am băut cafeaua și i-am dat de mâncare Marthei. Apoi am plecat într-o plimbare rapidă pe Jones Street.

– Trebuie să ne grăbim, Boo, i-am spus, deja resimțind umiditatea din aer. Azi e o zi mare. Mami o să fie linșată.

Douăzeci de minute mai târziu, Mickey a venit să ne ia cu mașina lui. Am ajuns la tribunal la opt fără un sfert, evitând în mod inteligent cea mai mare parte a mulțimii.

Înăuntrul sălii de judecată B, Mickey și Yuki s-au așezat unul lângă celălalt și au început să se certe în șoaptă, brațele lui Yuki fluturând ca niște păsărele zăpăcite. Cât despre mine, am rămas să privesc pe fereastra tribunalului perdelele de ploaie, în timp ce minutele ticăiau, tensionate, pe cadranul electric de pe perete.

Am simțit că mă atinge cineva pe braț.

– Ca să fiu cinstit, alarma aia a fost unul dintre cele mai oribile lucruri care mi s-au întâmplat vreodată într-o sală de judecată, a spus Mickey, întinzându-se peste Yuki ca să discute cu mine. Nu vreau să mă gândesc că Broyles

a înscenat asta, dar nu m-ar mira prea tare să aflu că el a cerut să se scoată firul din priză.

– Doar nu vorbeşti serios!?

– Nu ştiu, dar ţinem lucrurile sub control. E rândul nostru să *ne* expunem cazul, şi avem două mesaje de transmis. Băiatul reprezintă o ameninţare chiar şi în căruciorul cu rotile, iar tu eşti un poliţist excelent.

– Uite, nu-ţi face griji în legătură cu mărturia ta, Lindsay, a adăugat Yuki. Dac-ai fi şi mai pregătită decât atât, n-ai mai părea naturală. Când o să vină timpul s-o faci, doar spune-ţi povestea. Nu te grăbi şi gândeşte-te bine dacă nu eşti sigură de ceva. Şi să nu pari vinovată. Fii doar poliţistul grozav care eşti.

– Corect, am răspuns. Şi, ca să fiu mai sigură, am mai spus-o o dată.

Mult prea devreme, au apărut şi spectatorii în sală, cu impermeabilele lor umede, unii dintre ei încă scuturându-şi umbrelele. Apoi partea adversă şi-a făcut apariţia în şir indian, trântindu-şi servietele pe masă. Broyles ne-a salutat cu un semn din cap, abia disimulându-şi bucuria. Omul era în elementul lui, asta era clar. Court TV, Network TV. Toată lumea voia să stea de vorbă cu Mason Broyles.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Broyles cum îi strângea mâna lui Andrew Cabot şi o sărută pe obraz pe Eva Cabot. Chiar a şi ajutat-o pe infirmieră să aranjeze mai bine căruciorul cu rotile al lui Sam Cabot. Orchestra *totul*, aşa că, de ce să nu fi pus la cale şi alarma de ieri?

– Ai dormit bine, Sam? Grozav, i s-a adresat Broyles băiatului.

Pentru mine, coşmarul reîncepea.

Sunetul scos de Sam atunci când trăgea aer prin tubul ventilatorului la fiecare câteva secunde reprezenta o amintire permanentă şi atât de dureroasă a ceea ce făcusem, încât îmi era chiar şi mie greu să respir.

Dintr-odată, ușa laterală a sălii de judecată s-a deschis și cei doisprezece juraţi, bărbaţi și femei, împreună cu cele trei rezerve, au intrat în boxa juriului și și-au ocupat locurile. Judecătoarea, cu un pahar din carton cu cafea în mână, și l-a ocupat pe al ei, iar ședința a reînceput.

Capitolul 95

Yuki, părând calmă și concentrată, senzațională într-un costum gri și cu perle la gât, a început prin a o chema în boxa martorilor pe veterana dispecer Carla Reyes. Yuki i-a adresat câteva întrebări generale despre îndatoririle ei de serviciu și despre cum se desfășurase tura ei din data de 10 mai.

Apoi a pus caseta cu transmisia mea radio din acea noapte groaznică: patru minute și jumătate lungi cu vocea mea anunțând pozițiile, precum și apelurile altor patrule de poliție.

Transmisia întreruptă și presărată cu interferențe mă făcea să simt cum adrenalina mi se aduna în corp și mă trimitea cu gândul la acea noapte întunecată din trecut, când îi urmăream pe suspecții necunoscuți din Mercedesul negru.

Vocea lui Jacobi, care cerea ajutor medical pentru pasagerii mașinii distruse, era întreruptă în mijlocul frazei de gloanțele trase asupra lui.

Chiar am tresărit pe scaun la auzul împușcăturilor. Mâinile au început să-mi transpire și simțeam cum tremur.

O clipă mai târziu mi-am auzit propria voce stinsă cerând ambulanțe:

„Doi ofițeri căzuți. Doi civili căzuți..."

Și vocea îngrijorată a Carlei Reyes:

„Locotenente, ești bine? Lindsay! Răspunde-mi!"

– Chiar am crezut că o pierdusem, i-a spus Carla lui Yuki din boxa martorilor. Lindsay e una dintre cele mai bune.

După interogatoriul căldicel al lui Mason, Yuki l-a citat pe următorul nostru martor, Mike Hart, de la Balistică, el confirmând că resturile de cartuşe extrase din corpul meu fuseseră trase din pistolul Sarei şi că resturile recuperate din corpul lui Jacobi proveneau din pistolul găsit asupra lui Sam Cabot.

Broyles n-a avut întrebări pentru Mike, aşa că Yuki l-a chemat pe Jacobi ca martor.

Mi-au dat lacrimile când l-am văzut pe vechiul meu prieten şi partener îndreptându-se spre boxă. Jacobi păşea greoi, deşi pierduse foarte mult în greutate. De-abia a reuşit să se urce în boxă.

Yuki i-a lăsat timp să-şi toarne şi să bea un pahar plin cu apă. Apoi i-a pus câteva întrebări de rutină, despre cât timp petrecuse în poliţie, de când era la Omucideri.

Apoi:

– Inspector Jacobi, de cât timp o cunoaşteţi pe locotenentul Boxer?

– Cam de şapte ani.

– Aţi mai avut ocazia să lucraţi cu ea înaintea nopţii cu pricina?

– Îhî. Am fost parteneri timp de trei ani.

– Au mai existat situaţii în care a trebuit să-şi folosească arma?

– Da, de câteva ori.

– Şi cum aţi spune că reacţionează în situaţii critice?

– Reacţionează grozav. Şi, ştiţi, de fiecare dată când ieşi pe stradă, te afli într-o situaţie critică, pentru că un fleac se poate transforma în *ceva* fără nici un fel de avertizare.

– Domnule inspector, atunci când v-aţi întâlnit cu locotenentul Boxer în seara de 10 mai, aţi simţit miros de alcool în respiraţia ei?

– Nu.

– Aţi ştiut că băuse?

– Da, pentru că mi-a spus ea însăşi.

– Ei bine, de ce v-a spus una ca asta?

– Pentru că voia să ştiu, ca să pot s-o scot în şuturi din maşină, în cazul în care aş fi vrut.

– În opinia dumneavoastră, care aţi lucrat cu ea atâţia ani, era în deplinătatea simţurilor şi a facultăţilor sale mintale?

– Desigur. Era brici, la fel ca întotdeauna.

– Dac-ar fi fost în vreun fel afectată, aţi fi plecat în misiune cu ea?

– Cu siguranţă că nu.

Yuki l-a trecut pe Warren prin evenimentele acelei seri, din momentul în care venise să mă ia de la Susie's până la ultimul lucru de care-şi amintea.

– M-am bucurat atunci când i-am scos pe copiii ăia din maşină. Eram îngrijorat la gândul că rezervorul de benzină se spărsese şi că totul putea să facă *buuum!* Vorbeam cu dispecera, cu Carla Reyes, aici de faţă, îi spuneam că Sam Cabot avea nasul spart de la ciocnirea cu airbagul care-i sărise în faţă şi că ambii copii ar putea să aibă leziuni interne. Prea puţin mă gândeam la altceva.

– Ce vreţi să spuneţi, domnule inspector?

– Prea puţin mă gândeam că, în timp ce eu chemam ambulanţele, puţoiul ăla mic avea să mă împuşte.

Lui Mason Broyles i-a sărit mustarul, desigur, iar judecătoarea l-a admonestat pe Jacobi. Eram extaziată de faptul că partenerul meu avusese curajul să-l numească pe Sam Cabot puţoi. După ce s-a restabilit liniştea, Yuki a mai avut o întrebare pentru vechiul meu partener.

– Domnule inspector, cunoaşteţi reputaţia locotenentului Boxer în cadrul comunităţii poliţieneşti? Şi, dacă da, care ar fi această reputaţie?

– Pe scurt? E o poliţistă al naibii de bună.

Capitolul 96

Broyles n-a scos prea multe de la Jacobi prin întrebările lui. Inspectorul a răspuns doar cu „da" şi „nu" şi a refuzat să muşte momeala atunci când Broyles a insinuat că fusese leneş în îndeplinirea procedurilor şi a politicilor Poliţiei din San Francisco.

– Am făcut tot ceea ce se putea pentru cei doi copii şi-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru faptul că, la urma urmei, clientul dumneavoastră nu e un ţintaş prea bun, a spus Jacobi. Altfel aş fi mort, în loc să fiu aici şi să vorbesc.

Atunci când şedinţa s-a suspendat pentru pauza de prânz, am găsit un loc liniştit într-un colţ, la etajul trei, între un automat de suc şi un perete, şi am stat de vorbă cu Joe, îmbrăţişarea noastră virtuală întinzându-se peste trei fusuri orare. Şi-a cerut scuze de cel puţin şase ori pentru faptul că era în toiul unei investigaţii privitoare la unele ameninţări prin aeroporturi, de la Boston până la Miami, motiv pentru care nu putea să fie cu mine în San Francisco.

Am luat o muşcătură dintr-un sandvici cu şuncă şi am sorbit dintr-o cafea de la un automat, înainte de a-mi ocupa locul lângă Yuki, atunci când şedinţa s-a reluat.

Apoi a sosit momentul de care-mi era cel mai groază. Yuki m-a chemat în boxa martorilor. După ce m-am aşezat acolo, s-a pus în faţa mea, astfel încât să nu-i pot vedea pe Andrew şi pe Eva Cabot, iar apoi mi-a adresat un zâmbet luminos.

– Locotenent Boxer, credeți că procedurile poliției trebuie respectate?

– Da.

– Erați beată în noaptea respectivă?

– Nu. Luam cina cu prietenele mele. Am băut vreo două pahare înainte să primesc apelul telefonic de la Jacobi.

– Nu erați de serviciu?

– Nu.

– Nu constituie o încălcare a regulamentului dacă beți în afara serviciului, nu-i așa?

– Nu.

– Atunci când v-ați urcat în mașină alături de inspectorul Jacobi, oficial, erați din nou în timpul serviciului.

– Da. Totuși, eram sigură de faptul că eram stăpână pe mine. Și acum susțin asta.

– Ați spune că sunteți genul de polițist care procedează „ca la carte"?

– Da, dar cartea nu acoperă toate eventualitățile. Uneori trebuie să te adaptezi la situația concretă și să-ți folosești creierul cât poți de bine.

La îndemnul lui Yuki, am relatat toată povestea, până în punctul în care eu și Jacobi am deschis cu forța mașina și i-am scos de acolo pe frații Cabot.

– Am făcut o greșeală, pentru că acei copii păreau să fie într-o stare jalnică. Mi-a fost milă de ei.

– De ce v-a fost milă de ei?

– Amândoi plângeau. Și Sam, în mod special, sângera, vomita și mă implora.

– Puteți să explicați?

– Zicea: „Vă rog, nu-i spuneți tatălui meu. O să mă omoare".

– Prin urmare, ce-ați făcut?

– Așa cum a relatat și inspectorul Jacobi, a trebuit să-i ajutăm să iasă din mașină. Exista pericolul ca rezervorul

de benzină să explodeze. Mi-am lăsat pistolul deoparte, ca să pot să apuc uşa maşinii, şi, împreună cu Jacobi, i-am scos de acolo.

– Continuă, locotenente!

– După ce i-am scos afară, ar fi trebuit să-i pun cătuşele Sarei. În loc de asta, am tratat-o ca pe o victimă a unui accident rutier. Atunci când i-am cerut permisul, a scos un pistol din jachetă şi m-a împuşcat în umăr, apoi în coapsă. Am căzut.

– Unde era inspectorul Jacobi atunci când Sara a tras?

– Inspectorul Jacobi chema o ambulanţă.

– Unde-i era pistolul?

– În toc.

– Sunteţi sigură de asta?

– Da. Vorbea la telefon. Pistolul era în toc. Am strigat: „Armă" chiar cu o clipă înainte ca Sara să tragă. Am văzut cum Jacobi s-a întors şi m-a văzut căzând. Chiar atunci, Sam Cabot a tras în el... nimerindu-l de două ori.

– Sunteţi sigură că aţi văzut asta, locotenente? Că nu v-aţi pierdut cunoştinţa?

– Nu. Am fost conştientă tot timpul.

– Inspectorul Jacobi a leşinat?

– Da. Am crezut că a murit. L-am văzut pe Sam Cabot izbindu-l cu piciorul în cap, iar el n-a făcut nici o mişcare să se apere.

– L-aţi văzut pe Sam Cabot lovindu-l pe inspectorul Jacobi cu piciorul în cap. Continuaţi.

– Poate că ei au crezut că eu murisem, pentru că păreau să fi uitat de mine.

– Obiectez. Martorul face speculaţii.

– Se aprobă.

– Spune-ne doar ce ai văzut şi ai auzit, m-a sfătuit Yuki. Te descurci foarte bine.

Mi-am înclinat capul şi am încercat să mă concentrez.

– Am auzit-o pe Sara spunându-i lui Sam c-ar trebui să plece amândoi de acolo, am zis. Mi-am scos pistolul din toc și am somat-o pe Sara Cabot să arunce arma. M-a făcut curvă, apoi a tras încă de câteva ori spre mine. Atunci am ripostat.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Sara a căzut la pământ, iar Sam a început să țipe la mine că-i împușcasem sora. Din nou, i-am cerut să arunce arma, dar el a refuzat. L-am împușcat și pe el.

– Spune-mi, locotenente, ai vrut să-i rănești pe copiii aceștia?

– Nu, sigur că nu. Îmi doresc din tot sufletul ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat.

– În opinia dumitale, dacă Sam și Sara Cabot n-ar fi avut arme, s-ar fi întâmplat această tragedie?

– Obiectez, a strigat Broyles. Cere o concluzie din partea martorului.

Judecătoarea s-a lăsat pe spătarul scaunului și a privit spre tavan prin ochelarii ei cu ramă groasă, neagră. Apoi, după ce-a ajuns la o hotărâre, a revenit în poziția inițială.

– Se aprobă.

– Lindsay. E adevărat că în cei zece ani petrecuți la Omucideri ai fost citată pe ordinul de zi pentru arestări excelente în treizeci și șapte de cazuri și ai primit cincisprezece citări de unitate și douăzeci de premii de merit?

– N-am numărat, dar cam așa trebuie să fie.

– Pe scurt, locotenent Boxer, Departamentul de Poliție din San Francisco ar fi de acord cu descrierea inspectorului Jacobi. Ești un polițist „al naibii de bun".

– Obiectez. Doamna avocat ține un discurs.

– Mulțumesc, Lindsay. Am terminat, onorată instanță.

Capitolul 97

Am uitat de Yuki de îndată ce-a plecat de lângă mine. Mă prăbuşeam înapoi în timp, resimţind grozăvia acelei nopţi oribile. Sunetul vâjâit al respiraţiei lui Sam mă durea ca o rană deschisă, iar sala de judecată era o mare întinsă de chipuri, reflectând suferinţa din sufletul meu.

I-am recunoscut pe şase dintre membrii familiei Cabot, după asemănarea lor cu Sara şi cu Sam, dar şi după furia din ochii lor. Şi am văzut poliţişti peste tot, bărbaţi şi femei pe care-i cunoşteam şi cu care lucrasem ani de zile. Ochii mi s-au oprit asupra lui Jacobi, iar el mi-a susţinut privirea. Mi-a făcut semn cu ochiul şi am încercat să zâmbesc, dar Mason Broyles se îndrepta deja spre mine.

Nu şi-a irosit timpul cu amabilităţi.

– Locotenent Boxer, atunci când aţi tras în clientul meu şi în sora lui, aţi intenţionat să-i ucideţi?

Am auzit un puternic ţiuit în urechi în timp ce încercam să-i înţeleg întrebarea. „Am tras ca să-i ucid? Da. Dar cum puteam să spun că voiseм să-i omor pe copiii aia?"

– Îmi cer scuze, domnule Broyles. Puteţi să repetaţi întrebarea?

– Daţi-mi voie s-o formulez altfel. Dacă incidentul acesta s-a petrecut aşa cum aţi spus, iar Sara şi Sam Cabot au refuzat să arunce armele, de ce nu i-aţi scos pur şi simplu din luptă? De ce n-aţi tras în mâini sau în picioare, de exemplu?

Am ezitat, încercând să-mi imaginez scena. Sara stătea chiar în fața mea, pe trotuar. Gloanțele acelea care-mi făceau rănile să zvâcnească. Prăbușirea pe pavaj. Șocul. Durerea. Rușinea.

– Locotenente?

– Domnule Broyles, am tras în legitimă apărare.

– Uimitor cât de bine ați țintit. La cât de beată erați.

– Obiectez. Hărțuiește martorul.

– Se aprobă. Aveți grijă, domnule Broyles.

– Da, doamnă judecător. Locotenente, nu înțeleg. Ați tras două gloanțe în inima Sarei... o țintă destul de mică, totuși, nu credeți? De ce n-ați tras astfel încât să supraviețuiască? De ce n-ați tras astfel încât să-l faceți pe Sam Cabot să scape arma din mână?

– Onorată instanță! Răspunsul se află în întrebare!

– Retrag întrebarea. Înțelegem ceea ce ați făcut, locotenente, a rânjit batjocoritor Broyles. Înțelegem *exact* ceea ce s-a întâmplat.

Capitolul 98

Am auzit-o pe Yuki spunând:

– Reiau interogatoriul, onorată instanță.

Apoi s-a apropiat de mine, mișcându-se repede. A așteptat până când am privit-o în ochi.

– Lindsay, atunci când ai tras asupra Sarei și a lui Sam Cabot, viața îți era în pericol?

– Da.

– Care este procedura standard pentru o asemenea situație? Cum e *ca la carte?*

– Tragi în masa centrală ca să diminuezi amenințarea și, odată ce amenințarea a fost diminuată, oprești focul. Adeseori acele împușcături în masa centrală sunt fatale. Nu poți să riști trăgând la extremități. Poți să ratezi. Individul ar putea să mai fie după aceea capabil să tragă, și trebuie să te asiguri că nu mai poate răni și alți oameni.

– Ai avut de ales, ca să nu tragi în felul în care ai făcut-o?

– Nu. Sub nici o formă. Odată ce copiii Cabot au folosit forța letală.

– Mulțumesc, locotenente. *Acum* am înțeles cu toții exact ceea ce s-a întâmplat.

Mă simțeam vlăguită de puteri, dar ușurată când am coborât din boxa martorilor. Imediat după ce m-am așezat la locul meu, am auzit-o pe judecătoare suspendând ședința.

– Ne vedem mâine la nouă, a spus.

Yuki şi Mickey, precum şi alţi câţiva avocaţi de la el din birou, au alcătuit o zonă de protecţie în jurul meu în timp ce ieşeam din tribunal pe uşa din spate şi ne urcam în maşina neagră Lincoln, care ne aştepta pe Polk.

Prin geamurile fumurii ale maşinii am văzut mulţimea furioasă murmurând şi fluturând postere cu fotografia mea şi pancarde cu sloganul „Armă scăpată de sub control" sau cu „Dirty Harriet".

– Te-ai descurcat grozav, Lindsay, a spus Mickey, întinzându-se de pe scaunul din faţă şi bătându-mă pe braţ.

Dar ochii lui căprui nu zâmbeau, iar partea de jos a feţei îi era îngheţată.

– N-ar fi trebuit să ezit. Nu... pur şi simplu, n-am ştiut ce să răspund.

– N-ai făcut nimic rău. Acum mergem la cină. Eu şi Yuki trebuie să lucrăm pledoaria finală. Eşti binevenită, dacă vrei să vii cu noi.

– Dacă n-aveţi nevoie de mine, mai bine mă duceţi acasă la Yuki. Vă las să lucraţi în linişte.

Am strâns cheile lui Yuki în mâini şi am privit oraşul pe care-l cunoşteam atât de bine, prin ferestrele întunecate ale maşinii. Ştiam că o dădusem în bară. Câteva secunde de ezitare, şi toţi cei din sală îmi citiseră gândurile.

Impresia cu care plecase juriul azi era că trăsesem ca să-i omor pe copiii ăia.

Şi, firește, aveau dreptate.

Capitolul 99

Un sunet ascuțit m-a trezit din coșmarul care mă prinsese în mrejele lui. Am rămas nemișcată, încercând să mă dezmeticesc, când sunetul s-a auzit din nou, de data aceasta mai puțin strident, mai puțin deranjant.

Mi-am înșfăcat telefonul mobil de pe noptieră și i-am deschis clapeta, dar persoana care mă apelase închisese deja.

Trează și morocănoasă la ora șase dimineața, m-am apucat să mut tot felul de lucruri de-ale lui Yuki în cel de-al doilea dormitor, mai mic, până când mi-am găsit treningul și pantofii pentru jogging. M-am îmbrăcat în tăcere, i-am petrecut lesa pe după gât Marthei și, împreună, am ieșit din Crest Royal, în lumina zorilor.

Am alergat, convinsă că puteam să fac cel puțin trei kilometri pe teren neted și pe pante domoale. Apoi eu și Martha ne-am îndreptat spre nord, către linia dreaptă reprezentată de Jones Street, alergând ușor, junghiurile din încheieturi amintindu-mi cât de mult îmi displăcea, de fapt, să alerg.

I-am scos lesa Marthei, ca să nu mi se înfășoare în jurul picioarelor și să mă facă să cad. Apoi m-am silit să alerg mai repede pe panta descendentă a străzii Jones, până când durerea încă sâcâitoare din umăr și din picior mi s-a răspândit în tot corpul.

Oricât de mult aș fi detestat asta, alergatul era singura mea speranță de a-mi abate gândul de la proces, pentru că

era cea mai bună modalitate de a mă concentra asupra durerii fizice, căreia îi puteam face mult mai bine față decât celei sufletești. Și, deși tendoanele mele ripostau, îmi făcea bine să-mi simt pantofii izbind trotuarul și transpirația zvântată de aerul răcoros, în timp ce zorii se topeau în lumina dimineții.

Am continuat să alerg spre nord, pe Jones, peste Vallejo Street, până când am ajuns pe culme, pe Russian Hill. Drept înainte era insula Alcatraz, cu farul ei și cu splendida panoramă a insulei Angel.

Abia acolo mintea mi s-a eliberat și inima a început să-mi bată cu putere, mai degrabă de pe urma efortului decât de stres și de frică.

Apoi am traversat pe Hyde. În dreapta mea era Lombard, o stradă fermecătoare care coboară în vale spre Leavenworth. Am alergat pe loc, mișcându-mi ritmic brațele în timp ce așteptam să se schimbe culoarea semaforului, încântată de faptul că eram încă înaintea mulțimii care avea să umple străzile până la refuz în aproximativ jumătate de oră.

Semaforul și-a schimbat culoarea și am pornit. Drumul pe care-l alesesem mă purta prin câteva dintre cele mai frumoase locuri din oraș, cu case vechi, admirabile, demne de tipărit pe cărți poștale ilustrate, chiar și cu ceața care plutea încă deasupra golfului. Eu și cu Martha ajunseserăm la marginea cartierului chinezesc, când am auzit scârțâitul roților unei mașini exact în spatele meu.

Cineva m-a strigat:

– Domnișoară, trebuie să vă legați câinele în lesă.

Oarecum iritată, m-am întors brusc și am văzut o mașină de poliție urmărindu-mă. M-am oprit din alergare și am chemat-o pe Martha lângă mine.

– Tii, Dumnezeule! Doamna locotenent. Tu erai!

– Bună dimineața, Nicolo, i-am gâfâit tânărului ofițer. Bună, Friedman, i-am spus și șoferului.

– Suntem cu toţii alături de tine, Lou, m-a informat Friedman. Adică, nu vreau să spun... literal, în clipa asta, s-a bâlbâit el. Dar chiar ne e dor de tine, nenică... vreau să spun, locotenente.

– Mulţumesc. I-am zâmbit. Asta înseamnă mult pentru mine. Mai ales azi.

– Las-o baltă cu câinele, da?

– Hei, ai avut dreptate prima dată, Nicolo. Trebuie să fie în lesă.

– După proceduri?

– Ăhă, aşa-s eu.

– Mult noroc, locotenente!

– Mulţumesc, băieţi.

Friedman a dat câteva flash-uri scurte în timp ce treceau pe lângă mine. Ţinând-o pe Martha de zgardă cu ambele mâini, astfel încât să fie cât mai aproape de mine, am cotit pe Clay Street şi m-am îndreptat din nou spre Jones, urcând dealul.

În clipa în care am intrat, împleticindu-mă, în holul blocului lui Yuki, m-au lăsat toţi cârceii şi toate junghiurile. Câteva minute mai târziu, mă bălăceam sub duşul fierbinte la care-mi câştigasem dreptul, şi asta însemna o minunată recompensă.

M-am înfăşurat într-unul dintre prosoapele uriaşe ale lui Yuki, şi apoi am şters aburul de pe oglindă.

M-am privit cu atenţie.

Pielea mea era roz. Ochii îmi erau limpezi. Alergasem distanţa într-un timp acceptabil, dacă punem la socoteală şi oprirea pentru legarea câinelui. Era bine. Câştigam sau pierdeam, rămâneam aceeaşi persoană dintotdeauna.

Nici măcar Mason Broyles nu-mi putea lua *asta*.

Capitolul 100

În afară de sunetul respirației chinuite a lui Sam Cabot, în sală nu se auzea nici musca în clipa în care s-a ridicat Broyles, cu ochii pe laptopul său, așteptând ultimul moment al torturii, ca să-și înceapă pledoaria de final.

Până la urmă, s-a îndreptat spre boxa juraților și, după ce i-a salutat în maniera lui obișnuită, unsuroasă și grațioasă, a trecut la recapitularea faptelor.

– Sunt convins de faptul că apreciem cu toții că polițiștii au o meserie grea. Ca să vă spun adevărul, nu este o meserie pe care mi-aș dori s-o fac. Polițiștii au de-a face cu tot felul de oameni josnici și cu situații urâte zi de zi, și trebuie să ia decizii grele într-o fracțiune de secundă. Acestea sunt condițiile meseriei pe care și-a ales-o locotenentul Lindsay Boxer, atunci când și-a prins insigna în piept. A depus un jurământ să asigure respectarea legii și să-i apere pe cetățeni. Și este indiscutabil faptul că toate aceste lucruri nu pot fi duse la îndeplinire așa cum trebuie atunci când ești beat.

Cineva din spatele sălii de judecată i-a punctat retorismul cu un acces de tuse. Broyles a așteptat răbdător, cu mâinile în buzunare, până când zgomotul a încetat.

În clipa în care tăcerea s-a așternut din nou în încăpere, a reluat exact de unde rămăsese.

– Am auzit cu toții mărturia de ieri a locotenentului Boxer, și cred că e interesant faptul că neagă ceea ce ar

trebui să admită... și admite ceea ce ar trebui să nege. Locotenentul Boxer *neagă* faptul că n-ar fi trebuit sub nici o formă să se urce în mașina aceea. Că n-ar fi trebuit să-și asume rolul de polițist după ce a băut prea mult. Dar *trebuie să admită* că n-a respectat procedurile. Și *trebuie să admită* că a ucis-o pe Sara Cabot și că i-a distrus viața lui Sam Cabot. Doamnelor și domnilor, procedurile poliției există tocmai ca să fie evitate omorurile precum cel care s-a petrecut în seara de 10 mai. Acele proceduri n-au fost inventate după acest incident tragic. Sunt verificate în timp și au fost aplicate în decursul atâtor decenii cu un motiv. Fiecare polițist în viață știe că trebuie să te apropii de o mașină suspectă cu pistolul scos, ca să-i arăți persoanei de care te apropii că vorbești serios. Și că-i dezarmezi pe suspecți, pentru ca nimeni să nu fie rănit.

Broyles s-a întors la masa lui și a băut apă dintr-un pahar înalt. Eram tentată să sar și să-l acuz de răstălmăcirea adevărului, dar, în loc de asta, l-am privit în liniște cum se întorcea spre camerele de televiziune, înainte de a păși din nou spre boxa juriului, ai cărui membri păreau fascinați de ceea ce spunea.

– Sam și Sara Cabot erau tineri, îndrăzneți și-și permiteau libertăți în ceea ce privește lege. Au luat mașina tatălui lor fără permisiune și au fugit de o mașină de poliție. Au dat dovadă de lipsă de maturitate și de o judecată eronată. Ce-mi spune mie asta e că, în ciuda inteligenței lor, ar fi avut nevoie de mai multă protecție decât adulții aflați în aceeași situație. Și locotenentul Boxer n-a reușit să le ofere această protecție, pentru că n-a respectat cea mai elementară procedură a poliției. S-a hotărât să „servească și să protejeze" în timp ce era intoxicată cu alcool. Ca urmare a acestei hotărâri, o tânără excepțională a murit, iar un tânăr care ar fi putut să devină orice și-ar fi dorit va sta într-un cărucior cu rotile toată viața.

Mason Broyles şi-a împreunat strâns mâinile, adoptând o poziţie ca de rugăciune, şi, naiba să-l ia, chiar era impresionant. A inspirat adânc şi apoi a expirat aerul, aproape oftându-şi concluzia către juriu.

– Nu mai putem s-o aducem pe Sara Cabot înapoi, a spus el. Şi aţi văzut ce-a mai rămas din viaţa lui Sam Cabot. Sistemul nostru juridic nu poate să întoarcă răul făcut acestor copii, dar *aveţi* puterea să compensaţi pierderea şi suferinţa lui Sam Cabot şi a părinţilor lui. Doamnelor şi domnilor din juriu, vă rog să faceţi ceea ce trebuie şi să le acordaţi clienţilor mei o despăgubire în valoare de o sută cincizeci de milioane de dolari. N-o faceţi doar pentru familia Cabot. Faceţi asta pentru familia dumneavoastră, pentru a mea, pentru toate familiile şi pentru toţi cetăţenii din acest oraş. Găsind-o pe inculpată vinovată este singura modalitate prin care ne putem asigura că astfel de tragedii nu se vor mai întâmpla vreodată.

Capitolul 101

Yuki şi-a închis carneţelul şi a ieşit în faţa sălii. Şi-a întors chipul drăguţ spre juriu şi i-a salutat pe membrii acestuia. Mi-am împreunat strâns mâinile şi am încercat să nu mă mai gândesc la pledoaria lui Mason Broyles.

– Este un caz care implică foarte mult latura afectivă, a început Yuki. Pe de-o parte, avem o tragedie care va dăinui în familia Cabot pentru totdeauna. Pe de altă parte, un poliţist al naibii de bun care a fost acuzat pe nedrept. Din cauza faptului că acest caz ţine atât de mult de latura afectivă, pentru că fraţii Cabot erau şi sunt atât de tineri, vreau să enumăr încă o dată faptele, pentru că misiunea dumneavoastră este să luaţi o hotărâre pe baza lor, nu a emoţiilor. E clar că, dacă un poliţist vrea să bea vreo două pahare de margarita într-o seară de vineri, când nu e de serviciu, poate s-o facă fără probleme. Şi poliţiştii sunt oameni. Şi, deşi sunt în serviciul populaţiei timp de douăzeci şi patru de ore pe zi, locotenentul Boxer ar fi putut foarte bine să-i spună inspectorului Jacobi că avea treabă. Dar acestui ofiţer îi păsa prea mult de munca ei, aşa că a trecut peste faptul că nu era de serviciu, punându-se astfel în pericol. I-aţi auzit pe reclamanţi afirmând iarăşi şi iarăşi că doamna locotenent Boxer era beată. De fapt, nu era intoxicată. Şi, deşi concentraţia de alcool în sânge ar fi putut să reprezinte o *premisă* care să conducă la acest incident, n-a fost *cauza*. Vă rog, nu pierdeţi din vedere această diferenţă.

Locotenentul Boxer n-a comis nici o eroare de judecată în seara de 10 mai din cauză că ar fi avut reacţiile încetinite sau gândirea defectuoasă. Dacă locotenentul Boxer a făcut ceva greşit în acea seară, a fost din cauză că a avut prea multă compasiune faţă de cei care-o acuză acum. Cele două persoane răspunzătoare pentru moartea Sarei Cabot şi pentru situaţia în care se află Sam Cabot sunt înşişi fraţii Cabot. Adevărul este că doi copii bogaţi şi răsfăţaţi n-aveau nimic mai bun de făcut în seara respectivă decât să iasă în oraş şi să le provoace durere şi răni altor oameni şi, în cele din urmă, şi lor. Doamnelor şi domnilor, prin comportamentul lor nesăbuit şi prin folosirea forţei letale, Sam şi Sara Cabot au provocat evenimentele din seara de 10 mai. Ei au adus forţa letală în această întâmplare, nu locotenentul Boxer. Şi acesta este un adevăr crucial.

Yuki s-a oprit şi, pentru o secundă groaznică, am crezut că poate a uitat încotro se îndrepta pledoaria ei finală. Am văzut-o ridicându-şi perlele de pe bluza din mătase şi trecându-şi degetele peste ele, apoi întorcându-se spre juriu. Am înţeles atunci că voia doar să îşi adune gândurile.

– De obicei, atunci când un poliţist este chemat în judecată, este vorba despre o afacere de genul celei a lui Rodney King[1]... sau a lui Abner Louima[2]. Un poliţist care apasă prea repede pe trăgaci, sau bate măr pe cineva, sau abuzează

---

[1] Rodney Glenn King, cetăţean american de culoare devenit celebru după ce arestarea sa prin mijloace violente, efectuată de poliţiştii din Los Angeles, a fost filmată de un trecător, pe numele său George Holliday. Incidentul, urmat de achitarea celor patru poliţişti, a condus la revoltele din Los Angeles din anul 1992. (n.tr.)

[2] Emigrant haitian brutalizat de poliţiştii din New York, după ce a fost arestat în faţa unui club din Brooklyn, pe data de 9 august 1997. Ulterior, a fost abuzat sexual la secţia de poliţie la care a fost dus. Ca urmare, peste 7 000 de persoane au desfăşurat un marş de protest în New York, în ceea ce s-a numit „Ziua ultrajului împotriva brutalităţii şi a hărţuielilor din partea poliţiei". (n.tr.)

de propria autoritate. Lindsay Boxer e acuzată de faptul că a făcut exact opusul. Ea și-a pus pistolul deoparte, pentru că frații Cabot păreau neajutorați și în pericol. Și acum reclamanții vor să-i transforme omenia de care dat dovadă față de acești copii în „incapacitate de a respecta procedurile poliției". Iertați-mă, dar astea-s rahaturi. Locotenentul Boxer a respectat procedurile atunci când s-a apropiat de mașina suspect cu pistolul scos. Apoi, din cauza rănilor vizibile ale lui Sam Cabot, le-a acordat ajutor victimelor accidentului. Asta e ceea ce trebuia să facă. Inspectorul Jacobi, alt polițist foarte bun, cu o vechime de peste douăzeci și cinci de ani în Poliția din San Francisco, a făcut același lucru. L-ați auzit. Și-a pus pistolul în toc. După ce el și locotenentul Boxer i-au scos pe copii din mașină, a încercat să le aducă asistență medicală. Nu e acesta genul de comportament pe care l-am dori de la polițiștii noștri? Dacă ați fi implicați într-un accident? Dac-ar fi fost copiii voștri? Dar, în loc să le mulțumească acestor ofițeri, copiii Cabot au tras în ei, cu intenția să-i ucidă. Sam l-a lovit cu piciorul în cap pe inspectorul Jacobi după ce-l împușcase. Să fi fost acest comportament agresiv și această potențială agresiune letală provocate de droguri? Sau, pur și simplu, erau porniți să ucidă? Nu știm. Dar știm că locotenentul Boxer a fost împușcată prima și că a răspuns cu foc de armă în legitimă apărare. Acesta e un fapt sigur. Și, apărându-se, doamnelor și domnilor, a respectat „procedurile polițienești". Locotenentul Boxer v-a spus c-ar da orice pe lumea asta ca Sara Cabot să mai fie azi în viață și ca tânărul acesta să se poată folosi de trupul său. *Dar adevărul este că evenimentele din seara de 10 mai n-au avut loc din cauză că locotenentul Boxer a deschis focul.* Ea a încercat să oprească totul.

M-am simțit copleșită până la lacrimi de recunoștință. Doamne Dumnezeule, să fiu apărată cu atâta suflet și cu

atâta elocvență! Mi-am mușcat buza de jos și am privit-o pe Yuki, cum își încheia discursul de final.

– Doamnelor și domnilor din juriu. Ați fost foarte răbdători în această săptămână, trecând prin atâtea mărturii și prin hârțuiala mass-mediei. Știu că de-abia așteptați să deliberați. Vă cerem s-o găsiți pe locotenentul Boxer vinovată de faptul că a fost polițistul de care ar trebui să fim mândri cu toții: blândă, delicată, altruistă. Și vă cerem s-o găsiți nevinovată de acuzațiile nerușinate care i s-au adus.

Capitolul 102

– N-ai vrea să ieşim pe uşa din faţă azi? m-a întrebat Mickey, luându-mă de braţ. E vineri. Procesul va fi suspendat în weekend, şi asta mă face să cred c-ar fi momentul potrivit să „facem cunoştinţă" cu presa.

Flancată de avocaţii mei, am coborât scările din marmură şi am ieşit pe McAllister. Colţul tribunalului din Civic Center e tăiat într-un astfel de unghi, încât clădirea este îndreptată către o intersecţie vastă şi spre parcul extrem de îngrijit de vizavi de Civic Center Plaza.

În contrast cu întunecimea tribunalului, lumina soarelui era orbitoare. Şi, la fel cum se întâmpla de la începutul procesului meu, McAllister era blocată. Nici nu puteam să văd dincolo de reprezentanţii presei şi de carele de transmisie prin satelit care se aflau acolo.

Era o scenă asemănătoare celei din faţa sălii în care fusese judecat O.J. Simpson[1]. Aceeaşi nebunie alimentată de adrenalină care masca adevărul, oricare ar fi fost acesta. Procesul meu nu era demn de scena lumii. Exhibiţia presei avea ca obiect doar numărul de telespectatori, ratingul,

[1] Orenthal James Simpson, zis şi The Juice, fostă vedetă a fotbalului american profesionist, acuzat în anul 1994 de asasinarea fostei sale soţii, Nicole Brown Simpson, şi a prietenului acesteia, Ronald Goldman, a fost achitat în anul 1995 în urma unui proces extrem de intens mediatizat, numit deseori „Procesul secolului". (n.tr.)

teancurile de dolari proveniți din publicitate. Oricum ar fi fost, astăzi eu eram „aia".

Precum ogarii care năvălesc asupra unui iepure, presa m-a zărit și a strâns cercul în jurul meu, să mă omoare. Mickey era pregătit cu declarația lui, dar n-a apucat să le-o livreze.

– Cât timp credeți că va delibera juriul, domnule Sherman?

– Nu știu, dar sunt sigur că, oricât ar dura, doamna locotenent Boxer va fi găsită nevinovată de toate acuzațiile.

– Locotenent Boxer, dacă juriul deliberează împotriva dumneavoastră...

– E prea puțin probabil să se-ntâmple așa ceva, a răspuns Yuki în locul meu.

– Doamnă Castellano, e primul dumneavoastră proces public de anvergură. Cum credeți că v-ați descurcat?

La cincisprezece metri mai încolo se aduna lume și în jurul lui Mason Broyles, a clienților și a asistenților săi. Camerele filmau de zor în timp ce infirmiera îl cobora pe Sam Cabot pe rampa din lemn și-l urca într-o dubiță. Reporterii au urmat-o, aruncând întrebări spre Sam, în timp ce tatăl lui făcea tot posibilul să-l protejeze pe băiat.

Am zărit-o pe Cindy în mulțime. Încerca să-și croiască drum prin mulțimea îngrămădită ca sardelele în conservă ca să ajungă la mine. Și de aceea n-am fost foarte atentă atunci când Mickey a răspuns la telefonul mobil.

Apoi i-am simțit mâna pe umărul meu. Chipul îi era complet cenușiu.

– Am primit un telefon de la biroul grefierului, mi-a strigat el în ureche. Juriul mai are vreo două întrebări.

Ne-am strecurat prin mulțime, croindu-ne drum până în stradă, către mașina lui Mickey, care ne aștepta. Eu și Yuki ne-am urcat pe bancheta din spate, iar Mickey s-a suit în față, în dreapta șoferului.

– Ce mai vor să știe? a întrebat Yuki, imediat după ce-am închis ușile. Mașina se mișca încet prin mulțime, îndreptându-se spre Redwood.

– Vor să vadă probele despre concentrația de alcool din sângele lui Lindsay, a spus Mickey, întorcându-se către noi.

– Isuse, a exclamat Yuki. Cum se poate să rămână blocați pe chestia asta?

– Și ce altceva? am întrebat eu repede. Ai spus că erau două chestii.

L-am văzut pe Mickey ezitând. N-ar fi vrut să-mi spună, dar trebuia s-o facă.

– Voiau să știe dacă există vreo limită a sumei pe care le-o pot acorda reclamanților, a spus el.

Capitolul 103

A fost o lovitură care m-a făcut să mă cutremur din cap până-n picioare. Am simţit un gol în stomac şi mi s-a uscat gura. Îmi imaginasem că, dacă aş fi pierdut procesul, lucrurile ar fi stat cu mult mai bine: aş fi putut să mai lucrez prin bâlciuri, să citesc cărţi pe veranda cine ştie cărei case de pe plajă, bla, bla. Dar nu conştientizasem cu adevărat întregul impact emoţional pe care l-ar fi putut avea asupra mea.

Lângă mine, Yuki a scâncit:

– Of, Doamne, e vina mea! Nu trebuia să spun „s-o găsiţi vinovată de faptul că e un poliţist prea bun", bla, bla, bla. Era o înfloritură! Am crezut că a fost bine, dar am greşit.

– Ai fost grozavă, am spus, cu o voce la fel de grea ca o piatră. Asta n-are nimic de-a face cu ceea ce ai spus tu.

Mi-am înfăşurat braţele în jurul trupului şi mi-am plecat capul. Mickey şi Yuki discutau. L-am auzit pe Mickey asigurând-o că încă nu se terminase, dar vocea din mintea mea era ca un ac care sărea pe un disc vechi de vinil.

„Cum se poate aşa ceva?"

„Cum se poate aşa ceva?"

Capitolul 104

În clipa în care am redevenit atentă la conversația din mașină, Mickey îi explica lui Yuki ceva.

– Judecătoarea le-a dat documentele de la spital și declarația asistentei. Și le-a spus să nu-și facă griji în legătură cu limitarea sumei. Asta e treaba ei, și nu trebuie să-i privească pe ei.

Mickey și-a trecut palma peste față cu un gest pe care l-am interpretat ca exprimând exasperare.

– Yuki, ai fost fantastică, vorbesc serios. Nu pot să cred că juriul a pus botul la spectacolul înscenat de Mason Broyles. Pur și simplu, *nu* cred asta. Nu știu cum am fi putut să ne descurcăm mai bine.

Și chiar în acea clipă a sunat telefonul mobil al lui Yuki.

– Juriul s-a întors, ne-a anunțat ea. Și-a închis clapeta telefonului, strângându-l până când încheieturile i s-au albit. Au un verdict.

Mintea mi s-a golit cu totul. Vedeam în fața ochilor cuvântul „verdict" și încercam să-l disec, căutând printre litere și silabe ceva de care să-mi ofere o speranță. Știam din ultimele zile petrecute la tribunal că rădăcinile latinești ale cuvântului „verdict" însemnau „a spune adevărul".

Oare verdictul acesta avea să fie adevărul?

În mințile altor oameni din San Francisco, așa ar fi fost.

Mickey i-a cerut șoferului să întoarcă, acesta s-a conformat, iar câteva minute mai târziu spuneam:

– Nu comentez, nu comentez, vă rog, în timp ce-i urmam pe Yuki și pe Mickey prin mulțime, pe scările abrupte și apoi din nou în sala tribunalului.

Ne-am ocupat locurile în sala B, iar partea adversă și le-a ocupat pe ale ei.

Mi-am auzit numele răzbătând prin vuietul mulțimii, de parc-ar fi venit din alt timp și din alt loc. M-am întors.

– Joe!

– Abia am ajuns, Lindsay. Am venit direct de la aeroport.

Ne-am întins unul către celălalt și, pentru un moment extrem de scurt, ne-am îngemănat degetele peste umerii oamenilor care stăteau în spatele meu. Apoi a trebuit să-i dau drumul și să mă întorc.

Pe lateralele sălii, cameramanii își reglau lentilele și, la doar o oră după ce ieșisem din această sală, judecătoarea a venit din biroul ei, și jurații au umplut boxa care le era rezervată.

Aprodul a anunțat reînceperea ședinței.

Capitolul 105

A trecut destul de mult timp până când femeile din juriu au izbutit să-şi aranjeze fustele, să-şi lase jos genţile şi să se aşeze confortabil. Până la urmă, erau cu toţii atenţi. Am observat că doar doi dintre ei mă priviseră.

Am ascultat, parcă amorţită, cum judecătoarea întreba juriul dacă ajunsese la un verdict. Apoi purtătorul de cuvânt, un afro-american de vreo cincizeci şi ceva de ani, pe nume Arnold Benoit, şi-a îndreptat cutele jachetei sale sport şi a vorbit.

– Am ajuns la un verdict, onorată instanţă.

– Vă rog să-i înmânaţi verdictul aprodului.

De dincolo de culoar, respiraţia lui Sam Cabot s-a înteţit, la fel şi a mea, ţinându-i isonul inimii care-mi bubuia în piept, în timp ce judecătoarea despăturea singura foaie de hârtie.

Şi-a aruncat privirea asupra ei şi, fără nici o expresie, i-a întins-o înapoi aprodului, care i-a returnat-o purtătorului de cuvânt al juriului.

– Avertizez publicul să nu reacţioneze în nici un fel, orice ar spune purtătorul de cuvânt, a anunţat judecătoarea. În regulă, domnule Benoit. Vă rog să pronunţaţi verdictul.

Purtătorul de cuvânt şi-a scos ochelarii din buzunarul jachetei, i-a desfăcut şi şi i-a potrivit pe nas. În cele din urmă, a citit cu voce tare:

– Noi, juriul sus-numitului proces, o găsim pe acuzată, locotenentul Lindsay Boxer, nevinovată de acuzaţiile care i se aduc.

– Este părerea unanimă?

– Da.

Eram atât de perplexă, încât nu eram sigură dacă auzisem bine. Şi, atunci când mi-am reluat propoziţia în minte, mă aşteptam ca judecătoarea să respingă ceea ce tocmai spusese purtătorul de cuvânt al juriului.

Yuki m-a apucat strâns de încheietură şi, numai în clipa în care-am zărit zâmbetul luminându-i chipul, mi-am dat seama de-a binelea că toate acestea nu se întâmplau numai în imaginaţia mea. Juriul deliberase în favoarea mea.

O voce a strigat:

– Nu! Nu! Nu puteţi să faceţi una ca asta!

Era Andrew Cabot, în picioare, ţinându-se de spătarul scaunului din faţa sa, cel pe care stătea Mason Broyles, cu chipul palid şi sinistru, dar, în acelaşi timp, învins.

Broyles a cerut ca juraţii să spună cum votaseră, iar judecătoarea a aprobat.

– Atunci când vă auziţi strigat numărul scaunului pe care-l ocupaţi, vă rog să spuneţi în faţa curţii cum aţi votat, a cerut judecătoarea Achacoso.

Pe rând, juraţii au rostit:

– Nevinovată.

– Nevinovată.

– Nevinovată...

Auzisem expresia, dar nu eram sigură că o înţelesesem până în acel moment. În timp ce avocaţii mei mă îmbrăţişau, mă simţeam atât de uşurată, încât parcă pluteam. Poate că sentimentul acesta era rezervat doar clipelor de renaştere, clipelor precum aceasta.

Eram liberă, iar inima mea îşi luă zborul.

Partea a patra

MIEUNATUL PISICII

Capitolul 106

Cerul de deasupra era mohorât și cenușiu atunci când eu și Martha am ieșit din apartamentul meu, hotărâte să plecăm din San Francisco. Am pornit aparatul de radio din mașină și am ascultat buletinul meteo cu o jumătate de ureche, încercând să mă descurc prin obișnuitul trafic încâlcit.

În timp ce șontâcăiam pe Potrero Street, mă gândeam la comandantul Tracchio. Cu o zi în urmă, când ne văzuserăm la Curtea de Justiție, îmi ceruse să mă întorc la lucru, iar eu mă fâstâcisem de parcă mi-ar fi dat întâlnire.

Și nu ar fi trebuit decât să-i strâng mâna și să accept.

Dac-aș fi făcut asta, m-aș fi dus la poliție de dimineață, le-aș fi ținut un discurs celorlalți despre ceea ce înseamnă să mergi înainte, aș fi plonjat în munții de acte de pe biroul meu, cazuri nerezolvate. Mi-aș fi reluat activitatea.

Dar, deși șeful meu insistase destul de mult, îl refuzasem.

– Mai am câteva zile de vacanță, șefule. Am nevoie de ea.

Îmi spusese că înțelegea, dar cum ar fi putut? Încă nu știam ce voiam să fac cu viața mea și aveam sentimentul că nu aveam să aflu până când nu rezolvam crimele din Half Moon Bay.

Cazurile alea nerezolvate erau și responsabilitatea mea.

Intuiția îmi spunea că, dacă făceam treaba la care eram atât de bună, dacă perseveram, aveam să-l găsesc pe ticălosul care-i asasinase pe John Doe al meu și pe toți ceilalți.

Acum, asta era tot ceea ce mă interesa cu adevărat.

Am intrat pe 280, îndreptându-mă spre sud şi, imediat după ce-am ieşit din oraş, am lăsat în jos geamurile şi am căutat alt post de radio.

Pe la ora zece dimineaţa, părul îmi biciuia chipul, iar Sue Hall difuza hiturile mele vechi preferate pe 99,7 FM.

– Nu plouă în dimineaţa asta, torcea ea. Este prima zi din iulie, o zi frumoasă şi cenuşie în San Francisco; plutim doar într-o ceaţă sidefie. Şi nu e ceaţa unul dintre lucrurile care ne plac la San Francisco?

Apoi, cel mai potrivit cântec a răsunat din difuzoare: *Fly Like an Eagle*[1].

Am început să cânt şi eu, din tot sufletul, melodia pompându-mi oxigen în sânge şi înălţându-mă până deasupra stratului de ozon.

„Liberă."

Oribilul proces era acum doar în oglinda mea retrovizoare şi, dintr-odată, viitorul îmi era la fel de deschis ca autostrada din faţa mea.

La vreo treizeci de kilometri de la ieşirea din oraş, Martha a simţit nevoia unei opriri, aşa că am făcut popas în parcarea unui Taco Bell[2] din Pacifica. Era o căsuţă din lemn construită în anii şaizeci, înainte să ştie Comisia pentru amenajări teritoriale ce se întâmpla pe aceste terenuri. Şi acum se afla aici una dintre cele mai mizerabile clădiri din lume, pe unul dintre cele mai frumoase locuri de pe coastă.

Spre deosebire de restul autostrăzii, care trece mult deasupra oceanului, parcarea restaurantului fast-food se afla la nivelul mării. Un rând de stânci separa asfaltul de plajă,

---

[1] Piesa care dă titlul unuia dintre cele mai bine vândute albume ale formaţiei americane Steve Miller Band, apărut în anul 1976. (n.tr.)

[2] Restaurant de tip fast-food aparţinând unuia dintre cele mai populare lanţuri de acest gen, bazat pe preparate culinare Tex-Mex (mâncăruri specific mexicane, americanizate, mai cu seamă în Texas), (n.tr.)

iar dincolo de el se vedea minunatul Pacific, unduindu-se până la orizont.

Mi-am cumpărat o gogoașă irezistibilă pudrată cu zahăr și cu scorțișoară și cu un pahar cu cafea tare și m-am așezat pe un bolovan. Îi priveam pe surferii tatuați, cu trupurile lor vânjoase călărind valurile, în timp ce Martha alerga pe nisipul de un cenușiu luminos, până când soarele aproape că a mistuit ceața cu dogoarea lui.

În clipa în care măreția momentului mi s-a întipărit în memorie, am strigat-o pe Martha, chemând-o înapoi la mașină. Douăzeci de minute mai târziu, pătrundeam în suburbiile lui Half Moon Bay.

Capitolul 107

Am trecut peste perna de aer care anunța sosirea unei mașini la garajul Omului din Lună și am claxonat până când a ieșit Keith din biroul lui. Și-a scos șapca de baseball, și-a scuturat părul auriu, apoi și-a potrivit la loc șapca, a zâmbit și s-a îndreptat, cu pasul săltăreț, spre mine.

– Mai, mai. Ia uite cine-i aici. Femeia anului, a spus Keith, punându-și mâna pe capul Marthei.

– A, da, eu sunt aia, i-am răspuns, râzând. Sunt doar fericită că s-a terminat totul.

– Mda, înțeleg perfect. L-am văzut pe Sam Cabot la știri. Era atât de demn de milă... Mi-a fost cu adevărat teamă pentru tine, Lindsay, dar acum a trecut. E cazul să te felicit.

Mi-am murmurat mulțumirile pentru interesul pe care mi-l arăta și l-am rugat pe Keith să-mi umple rezervorul. Între timp, am luat un burete dintr-o găleată și mi-am curățat parbrizul.

– Și, ce mai ai de gând, Lindsay? Nu trebuie să te întorci la lucru în marele oraș?

– Nu chiar acum. Știi, încă nu sunt pregătită...

În timp ce cuvintele îmi ieșeau din gură, am zărit o ceață roșie trecînd ca vântul prin intersecție. Șoferul a încetinit și a privit drept spre mine înainte să-și ambaleze motorul și să dispară pe Main.

Ajunsesem în oraș de mai puțin de cinci minute și Dennis Agnew reapăruse deja în peisaj.

– Am lăsat Bonneville-ul acasă la sora mea, am spus, în timp ce priveam dâra de praf lăsată de Porsche. Şi am câteva mici treburi neterminate aici.

Keith s-a întors şi a observat că mă uitam după maşina lui Agnew, care dispărea pe şosea.

– N-am înţeles niciodată chestia asta, a spus el, vârând furtunul în rezervorul meu şi clătinând din cap. Un clopoţel a început să sune, în timp ce indicatorul pompei înşira litrii. E un tip de-a dreptul rău. Pur şi simplu, nu înţeleg de ce sunt atrase femeile de pericole.

– Te ţii de bancuri cu mine, am replicat. Crezi că mă interesează individul ăla?

– Ce, nu te interesează?

– Ba da, foarte tare. Dar nu în sensul în care crezi tu. Interesul meu faţă de Dennis Agnew este strict profesional.

Capitolul 108

În timp ne îndreptam spre casa lui Cat, Martha tot țopăia de pe scaunul din față pe bancheta din spate, lătrând nebunește. Și, atunci când am parcat în curte, a sărit pe fereastra deschisă a mașinii și a alergat spre ușa de la intrare, unde s-a oprit, dând din coadă și lătrând pițigăiat.

– Stai cuminte, Boo, am spus. Arată un pic de reținere.

Am răsucit cheia în ușă și am descuiat-o. Martha a intrat, tropăind.

L-am sunat pe Joe și i-am lăsat un mesaj.

– Salut, Molinari. Sunt acasă la Cat. Sună-mă când poți.

Apoi i-am lăsat un mesaj și lui Carolee, informând-o că ea și Allison erau oricând bine-venite să se joace cu purcelușa.

Mi-am petrecut ziua gândindu-mă la crimele din Half Moon Bay, în timp ce făceam curat prin casă. Am gătit pentru cină spaghete și mazăre fină din conservă, propunându-mi să fac cumpărături de la băcănie a doua zi dimineață.

Apoi mi-am dus laptopul în camera nepoțelelor mele și l-am instalat pe biroul lor. Am observat că vrejurile de batate mai înaintaseră cu vreo cinci centimetri pe pervazul ferestrei, dar însemnările făcute de Joe și de mine pe tăblița fetelor erau neschimbate.

Observațiile noastre cu privire la crimele sălbatice cărora le căzuseră victime soții Whittaker, Daltry, Sarducci

şi O'Malley tot nu duceau nicăieri. Şi, desigur, singuraticul meu John Doe rămânea la ordinea zilei.

Mi-am pornit laptopul şi am accesat baza de date VICAP[1] a FBI-ului. Acesta era un site naţional conceput cu un singur scop: să-i ajute pe oamenii legii să pună cap la cap frânturile de informaţii disperate având legătură cu crimele în serie. Site-ul avea un motor
de căutare al dracului de bun, iar informaţiile noi erau mereu înscrise acolo de poliţiştii din toată ţara.

De îndată ce am tastat cuvintele-cheie, şi-au făcut apariţia câteva răspunsuri.

Le-am încercat pe toate: biciuiri administrate *cum-mortem*, cupluri ucise în pat şi, desigur, beregate retezate, ceea ce-a făcut să se abată asupra mea o furtună de informaţii. Prea multe.

Orele treceau şi privirea începea să mi se înceţoşeze, aşa că mi-am lăsat computerul în stand-by şi m-am lăsat să cad pe patul uneia dintre nepoţelele mele ca să mă odihnesc timp de câteva minute.

În clipa în care m-am trezit, era beznă afară. Mă simţeam de parc-aş fi fost trezită de ceva. Un zgomot uşor, nelalocul lui. Ceasul care clipea pe videorecorderul fetelor arăta ora 2.17, şi mă încerca o senzaţie agasantă, inexplicabilă că eram urmărită.

Am clipit prin întuneric şi am zărit o săgeată roşie şi înceţoşată în faţa ochilor. Era imaginea acelui Porsche roşu, amintindu-mi de scenele neplăcute cu Agnew. Tentativa de agăţare de la Cormoran şi atitudinea din garajul lui Keith. Coliziunea din care abia scăpasem de pe şosea.

Încă mă mai gândeam la Agnew. Era singurul lucru care explica senzaţia că eram urmărită.

---

[1] Violent Criminal Apprehension Program, Programul de Arestare a Criminalilor Violenţi (n.red.)

Eram gata să mă ridic și să merg în camera mea, când o serie de bufnituri puternice și sunetul de geam spart au străpuns liniștea nopții.

Cioburi din geam au căzut peste tot în jurul meu.

„Pistolul! Pistolul! Unde naiba îmi e pistolul?"

Capitolul 109

Martha a avut reflexe mai rapide decât mine. S-a aruncat din pat și s-a târât sub el. Imediat m-am rostogolit și eu pe podea, încercând să-mi amintesc unde-mi pusesem arma.

Apoi, am știut.

Era în geantă, în sufragerie, iar cel mai apropiat telefon tot acolo era. Cum putusem să fiu atât de neglijentă? Aveam să mor prinsă în capcană în camera asta? Inima îmi bătea atât de tare, încât mă durea.

Mi-am ridicat capul de pe podea doar câțiva centimetri și, în lumina străvezie a ceasului de la videorecorder, am inventariat totul.

M-am concentrat asupra fiecărei suprafețe și asupra fiecărui obiect din încăpere, căutând ceva, orice, de care m-aș fi putut folosi ca să mă apăr.

Locul era împânzit cu păpuși și animale din pluș, dar nu exista nici măcar o bâtă de baseball sau vreo crosă de hochei, ceva ce ar fi putut fi folosit într-o luptă. Nu puteam să arunc nici măcar televizorul, pentru că era prins cu dibluri de perete.

M-am târât pe podea sprijinindu-mă în coate, m-am ridicat și am încuiat ușa dormitorului.

Chiar atunci, a răsunat o altă rafală de împușcături: foc de armă automată, secerând fațada casei, apoi lovind sufrageria și camera de oaspeți de la capătul holului. În acel

moment, adevăratele intenții ale acestui atac mi-au devenit, în sfârșit, evidente.

Aș fi putut – ar fi trebuit – să rămân peste noapte în dormitorul ăla.

Târându-mă înainte pe burtă, centimetru cu centimetru, am apucat piciorul unui scaun din lemn, am tras de el, apoi am aplecat scaunul pe picioarele din spate și i-am proptit spătarul de clanța ușii. După care, am luat celălalt scaun și l-am repezit în șifonier.

Cu un picior de scaun în mână, m-am ghemuit cu spatele la perete.

Eram, pur și simplu, penibilă. În afară de câinele de sub pat, singurul meu mijloc de apărare era un picior de scaun.

Dacă intra cineva pe ușă, cu gândul să mă ucidă, eram ca și moartă.

Capitolul 110

În timp ce ascultam sunetul unor paşi pe scândurile de lângă dormitor, îmi imaginam uşa deschizându-se dintr-o lovitură de picior şi pe mine sărind asupra intrusului cu bâtul meu, sperând şi rugându-mă la Dumnezeu să-i zbor cumva creierii.

Dar, pe măsură ce ceasul de la video clipea, arătând cum se scurgeau minutele, iar tăcerea se prelungea, adrenalina mi-a intrat în reflux.

Şi-am început să mă înfurii.

M-am ridicat, am ascultat la uşă şi, când am constatat că nu se mai aude nimic, am deschis-o şi am pornit la drum pe holul lung, folosindu-mă de tocurile uşilor şi de pereţi în chip de baricade.

Când am ajuns în sufragerie, mi-am luat geanta din locul unde o lăsasem, rezemată de canapea.

Mi-am vârât mâna înăuntru şi mi-am strâns palma în jurul pistolului.

„Mulţumescu-Ţi, Doamne."

În timp ce sunam la 911, am aruncat o privire printre crăpăturile jaluzelelor. Strada părea pustie, dar mi s-a părut că văd ceva lucind pe gazonul din faţa casei. Ce să fi fost?

I-am comunicat dispecerei numele meu, gradul şi numărul de identificare, precum şi faptul că se trăseseră focuri de armă pe Sea View, la numărul 265.

– E cineva rănit?

– Nu, sunt bine, dar sunați-l pe comandantul Stark, vă rog, și informați-l despre asta.

– Deja a fost sunat, locotenente. Cavaleria e pe drum.

Capitolul 111

Am auzit sirenele și am zărit girofarurile apropiindu-se de Sea View. În clipa în care a sosit primul echipaj, am deschis ușa de la intrare, iar Martha a țâșnit pe lângă mine. A alergat direct către un obiect asemănător cu un șarpe, care strălucea la lumina lunii.

L-a mirosit.

– Martha, ce-ai găsit? Ce-i aia, fetițo?

Stăteam pe vine lângă Martha în clipa în care comandantul Peter Stark a ieșit din mașina lui. A venit spre mine cu lanterna în mână și a îngenuncheat în imediata mea apropiere.

– Ești bine?

– Îhî. Sunt bine.

– Asta e ceea ce cred eu că e? a întrebat el.

Împreună, am privit cureaua bărbătească. Era lungă de aproape un metru și lată cam de un centimetru și jumătate, din piele maro subțire, cu o catarama pătrată, de un argintiu mat. Era o curea atât de obișnuită, încât probabil că jumătate dintre oamenii din statul acesta aveau una asemănătoare pe undeva prin șifonier.

Numai că această curea părea să aibă niște pete maronii pe partea metalică.

– N-ar fi extraordinar, am spus, refuzând să mă las pradă terorii din ultimele minute – fiindcă împușcăturile fuseseră, în mod sigur, pentru mine –, dacă această curea ar fi o probă?

Capitolul 112

Trei mașini de poliție își făcuseră apariția. Stațiile de radio sfârâiau și pocneau, iar peste tot pe Sea View se aprindeau luminile prin case, și oamenii ieșeau pe treptele de la intrare îmbrăcați în pijamale și capoate, în tricouri și pantaloni scurți, cu părul vâlvoi, cu teama adâncindu-le cutele pe care somnul li le întipărise pe fețe.

Curtea lui Cat era luminată de girofaruri și, pe măsură ce polițiștii ieșeau din mașini, discutau în grabă cu comandantul și se împrăștiau. Câțiva dintre ei au început să adune cartușele goale, iar vreo doi detectivi s-au apucat să-i ia la întrebări pe vecini.

L-am luat pe Stark în casă și împreună am examinat ferestrele sparte, mobila făcută țăndări și tăblia patului din dormitorul „meu" ciuruită de gloanțe.

– Ai vreo idee cine ar fi putut să facă una ca asta? m-a întrebat Stark.

– Nu, i-am răspuns. Mașina mea e în curte, unde o poate vedea oricine, dar n-am anunțat pe nimeni c-o să apar pe-aici.

– Și de ce *ești* aici, locotenente?

Mă gândeam la cel mai bun mod de a răspunde la asta, când le-am auzit pe Allison și pe Carolee strigându-mă pe nume. Un polițist tânăr, cu urechile mari și roșii, a apărut în prag și l-a anunțat pe Stark că aveam musafiri.

– N-au voie să intre aici, i-a spus Stark. Isuse Hristoase, a împrejmuit cineva perimetrul?

Polițistul în uniformă s-a înroșit de tot în timp ce făcea semn din cap că nu.

– De ce mama dracului? Numărul unu: *stabilizarea perimetrului*. Hai, dă-i bătaie.

L-am urmat pe polițist până în pragul ușii de la intrare, unde Carolee și Allison m-au îmbrățișat.

– Unul dintre copiii mei monitorizează frecvența poliției, mi-a explicat Carolee. Am venit aici imediat cum am aflat. Au, Dumnezeule, Lindsay! *Brațele tale...*

Am aruncat o privire în jos. Cioburile de la geamuri mă zgâriaseră puțin pe brațe, iar sângele șiroise și-mi pătase bluza.

Părea cu mult mai grav decât era de fapt.

– Sunt bine, am liniștit-o pe Carolee. Doar câteva zgârieturi, crede-mă.

– Doar n-ai de gând să rămâi aici, nu, Lindsay? Pentru că asta ar fi nebunie curată, mi-a spus Carolee, pe a cărei față se citea clar cât de speriată și de furioasă era. Am loc berechet și pentru tine la mine acasă.

– Bună idee, a intervenit Stark, venind în spatele meu. Du-te cu simpatica ta prietenă. I-am chemat pe tehnicienii de la CSU. O să scoată ei toate gloanțele din pereți și o să cerceteze casa până dimineață.

– E în regulă. Stau bine aici, i-am spus. E casa surorii mele. N-am de gând să plec nicăieri.

– Bine. Dar nu uita că asta-i cazul nostru, locotenente. Tot nu ești în jurisdicția ta. Să nu faci pe șefa cu noi, bine?

– Să fac *pe șefa?* Cu cine crezi că vorbești?

– *Ascultă!* Îmi pare rău, dar cineva tocmai a încercat să te omoare.

– Mulțumesc. M-am prins și eu de asta.

Comandantul și-a netezit părul, cu gestul lui obișnuit.

– O să las o mașină de poliție aici în seara asta. Poate chiar mai mult.

În timp ce le uram noapte bună lui Carolee și lui Allison, comandantul s-a dus la mașina lui și s-a întors cu o pungă din hârtie. Folosindu-se de un pix, a ridicat cureaua și a vârât-o în pungă, în timp ce eu închideam ușa de la intrare.

M-am dus la culcare, dar bineînțeles că n-am izbutit să dorm. Polițiștii intrau și ieșeau din casă, trântind ușile și râzând, și, în afară de asta, mintea mi se învârtea.

Am mângâiat-o absentă pe cap pe Martha, care tremura lângă mine. Cineva distrusese casa și-și lăsase cartea de vizită.

Să fi fost un avertisment pentru mine, să mă țin departe de Half Moon Bay?

Sau atacatorul chiar încercase să mă omoare?

Ce s-o întâmpla când o să vadă că sunt în viață?

Capitolul 113

O rază de soare se strecura pe fereastră într-un unghi neobișnuit, făcându-mă să deschid ochii. Am zărit tapetul albastru, o fotografie de-a mamei deasupra șifonierului... și totul s-a legat în mintea mea.

Eram în patul lui Cat, pentru că la ora două dimineața gloanțele distruseseră casa, intrând în tăblia patului din camera de oaspeți cu câțiva centimetri mai sus de locul unde ar fi trebuit să se afle capul meu.

Martha m-a tot împuns cu boticul ei umed în palmă, până când mi-am lăsat picioarele jos din pat. Am tras pe mine niște haine de-ale lui Cat: o pereche de blugi decoloraţi și o bluză de culoarea coralului cu un decolteu adânc. Nu era nici culoarea și, categoric, nici stilul meu.

Mi-am trecut un pieptene prin păr, m-am spălat pe dinți și m-am dus în sufragerie.

Tehnicienii de la CSU încă scobeau gloanțele din pereți, așa că am făcut cafea și pâine prăjită pentru toată lumea și le-am pus întrebări precise care să aibă ca țintă principalele detalii.

Fuseseră trase douăsprezece gloanțe de nouă milimetri, distribuite în mod egal în sufragerie și-n dormitorul pentru oaspeți, unul dintre ele intrând prin micuța și înalta fereastră din camera copiilor. Gloanțele și cartușele goale fuseseră puse în pungi și etichetate, găurile fuseseră fotografiate, iar

echipa își strângea lucrurile. Într-o oră, toate probele și toată gașca aveau să ajungă la laborator.

– Ești bine, locotenente? m-a întrebat unul dintre tehnicieni, un tip înalt, cam de treizeci de ani, cu ochii mari și căprui și cu un zâmbet care-i dezvelea din plin dantura.

Am privit în jur spre distrugeri, spre cioburile și praful de tencuială care acopereau totul.

– Nu, nu sunt. Mi se face rău, i-am răspuns. Trebuie să mătur, să repar ferestrele, să fac ceva cu... cu dezordinea asta.

– Eu sunt Artie, apropo, m-a informat tehnicianul, întinzându-mi mâna.

– Îmi pare bine de cunoștință, am zis, strângându-i-o.

– Unchiul meu Chris are o franciză Disaster Master[1]. Vrei să-l sun? Poate să-ți facă aici curat, știi cum, *pronto*. Vreau să spun, o s-o scoți la capăt, locotenente. Ești de-a noastră.

I-am mulțumit lui Artie și i-am acceptat oferta. Apoi mi-am înșfăcat geanta și-am luat-o pe Martha afară, pe ușa din spate. Am hrănit-o pe Miss Piggy, apoi am dat roată spre mașina de poliție din curte și mi-am aplecat capul până la nivelul ferestrei.

– Noonan, nu?

– Da, doamnă!

– Tot mai ești de serviciu?

– Da, doamnă. O să mai rămânem aici o vreme. Întreaga echipă are grijă de dumneavoastră, doamnă locotenent. Comandantul și noi toți. Asta chiar pute.

– Apreciez grija.

Și chiar o apreciam. Lumina crudă a zilei făcea ca toate acele împușcături să apară și mai reale. Cineva venise aici, pe strada asta minunată de suburbie, devastând casa lui Cat cu o armă automată.

---

[1] Companie americană înființată în anul 1980, specializată în repararea stricăciunilor produse în locuințe, din diverse cauze (n.tr.)

Eram descurajată și, până să mă adun, trebuia să plec de-aici. Mi-am zdrăngănit un pic cheile mașinii, iar Martha m-a auzit, a ciulit urechile și a dat din coadă, aproape să și-o rupă.

– Avem nevoie de provizii, i-am spus. Ce-ai zice dacă am lua Bonneville-ul și am da o raită prin oraș?

Capitolul 114

Martha a sărit pe bancheta din față a „bărcii mari și aurii". Mi-am pus centura de siguranță și am vârât cheia în contact. Motorul a pornit din cea de-a doua încercare, așa că am îndreptat botul aristocratic al Bonneville-ului spre oraș.

Voiam să merg la magazinul cu delicatese de pe Main Street, dar, în timp ce-mi croiam drum pe străzile întortocheate din cartierul lui Cat, am devenit treptat conștientă de prezența, în spatele meu, a unui sedan albastru Taurus, pe care-l zăream în oglinda retrovizoare. Părea să meargă intenționat mai încet în urma mea, dar în același timp menținea distanța dintre noi.

Sentimentul acela ciudat că eram urmărită îmi dădu din nou fiori pe șira spinării.

Eram urmărită?

Sau ajunsesem într-o astfel de stare de spirit încât mă vedeam întruna ca o țintă mișcătoare dintr-o galerie de tir?

Am intrat pe Magnolia, de-a curmezișul autostrăzii, apoi pe Main, unde am trecut vâjâind pe lângă toate prăvăliile: Music Hut, Moon News, Feed and Fuel. Voiam să mă conving pe mine însămi de faptul că eram mult prea nervoasă, dar la naiba... chiar dacă-l scăpam de acel Taurus pe o stradă sau pe alta, apărea din nou la următorul colț.

– Ține-te bine. O să facem o cursă, am anunțat-o pe Martha, care dădea veselă din coadă.

Spre capătul lui Main, am făcut la dreapta pe Route 92, cordonul ombilical care leagă Half Moon Bay de restul Californiei.

Traficul era rapid pe această şosea şerpuită cu două benzi, şi am nimerit într-o coloană de maşini care mergeau bară la bară cu optzeci la oră într-o zonă cu limita de viteză fixată la patruzeci. Linia galbenă dublă ducea până departe: vreo opt kilometri fără depăşire, distanţă pe care 92 traversa lacul de acumulare şi se lega de autostradă.

Mi-am continuat drumul, prea puţin conştientă de copacii pricăjiţi şi de arbuştii de *chaparral*[1] de pe stânga. La trei maşini în spatele meu era sedanul albastru.

Nu eram nebună. Aveam o „coadă".

Să fie vorba despre o tactică de intimidare?

Sau să fi fost trăgătorul în acea maşină, aşteptând o ocazie pentru a ţinti la sigur?

Capătul lui 92 se intersecta cu Skyline, şi la apropiata curbă la dreapta era un popas cu cinci mese pentru picnic şi o parcare pietruită.

N-am semnalizat virajul, ci doar am vrut să opresc pe dreapta, trăgând de volan. Voiam să ies de pe şosea, să las Taurusul să mă depăşească, astfel încât să-i iau numărul şi să-l văd pe şofer la faţă. Să ies din câmpul lui vizual.

Dar, în loc să muşte şoseaua, aşa cum ar fi făcut Explorerul meu, Bonneville-ul a patinat în zigzag peste pietriş şi m-a trimis înapoi pe 92, dincolo de linia dublă galbenă, în faţa fluxului de maşini care venea de pe celălalt sens.

Ar fi trebuit ca Taurusul să mă fi depăşit, dar nu l-am văzut.

Mă ţineam strâns de volanul maşinii mele care se tot învârtea, când luminile de pe bord au luat-o razna.

---

[1] Tip de arbuşti originari din California şi aclimatizaţi ulterior în multe zone cu climat mediteranean (n.tr.)

Direcția și frâna mi se duseseră, alternatorul era mort, motorul se supraîncălzea, iar eu derapam în mijlocul șoselei.

Am apăsat pe frână, și o camionetă neagră s-a tras într-o parte, ca să mă evite. Șoferul s-a lăsat cu toată greutatea pe claxon și mi-a urlat tot felul de obscenități pe fereastră, dar eu eram atât de fericită pentru faptul că nu dăduse peste mine, încât îmi venea să-l sărut.

În momentul în care am reușit să opresc pe marginea drumului, un nor de praf plutea în jurul meu, astfel încât nu mai vedeam nimic prin parbriz.

Am coborât din Bonneville și m-am sprijinit de mașină. Mi se înmuiaseră picioarele și mâinile îmi tremurau.

Pentru moment, urmărirea se terminase.

Dar știam că nu era cu adevărat încheiată.

Cineva avea boală pe mine, dar n-aveam idee cine anume, sau de ce.

Capitolul 115

L-am sunat de pe mobil pe Omul din Lună la garajul lui, dar a intrat robotul telefonic.

– Keith, sunt Lindsay. Te rog, răspunde. Am dat de necaz.

Când în sfârşit Keith a răspuns, i-am indicat locul în care mă aflam. Cele douăzeci de minute care-au urmat mi s-au părut lungi cât o oră, până să apară el cu camionul lui de tractare. A agăţat Bonneville-ul pentru înjositoarea sa călătorie spre casă, iar eu m-am căţărat pe locul pasagerului din cabina lui.

– E o maşină *de lux*, Lindsay, m-a certat Keith. Nu trebuie să te rupi în figuri cu chestia asta. Are mai mult de douăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ştiu, ştiu.

A urmat o lungă tăcere.

– Frumoasă bluză.

– Mulţumesc.

– Nu, serios, a insistat el, făcându-mă să râd. Ar trebui să porţi mai des chestii de-astea.

Ajungând la garaj, Keith a deschis capota Bonneville-ului.

– Ha. Ţi s-a rupt cureaua de la ventilator, a constatat el.

– Ha. Ştiu asta.

– Ştiai că poţi să repari aşa ceva, la nevoie, cu elasticul de la dres?

– Da, ştiam. Dar, oricât de ciudat ar părea, n-aveam chestii de-astea în trusa mea de urgenţă.

– Am o idee. De ce n-aş cumpăra eu maşina asta de la tine? Îţi dau cu o sută de dolari mai mult decât mi-ai plătit tu.

– Să mă gândesc. *Nu.*

Keith a izbucnit în râs şi mi-a spus c-o să mă ducă el acasă, iar eu m-am văzut nevoită să-i accept oferta. Pentru că oricum avea să afle, i-am spus lui Keith ceea ce nu le spusesem nici prietenelor mele şi nici măcar lui Joe, deocamdată.

I-am povestit despre împuşcăturile din seara precedentă.

– Şi acum crezi că te urmăreşte cineva? De ce nu te duci acasă, Lindsay? Serios, acum.

– Pentru că nu pot să las nerezolvat cazul ăsta de crimă. Nu acum. Mai ales după ce a tras cineva o duzină de gloanţe în casa surorii mele.

Keith mi-a aruncat o privire plină de milă, şi-a îndesă cozorocul şepcii cu Giants peste ochi şi apoi a luat cu îndemânare virajul spre şoseaua principală.

– Ţi-a mai spus cineva că eşti încăpăţânată?

– Sigur. Asta-i considerată o calitate în cazul unui poliţist.

Am înţeles unde voia să bată. Nu mai ştiam nici eu dacă eram foarte hotărâtă sau doar proastă.

Dar încă nu eram pregătită.

Capitolul 116

În clipa în care eu și Keith ne-am oprit în fața casei lui Cat, curtea era plină: Explorerul, o mașină de poliție, o camionetă de la o firmă de geamuri purtând inscripția: „We Do Windows" și o dubă mare, de un albastru metalic, pe ușile căreia scria: „Disaster Master".

I-am mulțumit lui Keith pentru transport și, cu Martha tropăind după mine, am intrat în casă, unde-am găsit un bărbat masiv, cu o mustață mică și o potcoavă de păr negru în jurul țestei, aspirându-mi canapeaua. A oprit imediat aspiratorul, și eu și „unchiul Chris" am făcut cunoștință.

– O gașcă de reporteri băgăcioși și-a făcut apariția pe aici, a zis el. Le-am spus că te-ai mutat până când terminăm reparațiile. Bine?

– Perfect. Genial.

– Și comandantul Stark a fost pe-aici acum câteva minute. A spus să-l suni când poți.

Am ignorat cele patruzeci și șapte de mesaje care clipeau pe robotul telefonic și am sunat la secție de la telefonul din bucătărie. Mi-a răspuns ofițerul de serviciu.

– Comandantul are o întrevedere, m-a informat ea. Poate să vă sune el?

– L-aș ruga foarte frumos...

– O să am grijă de asta, doamnă locotenent.

Am închis telefonul și am pornit pe hol, spre camera nepoțelelor mele.

Păturile încă mai erau pe podea. O fereastră era țândări și una dintre batate se usca pe jos. Izbisem destul de rău șifonierul cu scaunul, și toată camera plină cu animale de pluș părea să mă dojenească pentru asta.

„Dac-ar fi fost și copiii aici?

Ce s-ar fi întâmplat, Lindsay?"

Am tras scaunul întreg în dreptul tăbliței, m-am așezat și am privit însemnările despre crime. Ochii mi s-au îndreptat direct spre lucrul care mă deranja cel mai tare.

Uneori, cele mai evidente lucruri rămân ascunse vederii până când ești pregătit să le observi.

Acum mă concentram asupra orificiilor de observație din șifonierul familiei O'Malley.

Mi-am schimbat hainele și am dus-o pe Martha afară, lângă Penelope.

– Să vă jucați amândouă, cuminți.

Apoi am trecut cu grijă Explorerul pe lângă camionul cu geamuri și am ieșit în stradă.

M-am întors spre oraș.

Capitolul 117

Observatorul își conduse Taurusul albastru spre nord, pe 280, rămânând pe autostradă până la Hillsborough. Se gândea la tot felul de lucruri, dar cel mai mult la Lindsay Boxer.

Lindsay îi trezea Observatorului o gamă variată de sentimente. Era, într-un fel ciudat, mândru de ea, de felul în care supraviețuia și revenea în linia întâi. De felul în care refuza să dea înapoi, s-o lase baltă, să se întoarcă de unde venise.

Dar faptul că insista să le facă probleme nu era de bine. Nu era de bine pentru ea.

Atunci când venise vorba despre eliminarea ei, căzuseră de acord să n-o omoare. Uciderea unui polițist, în mod special a ei, ar fi provocat o vânătoare îndârjită. Întreaga poliție din San Francisco s-ar fi revărsat în oraș și ar fi lucrat la cazul asasinării ei. Poate și FBI-ul.

Observatorul încetini la semnul de ieșire către Trousdale Drive, apoi mașina lui coborî pe rampă. Cu vreo doi kilometri și jumătate mai încolo, făcu dreapta la uriașul Peninsula Hospital, și apoi din nou dreapta pe El Camino Real, îndreptându-se spre sud.

Găsi o stație Exxon la două străzi mai jos și intră imediat în micul magazin anexat. Hoinări pe acolo timp de câteva minute, alegând câteva nimicuri: o sticlă de apă minerală, un baton de ciocolată Clif, un ziar.

Îi plăti adolescentei pieptoase care stătea la casă patru dolari şi douăzeci de cenţi pentru cumpărături şi alţi douăzeci de dolari pentru benzină. În timp ce ieşea din magazin, deschise ziarul de dimineaţă şi văzu articolul de pe prima pagină.

GLOANŢELE PĂTRUND ÎN CASA INSPECTOAREI

Era şi o poză cu Lindsay în uniformă deasupra articolului, iar pe coloana din dreapta era o revenire asupra cazului Cabot. Sam Cabot fusese acuzat de dublă omucidere. „Continuare în pagina 2".

Observatorul îşi puse cu grijă ziarul pe scaunul pasagerului şi-şi umplu rezervorul. Apoi porni maşina şi se îndreptă spre casă. Avea să vorbească mai târziu cu Adevăr. Poate că n-aveau s-o omoare pe Lindsay, aşa cum îi uciseră pe ceilalţi. Poate că doar aveau s-o facă să dispară.

Capitolul 118

Biroul răposatului doctor O'Malley se afla într-o casă de cărămidă cu două etaje de pe Kelly Street, cu numele lui gravat pe o plăcuță în dreapta ușii.

Am simțit un val de nerăbdare în timp ce sunam la ușă. Știam că o să iau șuturi de la comandant pentru faptul că treceam peste el, dar trebuia să fac *ceva*. Mai bine să cer iertare mai târziu decât să cer permisiunea și să fiu refuzată.

Interfonul a bâzâit, și eu am împins ușa. Am descoperit camera de așteptare în stânga mea: mică și pătrată, cu mobilă cu tapițerie gri și cu mai mulți metri de cărți de vizită cu condoleanțe înșirate pe pereți.

În spatele biroului de la recepție, încadrată de ferestruica deschisă, se afla o femeie de vârstă mijlocie cu părul sur pieptănat în stilul anilor șaizeci.

– Sunt locotenentul Lindsay Boxer, de la Poliția din San Francisco, i-am spus, arătându-i insigna. Am informat-o că lucram la un caz încă nerezolvat de omucidere care avea anumite similitudini cu moartea nefericită a doctorului O'Malley.

– Am vorbit deja cu poliția, mi-a spus ea, privindu-mi cu atenție insigna și zâmbetul cuceritor pe care-l afișam în mod special pentru ea. Ore și ore de interogatorii.

– Eu am nevoie doar de câteva minute.

A închis fereastra vitrată din spatele ei, şi o clipă mai târziu a apărut în pragul biroului.

– Eu sunt Rebecca Falcone, a spus. Intraţi.

Alte două femei trecute de prima tinereţe erau în birou, în spatele uşii de legătură.

– Ea e Mindy Heller, asistentă medicală, m-a informat femeia, în timp ce-mi arăta o blondă stridentă purtând un halat alb şi tone de rimel, care azvârlea la coşul de gunoi, unul după altul, platouri cu fursecuri înfăşurate în celofan. Şi ea este Harriet Schwarz, managerul nostru, mi-a mai spus Rebecca despre o femeie corpolentă învesmântată într-un sveter roşu, care stătea în spatele unui computer vechi. Toate am lucrat cu doctorul Ben încă de la început.

Le-am strâns mâinile şi mi-am repetat numele şi motivul pentru care venisem.

– Îmi pare rău pentru pierderea voastră, le-am spus. Apoi le-am mărturisit femeilor că aveam nevoie de ajutorul lor. Orice mi-aţi puteţi spune, care să arunce puţină lumină asupra cazului.

– Vrei adevărul? m-a întrebat Harriet Schwarz. S-a îndepărtat de computer, s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a început să-şi dea frâu liber amintirilor. Era ca un Picasso pictând. Câteva linii şi, uitându-te la ele, înţelegeai o persoană. Între linii, spaţiu gol...

Mindy Heller a intervenit:

– Era un doctor cumsecade, dar demodat, ascuns, de genul ştie-tot. Şi putea să fie şi rău cu sclavii de pe galera lui. S-a oprit să arunce o privire către colegele ei de serviciu. Dar nu cred că a fost ucis pentru faptul că era un ticălos, iar asta e tot ce se poate spune mai rău despre el.

– Hm, hm. Aşadar, credeţi că soţii O'Malley au fost doar victime alese la întâmplare.

– Exact. Aleşi la nimereală. Am tot spus asta de la început.

Le-am întrebat dacă vreuna dintre celelalte victime se numărase printre pacienții doctorului O'Malley și m-am pomenit imediat întreruptă.

– Știți, trebuie să păstrăm confidențialitatea relației dintre doctor și pacient, mi-a spus doamna Heller, dar sunt sigură că vă poate spune comandantul Stark ceea ce doriți să aflați.

Bine, atunci.

Mi-am mâzgălit numărul de telefon pe o hârtie și l-am lăsat pe biroul lui Harriet Schwartz. Le-am mulțumit tuturor pentru timpul pe care mi l-au acordat, dar mă simțeam dezamăgită. Poate că doctorul era așa cum spuneau angajatele lui, dar, de fapt, ajunsesem iarăși într-o fundătură.

Abia deschisesem ușa care dădea spre stradă, când cineva m-a apucat de braț. Era Rebecca Falcone, cu o privire insistentă care-i făcea trăsăturile feței să se adune în cute descendente.

– Trebuie să stau de vorbă cu tine, mi-a spus ea, dar între patru ochi.

– Putem să ne întâlnim undeva? am întrebat-o.

– La Half Moon Bay Coffee Company. Știi unde e?

– În mallul ăla mic la capăt de Main Street?

A aprobat scurt din cap.

– Ies la douăsprezece și jumătate.

– O să fiu acolo.

Capitolul 119

Genunchii noştri mai că se atingeau pe sub masa mică din partea din spate a restaurantului, aproape de toalete. Aveam în faţa noastră salate şi cafele, dar Rebecca nu se atingea de nimic. Şi nici nu era încă pregătită să vorbească.

Tot trăgea de cruciuliţa din aur care-i atârna de un lanţ la gât, făcând-o să alunece de colo-colo.

Aveam convingerea că-i înţeleg conflictul interior. Voia să fie cea care-mi dădea adevăratele informaţii, dar în acelaşi timp nu voia să bată toba de faţă cu prietenele ei.

– Nu *ştiu* nimic, înţelegi? mi-a spus Rebecca, în cele din urmă. Şi sigur nu ştiu nimic despre crime. Dar Ben era într-un fel de con de umbră în ultima vreme.

– Poţi să-mi dai mai multe amănunte, Rebecca?

– Ei bine, era neobişnuit de prost dispus. S-a răstit la vreo câţiva pacienţi, ceea ce, dă-mi voie să-ţi spun, se întâmpla foarte rar. Când l-am întrebat, a negat c-ar fi avut probleme.

– O cunoşteai pe Lorelei?

– Sigur. S-au întâlnit la biserică şi, sinceră să fiu, am fost surprinsă de faptul că Ben s-a căsătorit cu ea. Cred că se simţea singur, iar ea îl privea ca pe un idol. Rebecca oftă. Lorelei era destul de simplă. Era o femeie copilăroasă căreia îi plăcea să meargă la cumpărături. Nimeni n-o ura.

– Interesantă observaţie, am replicat. Şi tocmai asta era singura încurajare de care avea nevoie Rebecca, astfel încât să-mi spună tot ce avea pe suflet.

Arăta de parcă ar fi stat pe marginea unei trambuline, iar bazinul ar fi fost jos, foarte jos.

A inspirat adânc şi a plonjat.

– Ştii ceva despre prima doamnă O'Malley? m-a întrebat ea. Ştiai că Sandra O'Malley s-a sinucis? Că s-a spânzurat în propriul garaj?

Capitolul 120

Am simțit o mâncărime la rădăcina părului, lucru care de obicei prevestea o victorie.

– Da, am răspuns, am citit că Sandra O'Malley s-a sinucis. Ce știi despre asta?

– A fost un adevărat șoc, a continuat Rebecca. Nimeni nu știa... nu știam că era atât de deprimată.

– Și atunci, de ce crezi că și-a luat viața?

Rebecca a amestecat un pic în salata ei Caesar, lăsând în cele din urmă deoparte furculița fără să ia nici măcar o înghițitură.

– N-am aflat niciodată, mi-a mărturisit ea. Ben nu spunea nimic, dar, dac-ar trebui să ghicesc, aș spune că abuza de ea.

– În ce sens?

– O umilea. O trata ca pe un nimic. Atunci când îl auzeam vorbind cu ea, îmi venea să mă fac mică de tot.

A făcut și acum gestul, trăgându-și umerii în sus și coborându-și capul între ei.

– Ea se plângea în legătură cu asta?

– Nu. Sandra n-ar fi făcut una ca asta. Era atât de înțelegătoare, atât de *drăguță*. Nici n-a crâcnit atunci când el a început să aibă o altă relație.

Rotițele mi se învârteau, asta-i sigur, dar încă nu mă duceau nicăieri. Rebecca și-a încrețit buzele în semn de dezgust.

– Se vedea cu aceeaşi femeie de ani se zile, se vedea cu ea chiar şi după ce se căsătorise cu Lorelei, sunt sigură de asta. A sunat la birou până în ziua în care el a murit.

– Rebecca, am intervenit, răbdătoare, deşi nu mai suportam suspansul nici măcar o secundă. Rebecca, zi-mi, cum o chema pe cealaltă femeie?

Rebecca s-a lăsat pe spătarul scaunului, în timp ce pe lângă noi se strecurau doi bărbaţi în drum spre toaletă. După ce uşa s-a închis în urma lor, s-a aplecat în faţă şi-a şoptit:

– Emily Harris.

Cunoşteam numele ăsta. Mi-a venit în minte gura ei stridentă rujată. Rochia cu model roz.

– Lucrează cumva la agenţia imobiliară Pacific Homes?

– Da, ea e.

Capitolul 121

Emily Harris era așezată la biroul ei în clipa în care am intrat în încăperea lunguiață și îngustă, cu un șir de pupitre aliniate de-a lungul unui perete. Gura ei frumoasă s-a întins într-un zâmbet, care s-a lărgit atunci când m-a recunoscut.

– A, bună, mi-a spus. Nu ne-am întâlnit cumva când erați cu soțul dumneavoastră, acum câteva săptămâni, la casa de pe Ocean Colony Road? Aveți un câine frumos.

– Așa e, i-am răspuns. Sunt locotenentul Boxer. De la Poliția din San Francisco.

I-am arătat insigna.

Instantaneu, chipul femeii s-a înăsprit.

– Am vorbit deja cu poliția.

– Grozav. Prin urmare, n-o să aveți nimic împotrivă dac-o s-o mai faceți o dată.

Mi-am tras un scaun lângă biroul ei și m-am așezat.

– Înțeleg că doctorul O'Malley vă era prieten apropiat, am început.

– Nu mi-e rușine de ceea ce insinuați. Omul era nefericit acasă, dar nu reprezentam o amenințare pentru căsnicia lui și n-am avut nimic de-a face cu asasinarea lui.

În timp ce-o priveam, domnișoara Harris își aranja toate hârtiile, pixurile și creioanele de pe biroul ei. Făcea ordine. Punea totul la punct. Ce-i trecea, oare, acum prin

minte acestei femei obsedate de ordine? Ce știa ea despre soții O'Malley?

– Și dumneavoastră sunteți agentul care se ocupă de casa asta?

– Asta nu-i un motiv ca să omori pe cineva, pentru numele lui Dumnezeu. Ești nebună? Sunt unul dintre cei mai buni agenți imobiliari din zona asta.

– Ușurel, doamnă Harris. Nu voiam să sugerez c-ați fi omorât pe cineva. Încerc doar să aflu câte ceva despre victime, pentru că lucrez la un alt caz de crimă nerezolvat.

– Bine. Încă sunt puțin afectată, să știți.

– Sigur, înțeleg. Ați vândut casa deja?

– Nu încă, dar am o ofertă în așteptare.

– Bine. Ce ar fi să-mi arătați mie casa, doamnă Harris? Am câteva întrebări la care sper să-mi puteți răspunde. Poate mă ajutați să rezolv cazul asasinării lui Ben O'Malley.

Capitolul 122

Fluturaşi cu Pacific Homes erau împrăştiaţi pe masa din hol, iar florile fuseseră schimbate de când venisem cu Joe, într-un tur pe cont propriu, în această casă frumoasă de pe Ocean Colony Road.

– Vă supăraţi dacă mergem la etaj? am întrebat-o pe agentă.

Doamna Harris a ridicat din umeri, a aruncat cheile pe undeva pe lângă margarete şi a pornit pe scări în faţa mea.

În clipa în care am ajuns la intrarea în dormitorul principal, s-a întors.

– Nu-mi place să intru în camera asta, mi-a explicat ea, aruncându-şi privirea în jurul camerei tapetate în verde-deschis, cu covorul ei nou şi verde.

Puteam să-mi imaginez scena crimei aproape la fel de bine ca ea. Cu doar trei săptămâni înainte, trupul lui Lorelei O'Malley zăcea, înjunghiat, cam la trei metri de locul în care ne aflam noi.

Emily Harris a înghiţit în sec, apoi mi s-a alăturat, cu paşi şovăielnici, în faţa şifonierului. I-am arătat orificiul care fusese acoperit cu vopsea, cu urma ca o semilună, încă vizibilă, acolo unde unghia lui Joe îşi lăsase amprenta în substanţa cu care fusese astupat lemnul.

– Ce credeţi despre *asta?* am întrebat-o.

Vocea lui Emily s-a subţiat brusc şi a devenit scârţâită.

– Mă *omoară* cu zile, asta e ceea ce cred, a rostit ea. E evident, nu? Se filma atunci când făcea sex cu Lorelei. Îmi spusese că nu se mai culca de o vreme cu ea, dar bănuiesc că mințea.

Apoi chipul i s-a schimonosit și a început să plângă încet într-un teanc de șervețele bleu pe care și le scosese din geantă.

– Of, Doamne, of, Doamne, suspina. După o vreme, și-a suflat nasul și și-a dres glasul, spunând: Relația mea cu Ben n-are nici o legătură cu crima asta. Acum putem să ieșim de aici?

Nu și dacă puteam s-o opresc. Nu puteam să găsesc un moment sau un loc mai potrivit pentru a scoate ceva de la Emily.

– Doamnă Harris.

– Isuse! Spune-mi Emily. Doar vă povestesc toate chestiile astea intime.

– Emily, chiar trebuie să aflu versiunea ta.

– Bine. Știi despre Sandra?

Am făcut un semn de încuviințare din cap și, de parc-aș fi apăsat pe un buton, a început să turuie:

– Nu crezi c-am fost îngrijorată atunci când s-a sinucis din cauză că Ben se vedea cu mine?

S-a frecat la ochii înroșiți, și imediat au apărut alte lacrimi.

– Ben spunea că Sandra era un *pacient important,* motiv pentru care n-a părăsit-o. Dar, după ce s-a sinucis, nu m-am mai văzut cu el un an de zile. Apoi a apărut Lorelei în peisaj. Prințesa. Ben se gândea că, cu cât se căsătorea mai repede, cu atât mai bine avea să fie pentru Caitlin, așa că eu nu am avut un cuvânt de zis. Pe atunci eram și eu măritată, locotenente. Apoi am început din nou să ne vedem. Cel mai mult, la mine acasă. La moteluri, din când în când. Ciudat, dar lui Lorelei nu cred că-i pasă de Caitlin câtuși de puțin. Dar eu și Ben am profitat cât de mult am putut de situație. Făceam un joc din asta. El îmi spunea Camilla. Eu

îi spuneam Charles. Alteța Sa Regală. Era distractiv. Și mi-e atât de dor de el... Știu că Ben m-a iubit, știu asta.

Nu i-am replicat: „Te iubea atât cât poate să iubească un ticălos, o jigodie trădătoare", în schimb am deschis ușa de la șifonier și am invitat-o pe agenta imobiliară să privească înăuntru.

– Te rog, Emily.

I-am arătat cel de-al doilea orificiu, din peretele din spate.

– Asta merge mai departe prin perete... până-n camera lui Caitlin.

Emily a scos un țipăt și și-a dus ambele palme la gură.

– N-am văzut asta niciodată. *Nu știu nimic despre asta!* Trebuie să plec, mi-a spus brusc, întorcându-se și ieșind în fugă din dormitor. Îi auzeam țăcănitul tocurilor înalte pe măsură ce cobora scara în goană.

Am prins-o din urmă exact în clipa în care-și lua cheile de pe măsuța din hol și deschidea ușa de la intrare. A făcut un pas afară.

– Emily!

– Am terminat, mi-a spus ea, cu pieptul tresăltându-i, în timp ce trăgea ușa în urma ei și o încuia după noi. E prea dureros. Nu înțelegi? L-am iubit.

– Văd asta, i-am răspuns, mergând pe lângă ea, apoi oprindu-mă lângă ușa din stânga a mașinii ei, în timp ce pornea motorul. Mai spune-mi un singur lucru, am insistat. Îl cunoștea Ben pe un individ pe nume Dennis Agnew?

Emily a eliberat frâna de mână și și-a întors chipul brăzdat de lacrimi spre mine.

– Ce? Ce tot spui? I-a vândut casetele cu noi *gunoiului* ăluia?

Emily n-a mai așteptat răspunsul. A smucit cu putere volanul și și-a trântit piciorul pe accelerație.

– O să iau asta drept o afirmație, am rostit către Lincolnul care dispărea.

Capitolul 123

Am trecut încet pe lângă mașina de poliție staționată pe Sea View Avenue, la capăt, ridicându-mi mâna în semn de salut din mers. Apoi am cotit scurt dreapta în curtea lui Cat și mi-am parcat Explorerul lângă Bonneville. După toate aparențele, Keith mi-o adusese înapoi pe bătrâna doamnă cât timp fusesem plecată.

Am lăsat-o pe Martha în casă cu un biscuite drept tratație. Apoi mi-am îndreptat atenția către robotul telefonic care clipea de zor. Am apăsat pe „play" și am început să-mi notez mesajele pe un carnețel.

Joe, Claire și Cindy mă căutaseră cu toții, cerându-mi, îngrijorați, să-i sun. Mesajul cu numărul patru era de la Carolee Brown, care mă invita la cină la școală, în seara aceea.

Apoi, un mesaj de la comandantul Stark, vocea lui răzbătând obosită prin difuzor.

– Boxer, avem rezultatele de laborator pentru curea. Sună-mă.

Eu și comandantul Stark încercaserăm toată ziua să dăm unul de altul la telefon. Am scăpat o înjurătură în timp ce frunzăream carnețelul, căutându-i numărul. Apoi l-am format.

– Așteptați puțin, doamnă locotenent, mi-a spus ofițerul de serviciu. Îi trimit un mesaj pe pager.

Auzeam zgomotele din secția de poliție pe fundal. Am bătut darabana cu unghiile pe bufetul din bucătărie și am

numărat până la şaptezeci şi nouă până să ridice comandantul receptorul.

– Boxer.

– Au venit repede rezultatele de la laborator, am spus. Ce avem?

– S-a-ntâmplat repede dintr-un anumit motiv. Nu erau amprente, nu că asta m-ar surprinde. Dar, în afară de cazul în care vrei să iei în considerare ADN-ul de bovină, nu mai era nimic pe-acolo. Lindsay, ticăloşii ăia au turnat pe curea câteva picături de sânge de vacă.

– Hai, dă-o-ncolo!

– Ştiu. Ducă-se dracului! Uite, trebuie să fug. Primarul vrea să stăm puţin de vorbă.

Comandantul a închis, şi, Dumnezeu mi-e martor, chiar îmi părea rău pentru el.

Am ieşit pe verandă, m-am aşezat pe un scaun din plastic, apoi mi-am proptit gleznele de balustradă, aşa cum mă sfătuise Claire să procedez. Am privit ţintă dincolo de sandalele mele şi de curtea vecinului, către linia de un albastru marin a golfului.

M-am gândit din nou la cureaua aia care zăcea pe gazon în acea dimineaţă, precum şi la petele de sânge care se dovediseră a nu duce nicăieri.

Un lucru era clar.

Ucigaşii nu încercaseră să mă ucidă.

Cureaua era un avertisment, menit să mă gonească de-acolo.

Chiar mă întrebam de ce s-or fi deranjat.

Nu rezolvasem cazul asasinării lui John Doe, şi, zece ani mai târziu, pluteam tot într-o mlaştină, de data asta, aici.

Între timp, asasinii băntuiau liberi prin preajmă şi tot ceea ce aveau băieţii cu bonete albe nu reprezenta decât un mănunchi chinuitor de „ce-ar fi dacă" şi „cum vine asta", care nu ducea nicăieri.

Nu știam *de ce*.

Nu știam *cine*.

Și nu știam *unde* aveau să mai lovească în continuare.

În afară de asta, totul era le fel de evident ca mieunatul pisicii[1].

[1] Aluzie la filmul *Cat's Meow*, realizat în anul 2001 de Peter Bogdanovich, având ca subiect un caz real de crimă petrecut în 1924 pe unul dintre iahturile magnatului William Randolph Hearst. (n.tr.)

Capitolul 124

Familiile, blestemul civilizației moderne, în care toate scursurile trecutului erau menținute în viață, cultivate și purificate. Sau, cel puțin, dintr-o asemenea perspectivă gândea Observatorul în seara aceasta.

Deschise ușa care dădea spre antreu și pătrunse în căsuța roz cu stucatură de sus, de pe Cliff Road. Familia Farley ieșise în seara aceea, atât de sigură pe gogoașa ei de mătase care-i învăluia bogăția și privilegiile, încât nici nu se mai obosise cineva să încuie ușa.

Antreul ducea spre o bucătărie cu pereți din sticlă, care licărea sub bătaia ultimelor raze ale asfințitului.

„E doar o recunoaștere, își reaminti Observatorul. Intră și ieși în mai puțin de cinci minute. La fel ca până acum."

Își scoase camera foto din buzunarul interior al jachetei lui din piele moale și fotografie panourile din sticlă, cu rame suficient de late încât să se poată pătrunde prin ele.

Se îndreptă repede către camera de zi a familiei Farley, suspendată în consolă deasupra coastei muntoase. Razele de chihlimbar răzbăteau prin pădure, făcând ca lăstoșii eucalipți să aibă o aparență aproape umană, copacii semănând cu niște bătrâni care-i urmăreau mișcările. Ca și cum l-ar fi înțeles și l-ar fi aprobat.

„Doar o recunoaștere", își spuse din nou. Lucrurile erau prea complexe, prea fierbinți acum, ca să poată să-și ducă planurile mai departe.

Urcă repede scara din spate spre dormitoare, remarcând treptele care scârțâiau cel mai tare, precum și balustrada trainică. Își continuă drumul pe holul de la etajul al doilea, intrând pe fiecare ușă deschisă, făcându-și fotografiile, memorând detaliile. Percheziționând camerele ca și când ar fi fost un polițist care încerca să rețină toate detaliile despre suspecții lui.

Observatorul se uită la ceas în clipa în care intră în dormitorul principal. „Au trecut aproape trei minute." Deschise repede ușile de la dulapuri, adulmecă aromele de Vera Wang și Hermès, apoi le închise.

Alergă în jos pe scări, până în bucătărie, și tocmai voia să plece, când îi veni brusc în minte subsolul. Avea destul timp să arunce și acolo o privire rapidă.

Deschise ușa și se repezi într-acolo.

În stânga lui era o pivniță de vinuri foarte încăpătoare, iar spălătoria se afla în față. Dar privirea îi fu atrasă de ușa din dreapta.

Ușa era în penumbră, fiind încuiată cu un lacăt cu cifru. Observatorul era bun la așa ceva. Se pricepea de minune să lucreze cu mâinile. Întoarse rotița spre stânga până când întâmpină o oarecare rezistență, apoi la dreapta și iar la stânga. Lacătul se deschise, și Observatorul deschise ușa.

Identifică echipamentul prin lumina slabă din subsol: computerul, imprimanta laser și topurile de hârtie fotografică de bună calitate. Camerele video și foto dotate cu senzori pentru cadre pe timp de noapte.

Un teanc gros de fotografii era așezat cu grijă pe un pupitru.

Intră repede înăuntru și închise ușa după el. Apăsă comutatorul care aprindea luminile.

„Doar o nevinovată misiune de supraveghere, asta e tot, una dintre multe altele."

Dar ceea ce văzu atunci când se aprinse lumina aproape că-l făcu să se piardă cu firea.

Capitolul 125

Când am ajuns la școala cu internat, în stil victorian, a lui Carolee, în aer plutea o aromă de sos marinara. Mi-am pus mâna pavăză la ochii, apărându-mă de ultimele raze de soare care se reflectau în numeroasele ochiuri de geam, apoi am lăsat să cadă ciocănelul din alamă peste lemnul ușii masive de la intrare.

Un băiat mai negricios, cam de doisprezece ani, mi-a deschis și-a spus:

– Bună seara, doamnă de la poliție.

– Tu ești Eddie, nu?

– Eddie-*la-Dispoziția-Dumneavoastră*[1], a confirmat el, zâmbind cu gura până la urechi. Cum de-ați știut?

– Am o memorie destul de bună, i-am spus.

– Asta e bine, pentru că lucrați în poliție.

S-au auzit urale atunci când am intrat în sala de mese, o încăpere mare și aerisită care dădea spre autostradă.

Carolee m-a îmbrățișat și m-a invitat să mă așez în capul mesei.

– Ăla-i locul pentru oaspeții de onoare, mi-a spus ea.

Cu Allison înșfăcând scaunul din stânga mea și cu Fern, o fată micuță, roșcată, luptându-se pentru cel din dreapta, mă simțeam ca la mine acasă în această uriașă „familie".

---

[1] În original, *Ready*-Eddie

Castroanele cu spaghete și un lighean cu salată cu ulei și oțet au început să circule în jurul mesei, iar feliile de pâine italienească au zburat pe deasupra ei, în timp ce copiii mă bombardau cu întrebări și ghicitori, la care răspundeam, nimerind câteodată răspunsul câștigător.

– Când o să fiu mare, mi-a șoptit Ali, vreau să fiu exact ca tine.

– Știi ce vreau eu? Ca, atunci când o să fii mare, să fii exact ca *tine*.

Carolee a bătut din palme, râzând veselă.

– Mai lăsați-o pe Lindsay în pace, a spus ea. Lăsați-o pe biata femeie să mănânce și ea. E invitata noastră, nu cineva pe care să-l devorați împreună cu mâncarea.

În timp ce se ridica să mai aducă o sticlă de cola din bufet, Carolee mi-a pus mâna pe umăr și s-a aplecat spre mine, întrebându-mă:

– Te superi? Copiii te iubesc.

– Și eu pe ei.

După ce vasele au fost spălate și copiii au plecat la etaj pentru ora de studiu, eu și Carolee ne-am luat cănile cu cafea afară, pe veranda închisă de lângă terenul de joacă. Ne-am așezat pe două balansoare identice și am ascultat cântecul greierilor prin întunericul din ce în ce mai dens al serii. Era bine să știu că am o prietenă în oraș, și mă simțeam deosebit de apropiată de Carolee în seara aceea.

– Mai ai noutăți despre cine a tras în casa lui Cat? m-a întrebat Carolee, cu îngrijorare în glas.

– Nu. Dar ți-aduci aminte de tipul care s-a luat de noi la Cormoran?

– Dennis Agnew?

– Mda. M-a tot hărțuit, Carolee. Iar comandantul nu face un secret din faptul că-l suspectează pe Agnew pentru crime.

Carolee părea surprinsă, chiar șocată.

– Serios? Îmi vine greu să-mi imaginez *una ca asta*. Adică, e un ticălos, *asta-i clar*, continuă ea, oprindu-se. Dar nu pot să cred că el e criminalul.

– Exact ce s-a spus și despre Jeffrey Dahmer[1], am replicat eu, râzând.

Apoi am început să bat darabana în brațul scaunului; Carolee și-a încrucișat mâinile pe piept, și amândouă ne-am retras cu gândurile noastre, ca să meditâm la problema ucigașilor aflați încă în libertate.

– E destul de liniște aici, nu? a zis Carolee, într-un târziu.

– Remarcabil. Îmi place asta.

– Grăbește-te și prinde-l pe maniacul ăla, bine?

– Ascultă, dacă vreodată ai probleme în legătură cu *orice*, Carolee – chiar dacă tu crezi că e vorba doar despre imaginația ta –, sună la 911. Apoi sună-mă pe mine.

– Sigur, mersi. Așa o să fac. După un moment de tăcere, Carolee a adăugat: Întotdeauna sunt prinși până din urmă, nu, Lindsay?

– Aproape întotdeauna, i-am răspuns, deși nu era tocmai adevărat.

Cei cu adevărat inteligenți nu numai că nu erau prinși, dar nici măcar nu erau suspectați.

---

[1] Jeffrey Lionel Dahmer (1960–1994), celebru criminal în serie american, autor a 17 asasinate bestiale între anii 1978 și 1991, însoțite de ciopârțiri și de acte de necrofilie sau canibalism. Până să se dovedească faptul că el comisese crimele, fusese arestat doar pentru exhibiționism. (n.tr.)

Capitolul 126

Avusesem un somn agitat, cu coşmaruri în care aveam parte de urmăriri cu maşini şi împuşcături, şi cadavre biciuite, şi criminali fără chip şi fără nume. M-am trezit şi am dat cu ochii de o dimineaţă mohorâtă, cenuşie, genul acela de dimineaţă care te face să vrei să rămâi în pat.

Dar eu şi Martha aveam nevoie de antrenament, aşa că m-am îmbrăcat cu treningul albastru, mi-am vârât pistolul în tocul lui de sub umăr şi mi-am strecurat telefonul mobil în buzunarul jachetei din denim.

Apoi, împreună cu drăgălaşa Martha, am pornit spre plajă.

Dinspre vest veneau nori de furtună, aducând cerul atât de jos, atât de aproape de apele golfului, încât păsările care treceau printre nori semănau cu avioanele din jurnalele de actualităţi despre cel de-al Doilea Război Mondial.

Am observat că erau doar câteva suflete oţelite care alergau sau hoinăreau departe, în faţa sau în spatele nostru, la mare distanţă, aşa că am lăsat-o liberă din lesă pe Martha. A tropăit puţin după un stol de păsări, făcându-le să se împrăştie, iar eu m-am îndreptat spre sud, într-o alergare moderată.

Abia parcursesem vreo patru sute de metri, când a început să plouă. În scurt timp, picăturile, la început intermitente, s-au îndesit, ciuruind nisipul şi întărind suprafaţa pe care alergam.

M-am întors să văd ce face Martha și am observat că se afla chiar în spatele unui bărbat îmbrăcat într-un impermeabil galben cu glugă, la vreo sută de metri în urmă.

Mi-am lăsat din nou fața să-mi fie udată de ploaie și tocmai grăbeam ritmul, când lătratul zgomotos al Marthei mi-a atras atenția. Se repezea la călcâiele tipului din spatele meu. Îl mâna!

– Martha, am strigat, *gata!*

Asta era comanda care o făcea să vină înapoi lângă mine, dar Martha m-a ignorat complet. În schimb, îl mâna pe tip departe de mine, în unghi drept, împingându-l în sus spre vârful acoperit cu iarbă al unui deal.

Abia atunci am înțeles că Martha nu se hârjonea cu el. Mă proteja.

„Ticălosul."

Iar fusesem urmărită!

Capitolul 127

Am țipat spre el:

– *Hei!* Oprește-te și-o să te lase-n pace!

Dar nici câinele, nici bărbatul nu mi-au dat vreo atenție. Până la urmă, m-am repezit după ei, dar cățăratul pe panta de pământ sfărâmicios, înaltă de vreo șase metri, semăna cu alergatul pe sub apă.

M-am aplecat, m-am prins cu palmele de nisip și, până la urmă, am ajuns pe platoul acoperit cu iarbă de pe Francis Beach. Numai că ploaia puternică îmi lipea părul de față, așa că, pentru o clipă, m-am pomenit complet orbită.

În intervalul de timp de care am avut nevoie ca să-mi îndepărtez părul de pe ochi, am simțit că situația îmi scapă de sub control. Am privit disperată în jur, dar nici măcar nu-l mai vedeam pe bărbatul care mă urmărise. La naiba! Iar scăpase.

– *Mar-thaaaaaaa!*

Chiar atunci, o pată galbenă a țâșnit din spatele toaletelor, prin câmpul meu vizual... cu Martha încă în apropierea călcâielor sale. În timp ce traversau terenul pentru picnic, individul a încercat să-i tragă una cu piciorul, dar n-a nimerit-o. Mi-am scos pistolul de nouă milimetri și-am strigat:

– *Stai pe loc! Poliția!*

Dar bărbatul în impermeabil a cotit pe lângă mesele pentru picnicuri și a sprintat către o camionetă multicoloră, aflată în parcare.

Martha a continuat să-l urmărească, mârâind, apucându-l de picior, împiedicându-l să se urce în mașină. Am strigat din nou: „Poliția!" și am alergat într-acolo cu pistolul îndreptat în față.

– *În genunchi!* i-am ordonat, atunci când am izbutit să-l am în bătaia armei. Ține-ți mâinile la vedere. Aruncă-te pe burtă, stimabile. Acum!

Tipul în impermeabil a făcut ceea ce-i cerusem, și m-am apropiat repede, sub rafalele de ploaie care continuau să ne bombardeze. I-am tras gluga pe spate, ținându-mi pistolul îndreptat spre el.

Am recunoscut imediat părul blond, dar am încercat să neg ceea ce vedeam. Bărbatul și-a ridicat fața către mine, cu ochii scăpărând de furie.

– *Keith!* Ce faci? Ce se-ntâmplă aici?

– Nimic, nimic, nimic. Tot ceea ce voiam să fac era să te avertizez.

– Chiar așa? De ce nu m-ai sunat? l-am întrebat, gâfâind.

Inima îmi bătea nebunește: *bum-bum, bum-bum.*

„Dumnezeule! Am o armă încărcată în mână... iarăși!"

I-am depărtat cu un șut picioarele lui Keith, l-am pipăit și am găsit un cuțit Buckmaster lung de douăzeci și ceva de centimetri, într-un toc din piele, prins de coapsa lui. Am scos de-acolo înfricoșătorul cuțit și l-am aruncat. Situația se înrăutățea de la o clipă la alta.

– Ai spus „nimic"?

– Lindsay, lasă-mă să *vorbesc.*

– Eu întâi, am spus. Ești arestat.

– Pentru ce?

– Pentru port ilegal de armă.

M-am mutat astfel încât Keith să-mi vadă limpede atât pistolul, cât și privirea, care-i dădea de înțeles că l-aș folosi la nevoie.

– Ai dreptul să nu spui nimic, am început. Orice spui poate şi va fi folosit împotriva ta la tribunal. Dacă n-ai un avocat, ţi se va numi unul din oficiu. Îţi înţelegi drepturile?

– M-ai priceput greşit!

– *Îţi înţelegi drepturile?*

– Mda, le înţeleg.

Mi-am pescuit din buzunarul jachetei telefonul mobil. Keith s-a răsucit, de parc-ar fi vrut să se arunce spre el. Martha şi-a dezvelit colţii.

– Rămâi acolo unde eşti, Keith. Nu vreau să fiu nevoită să te împuşc.

Capitolul 128

Toți trei eram în „cutie", în camera micuță cu gresie cenușie, folosită pentru interogatorii, din secția de poliție. Comandantul îmi spusese deja că avea anumite îndoieli.

Îl cunoștea pe Keith Howard de vreo doisprezece ani, ca fiind mecanicul auto de la Garajul Omului din Lună, un tip care n-avea nimic altceva în cap decât să câștige un ban și să repare mașini.

Dar comandantul, slavă Cerului, preferase să mizeze pe instinctele mele, pentru că văzusem o privire în ochii lui Keith care, sinceră să fiu, mă speriase teribil. Era aceeași privire lipsită de suflet pe care o mai văzusem la sociopați.

M-am așezat în fața lui Keith la masa metalică și plină de zgârieturi, amândoi șiroind de apă, în timp ce comandantul Stark se sprijinea de un perete în colțul camerei. În spatele geamului mai erau și alți polițiști care priveau, sperând că aveam dreptate și că vor avea curând mai multe la dispoziție decât un cuțit și o bănuială.

De la arestarea lui, Keith parcă se întorsese în timp, părând mai tânăr decât cei douăzeci și șapte de ani ai lui.

– N-am nevoie de un avocat, mi-a declarat el. Pur și simplu, te *urmăream*. Fetele știu întotdeauna când unui tip le place de ele. Știi asta, așa că spune-le, bine?

– Vrei să spui că mă *pândeai*, l-am corectat. Asta e explicația ta?

– Nu, te urmăream. E o mare diferență, Lindsay.

– Ce pot să spun? Nu mă prind. De ce mă urmăreai?

– Știi de ce! Cineva încearcă să-ți facă rău.

– De asta ai tras în casa surorii mele?

– *Eu?* N-am făcut eu așa ceva. Vocea lui Keith s-a frânt, și băiatul și-a acoperit ochii cu degetele răsfirate. Îmi place de tine, mereu mi-a plăcut. Și acum o să întorci asta împotriva mea.

– Mă calci pe nervi, jigodie mică, a bombănit în cele din urmă comandantul. A făcut un pas în față și l-a plesnit pe Keith după ceafă. Fii bărbat. Spune, ce-ai făcut?

Atunci, Keith a părut să se retragă în el însuși. Și-a lăsat capul pe masă, rostogolindu-l când într-o parte, când în cealaltă, apoi a gemut, scoțând niște sunete care păreau să exprime o nefericire și o spaimă fără margini.

Dar nici toate gemetele din lume nu-l mai puteau ajuta. Fusesem fraierită de lacrimi de crocodil destul de recent, și n-aveam de gând să repet aceeași greșeală.

– Keith, mă sperii, amice, am rostit, pe un ton indiferent. Ești în mare belea acum, așa că nu fi prost. Spune-ne ce-ai făcut, ca să te ajutăm să-ți spui povestea în fața procurorului. O să te ajut, Keith. Vorbesc serios. Așa că, spune-mi. O să găsim pete de sânge pe cuțitul tău?

– Nuuu, a urlat el. N-am făcut nici o greșeală.

Mi-am destins mușchii feței. Apoi am zâmbit. L-am luat de mână pe Keith.

– Te-ai simți mai bine dacă ți-am scoate cătușele?

Mi-am ridicat privirea spre comandant, care a încuviințat. Și-a scos cheile din buzunarul cămășii și a desfăcut încuietoarea. Keith și-a recăpătat stăpânirea de sine. Și-a scuturat mâinile, și-a descheiat impermeabilul cu glugă și l-a aruncat pe spătarul scaunului. Apoi și-a tras peste cap sveterul pe care-l purta pe dedesubt.

Dac-aș fi stat în picioare, genunchii mi s-ar fi înmuiat și m-aș fi prăbușit la podea.

Keith purta un tricou portocaliu împodobit cu emblema de la Distillery, restaurantul pentru turiști de pe Autostrada 1 din Moss Beach.

Era o copie fidelă a tricoului pe care-l purtase John Doe numărul 24, atunci când fusese biciuit și asasinat, cu zece ani în urmă.

Capitolul 129

Keith a văzut că mă holbam la tricoul lui.

– Îți place? a întrebat el, cu zâmbetul revenindu-i pe buze de parc-am fi fost în garajul lui. E, practic, un model clasic, mi-a spus el. Distillery nici măcar nu mai vinde tricouri.

Poate că nu, dar geamănul lui însângerat era încuiat undeva în camera cu probe de la Curtea de Justiție.

– Unde ai fost alaltăseară, Keith? l-am îmboldit. Ai un pistol? Despre ce aveai de gând să mă avertizezi? Spune-mi ceva din ceea ce pot să cred.

La început, s-a arătat sfidător, apoi buimăcit, plângăcios, iar uneori, pur și simplu, amuțea. Pe măsură ce orele se scurgeau, Stark a luat asupra lui sarcina de a-l întreba pe Keith dacă le cunoștea pe victimele crimelor recente.

Keith a recunoscut faptul că le știa pe toate.

Mai cunoștea, de asemenea, pe aproape oricine locuia în Half Moon Bay sau trecuse pe la mica lui benzinărie de la intersecție.

– Avem un martor, a declarat comandantul, punându-și ambele mâini pe masă și aruncându-i lui Keith o privire care ar fi pătruns și prin oțel. Ai fost văzut, prietene, ieșind din casa familiei Sarducci în noaptea în care au fost uciși.

– Haide, Pete. Mă faci să râd. E atât de penibil!

N-ajungeam nicăieri și, în orice clipă, Keith putea să ne spună: „Acuzați-mă pentru cuțit și lăsați-mă să plec de-aici", și ar fi fost dreptul lui să facă asta și să plece.

M-am ridicat de la masă și i-am spus comandantului, peste capul lui Keith, cu vocea plină de compasiune.

– Știi ce? Nu el a făcut-o, șefule. Ai avut dreptate. N-are ce-i trebuie. Uite-l. Nu e prea inteligent și nici prea stabil din punct de vedere psihic. Vreau să spun, îmi pare rău, Keith, ești un mecanic destul de bun, dar e o nebunie să creadă cineva c-ai avut atâta minte încât să comiți crimele alea. Și fără să lași măcar un indiciu? Nu prea cred.

– Mda, ne pierdem timpul, a zis și comandantul, preluându-mi ideea. Gunoiul ăsta mic n-ar fi în stare să se scoată nici dac-ar fura monede din automatele de parcare.

Keith și-a întors capul spre comandant, spre mine, apoi iar spre comandant.

– Am înțeles ce vreți să faceți, a spus el.

L-am ignorat, continuând să-mi îndrept observațiile spre comandant.

– Și cred c-ai avut dreptate cu privire la Agnew, am zis mai departe. Uite, ăla e un tip cu destul sânge-n vene încât să dea gata oameni de aproape. Să-i privească zbătându-se. Să-i privească murind. Și are și creier încât să scape din asta.

– Corect. Are legătură cu toate astea, m-a aprobat comandantul, netezindu-și părul la ceafă. E chiar logic.

– N-ar trebui să vorbiți așa, a bombănit Keith.

M-am întors din nou spre el, cu o privire întrebătoare.

– Keith, îl cunoști pe Agnew, am spus. Ce crezi? *El e omul nostru?*

Parcă s-ar fi declanșat un mecanism cu ceas și s-ar fi detonat o bombă undeva, mult sub pământ. Întâi a fost o cutremurare, apoi un zvâcnet, după care totul s-a dezlănțuit.

– Dennis Ag-new? și-a scuipat Keith cuvintele. Jegul ăla de fost actor porno cu sculă în loc de creier? Are noroc

că nu l-am omorât pe *el*. Şi, credeţi-mă, m-am *gândit* la asta. Keith şi-a împreunat mâinile şi le-a izbit puternic de tablia mesei, făcând ca pixurile, carnetelul şi cutiile cu suc să sară cât colo. Uite ce e. Sunt mai inteligent decât mă credeţi voi, Lindsay. Să-i omor pe oamenii ăia a fost cel mai uşor lucru pe care l-am făcut vreodată.

Capitolul 130

Keith avea pe chip aceeași expresie rece și furioasă pe care mi-o arătase atunci când îi pusesem pistolul la gât. Nu-l cunoșteam pe *acest* Keith.

Dar trebuia să-l cunosc.

– Greșiți în totalitate în legătură cu mine, voi amândoi, a spus el. Și chiar dacă vă jucați cu mine, e în ordine. M-am săturat de toată treaba asta. Nimănui nu-i pasă.

În clipa în care Keith a rostit: „Nimănui nu-i pasă", m-am trântit cu putere pe scaun. Frații Cabot mâzgăliseră aceleași cuvinte cu spray atunci când își omorâseră victimele. Și la fel făcuse și ucigașul lui John Doe numărul douăzeci și patru, acum zece ani.

– Ce vrei să spui cu: „Nimănui nu-i pasă"?

Keith m-a fixat cu ochii lui albaștri și duri.

– Tu ești deșteapta, nu-i așa? Dă-ți seama și singură!

– Nu te pune cu mine, Keith. Mie-mi pasă. Și chiar ascult.

În timp ce camera video îi înregistra mărturisirea, părea ca visul unui polițist transformat în realitate. Keith a mărturisit totul: numele, datele, detalii minuțioase pe care numai ucigașul putea să le cunoască.

A vorbit despre modul în care se folosise de diferite cuțite, de diferite curele, a descris fiecare crimă, inclusiv cum îl păcălise pe Ben O'Malley.

– Mda, l-am pocnit cu o piatră înainte să-i tai beregata. Cuțitul l-am aruncat dincolo de marginea drumului.

Keith ne-a aşternut detaliile în ordine, ca pe tot atâtea cărţi într-o pasienţă, iar acestea erau suficient de convingătoare încât să fie condamnat de mai multe ori. Dar mie încă-mi era greu să cred că el comisese toate aceste crime de unul singur.

– I-ai ucis pe Joe *şi* pe Annemarie Sarducci de unul singur? Fără luptă? Cine-oi fi, Spiderman?

– *Începi* să te prinzi, Lindsay, mi-a spus.

S-a aplecat în faţă, zgâriind podeaua cu scaunul, apropiindu-şi chipul de al meu.

– I-am *fermecat* într-atât, încât i-am supus, a zis el. Şi ai face bine să crezi asta. Am lucrat de unul singur. *Asta* să-i spui procurorului. Mda, sunt Spiderman.

– Dar de ce? Ce-au putut să-ţi facă oamenii aştia?

Keith a clătinat din cap, de parcă i-ar fi fost milă de mine.

– N-ai putea să înţelegi, Lindsay.

– Pune-mă la încercare.

– Nu, a spus el. Am terminat de vorbit.

Şi asta a fost tot. Şi-a trecut mâna prin părul lui blond, a înghiţit hulpav ultima gură de Classic Coke şi a zâmbit plăcut, de parc-ar fi răspuns la o chemare la rampă.

Îmi venea să-l pocnesc drept în mutră, ca să-i şterg aroganţa de pe chip. Toţi oamenii aceia măcelăriţi... N-avea nici un sens.

De ce n-a spus *de ce* o făcuse?

Totuşi, era o zi mare pentru băieţii buni. Keith Howard era arestat, amprentat, fotografiat, încătuşat la loc şi dus într-o celulă în care avea să rămână până când se aranjau transportul şi punerea lui sub acuzare la San Francisco.

M-am oprit în biroul comandantului Stark înainte să plec.

– Care-i problema, Boxer? Unde ţi-e coiful de petrecere?

– Mă deranjează, şefule. Îi protejează pe alţii, sunt sigură de asta.

– E *teoria* ta. Ghici ce? Eu îl cred pe individul ăsta. A spus că e mai deştept decât bănuiam, iar eu o să-l cred

şi-o să susţin că este atât de inteligent şi de strălucit pe cât afirmă că este.

I-am aruncat comandantului un zâmbet obosit.

– Dă-l în mă-sa, Boxer. A mărturisit. Fii fericită. A fost prins. Permite-mi să fiu primul care te felicită, locotenente. Frumoasă pradă. Frumos interviu. Acum s-a terminat. Slavă Cerului, în sfârşit s-a terminat!

Capitolul 131

Telefonul suna, smulgându-mă dintr-un somn atât de adânc, încât îmi închipuiam că sunt în Kansas. Am bâjbâit prin întuneric ca să găsesc receptorul.

– Cine e? am croncănit.

– Eu sunt, Lindsay. Scuză-mă că te sun atât de devreme.

– Joe... Mi-am tras ceasul spre mine: arăta 5.15, cu cifre mari și roșii. Am simțit un val de panică. Ești *bine?* Ce s-a întâmplat?

– Nimic, mi-a spus el, cu vocea lui calmă, caldă, senzuală. Dar în fața casei *tale* s-a adunat o mulțime de oameni.

– Știi asta prin GPS?

– Nu, doar am pornit televizorul.

– Stai un pic, i-am zis.

Am traversat camera și am tras de un colț din jaluzea.

Câțiva reporteri se instalaseră pe gazon, iar echipele de filmare legau cablurile la carele de transmisie prin satelit, parcate pe stradă în arc de cerc, de parc-ar fi fost căruțe Conestoga[1].

– Acum îi văd, i-am spus, vârându-mă la loc sub pături. M-au înconjurat. Căcat!

---

[1] Tip de căruțe acoperite, masive, grele, cu roți groase, folosite spre sfârșitul secolului al XVIII-lea și în cursul celui de-al XIX-lea, în ceea ce s-a numit Expansiunea spre Vest a americanilor. (n.tr.)

M-am cuibărit la loc în aşternuturi şi, cu telefonul fixat între obraz şi pernă, îl simţeam atât de aproape pe Joe, de parcă ar fi fost cu mine în cameră.

Am stat de vorbă timp de douăzeci de minute bune, făcându-ne planuri să ne întâlnim atunci când eu aveam să mă întorc în oraş, apoi ne-am tot trimis pupici prin intermediul liniei telefonice. După aceea, am coborât din pat, mi-am pus pe mine nişte haine, m-am machiat puţin şi am păşit dincolo de pragul uşii de la intrarea casei lui Cat.

Reporterii s-au strâns spre mine şi mi-au împins un mănunchi de microfoane în faţă. Am clipit mărunt în lumina soarelui matinal, spunând doar:

– Îmi pare rău să vă dezamăgesc, băieţi, dar nu pot să comentez, ştiţi cum e. Este cazul comandantului Stark, aşa că va trebui să vorbiţi cu el. *A-a-asta-i tot, oameni buni*[1].

Am intrat înapoi în casă, zâmbind de una singură şi închizând uşa în faţa rafalei de întrebări şi a sunetelor reverberate ale numelui meu strigat de reporteri. Am tras zăvorul şi am oprit soneria telefonului. Tocmai mă uitam pe notiţele mele despre crime, când Cindy şi Claire m-au sunat într-o conferinţă pe telefonul mobil.

– S-a terminat, le-am spus, repetând ceea ce declarase comandantul. Sau, cel puţin, aşa mi s-a zis.

– Ce se întâmplă *de fapt*, Lindsay? m-a întrebat Cindy, prietena mea cea intuitivă şi extrem de sceptică.

– Mamă, eşti chiar deşteaptă.

– Îhî. Aşadar, care-i treaba?

– Îţi spun neoficial. Puştiul e chiar mândru de el pentru faptul că a intrat în galeria faimoşilor ucigaşi psihopaţi. Şi nu sunt sigură că şi-ar fi câştigat pe deplin dreptul la aşa ceva.

---

[1] În original, *Th-th-that's all, folks!*, aluzie parodică la celebrul panou prin care Bugs Bunny îşi încheia programele de desene animate, ulterior replica fiind preluată de ciocănitoarea Woody. (n.tr.)

– A mărturisit şi că l-a ucis pe John Doe? s-a interesat Claire.

– Bravo, Fluturaş, am zis. Altă fetiţă inteligentă.

– Ei bine?

– Nu, n-a mărturisit-o şi pe aia.

– Prin urmare, cum stai?

– Nu ştiu ce să cred, Claire. Chiar am crezut că asasinul oamenilor de-aici l-a omorât şi pe John Doe. Poate că m-am înşelat.

Capitolul 132

Mă aflam într-un loc neobișnuit: pe bancheta din spate a unei mașini de patrulare a poliției, împreună cu Martha. Am coborât geamurile, mi-am deschis nasturii de la jachetă și m-am lăsat pătrunsă de emoția călătoriei pe Main Street.

O fanfară ambulantă își acorda instrumentele pe o stradă laterală, unde grupuri de cercetași și de pompieri împodobeau camioane cu platformă, transformându-le în care alegorice. Bărbați urcați pe scări atârnau sloganе pictate pe pânză de-a lungul străzii, iar de stâlpii pentru iluminat fâlfâiau steaguri. Aproape că puteam să simt mirosul crenvurștilor fripți pe grătar. Era 4 Iulie.

Noul meu prieten, ofițerul Noonan, ne-a lăsat în fața secției de poliție, unde comandantul Stark făcea față unui grup de gură-cască și de reporteri, întins pe o rază de vreo doi metri.

În timp ce-mi croiam drum prin mulțime, primarul Tom Hefferon a ieșit din secție purtând pantaloni scurți kaki, o cămașă polo și o pălărie pentru pescuit care-i acoperea chelia. Mi-a scuturat mâna și mi-a spus:

– Sper că-ți vei petrece toate vacanțele în Half Moon Bay, locotenente. Apoi a ciocănit cu degetul într-un microfon, și mulțimea a tăcut brusc. Pentru toată lumea: Vă mulțumesc că ați venit. Este cu adevărat Ziua Independenței, a spus el, cu glas tremurător. Suntem liberi, liberi să ne reluăm

viețile. Și-a ridicat brațul, astfel încât să potolească aplauzele. Îi dau cuvântul șefului poliției, Peter Stark!

Comandantul era în uniforma lui de zile mari, cu nasturi strălucitori din alamă, cu insigna sclipitoare și cu pistol. În timp ce-i strângea mâna primarului, colțurile gurii i s-au ridicat și, da, a zâmbit. Apoi și-a dres glasul și s-a aplecat deasupra microfonului.

– Avem un suspect reținut, iar el a mărturisit că a înfăptuit crimele care i-au terorizat pe locuitorii din Half Moon Bay.

Urale puternice s-au ridicat prin ceața dimineții, iar unii dintre oameni au izbucnit în hohote de plâns, ușurați. Un băiețel a adus pe scenă o cutie cu artificii și i-a întins-o comandantului.

– Mulțumesc, Ryan. Acesta e băiatul meu, a spus el către mulțime, cu vocea înecată de emoție. Să-l ții bine, da?

Comandantul l-a tras pe copil lângă el și și-a ținut mâna pe umărul fiului său în timp ce-și continua discursul.

A declarat că poliția își făcuse datoria, că restul depindea de procuratură și de sistemul juridic. Apoi mi-a mulțumit mie pentru faptul că fusesem „un ajutor neprețuit pentru departamentul acesta de poliție" și, pe fundalul uralelor din ce în ce mai numeroase și mai zgomotoase, i-a înmânat fiului său o medalie din alamă legată de o panglică. Un polițist a luat cutia cu artificii din mâna băiatului, în timp ce Ryan aranja decorația în jurul gâtului Marthei. Prima ei decorație.

– Bravo, bun câțel, a spus comandantul.

Stark le-a mulțumit apoi fiecăruia dintre ofițerii de sub comanda sa și poliției statale pentru tot ceea ce făcuseră „ca să oprească valul de crime ale unui singur om care lua viețile cetățenilor nevinovați".

Și, în ceea ce mă privește, pentru faptul că-l prinsesem pe făptaș, reintrasem în grații.

Eram încă „un polițist al naibii de bun".

Dar chiar și acum, când savuram acest moment, trebuia să mă lupt cu un gând care nu-mi dădea pace. Era cam ca băiețelul ăla mic care își trăgea tatăl de mânecă, cerând atenție.

Ceva de genul: „Dacă «valul de crime ale unui singur om» n-avea să se oprească?"

Capitolul 133

În seara aceea, au explodat artificiile, cu bubuituri și pocnete de rafale neîntrerupte, peste Pillar Point, înflorind apoi pe cer. Mi-am tras o pernă pe cap, dar n-am reușit să scap de zgomote.

Cățelușa mea eroină se ascunsese sub pat, cu spatele la perete.

– Nu e nimic, Boo. O să se termine repede. Nu-ți pierde curajul.

Am ațipit un pic, dar m-a trezit zgomotul metalic al unei chei în încuietoare.

Martha l-a auzit la rândul ei și a țâșnit ca o săgeată din dormitor spre ușa de la intrare, lătrând nebunește.

„Cineva intră pe ușă."

Totul se întâmpla atât de repede.

Am strâns cu putere pistolul în palmă, am coborât din pat pe covor și, cu tâmplele zbătându-mi-se nebunește, m-am târât spre camera de zi.

Atingeam pereții și număram ușile dintre camera mea și sufragerie, cu inima în gât, când am zărit silueta întunecată care intra în casă.

M-am ghemuit, am apucat arma cu ambele mâini întinse în față și am strigat:

– Ține-ți blestematele de mâini unde să le pot vedea. Acum!

S-a auzit un țipăt ascuțit.

Razele lunii care pătrundeau prin ușa deschisă au luminat chipul îngrozit al surorii mele. Copila pe care o purta în brațe a țipat odată cu ea.

Aproape că am țipat și eu.

M-am ridicat, mi-am luat degetul de pe trăgaci și mi-am lăsat brațul care ținea pistolul să cadă într-o parte.

– Cat, *eu* sunt. *Îmi pare atât de rău!* Gata, Martha. *Ajunge!*

– Lindsay? Cat a venit spre mine, săltând-o pe Meredith în brațe. Pistolul ăla e încărcat?

Brigid, în vârstă de doar șase ani, își târșâia picioarele în urma surorii mele. Și-a lipit animalul din pluș de față și a scos un zbieret asurzitor.

Mâinile îmi tremurau, iar sângele îmi bubuia în urechi.

„Doamne, Dumnezeule! Era cât pe-aci să-mi împușc propria soră."

Capitolul 134

Am lăsat pistolul pe o masă și le-am cuprins pe Cat și pe Meredith într-o îmbrățișare puternică.

– Îmi pare rău, le-am spus. Îmi pare atât de rău.

– Am sunat și am tot sunat, a bombănit Cat, cuibărită în scobitura umărului meu. Apoi s-a desprins de mine: Să nu mă *arestezi*, da?

Am ridicat-o pe Brigid în brațe, am strâns-o la piept și i-am sărutat obrăjorul umed, ținându-i căpșorul drăgălaș cu palma.

– Eu și Martha n-am vrut să te speriem, iubito.

– Stai cu noi, mătușă Lindsay?

– Doar în noaptea asta, dulceață.

Cat a aprins o lumină și a privit în jur, la urmele de gloanțe din pereți.

– N-ai răspuns la telefon, a insistat ea. Iar robotul spunea că mesageria vocală e plină.

– Era puhoi de reporteri, i-am explicat, cu inima alergându-mi încă în galop. Te rog, iartă-mă că v-am speriat atât de rău.

Cat și-a întins brațul liber, mi-a tras capul spre ea și m-a sărutat pe obraz.

– Ești un polițist al naibii de înspăimântător, știi asta?

M-am dus cu Cat și cu fetele spre camera lor, unde am izbutit să ne calmăm atât noi, cât și fetele, care tot se mai

smiorcăiau. Le-am îmbrăcat în pijamale şi le-am vârât în pătuţurile lor.

– Am tot ascultat ştirile, mi-a spus Cat, în timp ce închidea după noi uşa de la camera fetelor. E adevărat? L-ai prins pe tip şi s-a dovedit că era Keith? Îl *cunosc* pe Keith. Îmi *plăcea* de el.

– Da, şi mie îmi plăcea.

– Şi ce e cu maşina din curte? Arată ca maşina unchiului Dougie.

– Ştiu. E un cadou pentru tine.

– Haide! Serios?

– Un cadou pentru casă, Cat. Vreau s-o primeşti.

Mi-am îmbrăţişat din nou sora, foarte strâns. Aş fi vrut să-i spun: „Totul e bine acum. L-am prins pe ticălos". Dar, în loc de asta, am rostit:

– Mâine mergem să facem o cursă de încercare.

I-am spus noapte bună şi, în timp ce sora mea deschidea robinetele ca să-şi umple cada pentru o baie, am dus-o pe Martha jos în hol, apoi am deschis uşa dormitorului. Am apăsat pe comutator şi am rămas încremenită în prag.

De fapt, aproape că am ţipat din nou.

Capitolul 135

Fetița lui Carolee, Allison, stătea pe patul meu. Asta era ceva destul de alarmant, dar felul în care arăta mă neliniștea și mai tare. Ali era desculță, purta o cămașă de noapte subțire, cu găurele, și plângea din toată inima.

Mi-am lăsat în jos pistolul și m-am dus spre ea, am căzut în genunchi și am apucat-o de umerii ei mici.

– Ali? Ali, ce este? Ce s-a *întâmplat?*

Fetița de opt ani s-a aruncat spre mine și mi-a cuprins cu putere gâtul cu brațele. Tremura toată, trupșorul i se zguduia de suspine. Am îmbrățișat-o și-am bombardat-o cu întrebări, fără să-i dau măcar timp să răspundă.

– Ai pățit ceva? Cum ai ajuns aici, Ali? Ce s-a întâmplat?

Allison mi-a spus:

– Ușa era deschisă, așa că am intrat.

După ce-a rostit aceste cuvinte, alte lacrimi au țâșnit din cine știe ce izvor misterios despre care nu-mi dădeam seama cât de mare putea să fie.

– Vorbește cu mine, Ali, am îndemnat-o, îndepărtând-o de mine, privind-o să văd dacă era rănită. Picioarele îi erau murdare și tăiate. Casa lui Cat era la mai mult de un kilometru și jumătate distanță față de școală, dincolo de autostradă. Allison venise pe jos până aici.

Am încercat din nou să obțin niște răspunsuri, dar Ali devenise incoerentă. S-a agățat de mine, înghițind aer și tușind de la scâncete, fără să aibă vreo logică.

Mi-am tras o pereche de blugi peste pantalonii de pijama din mătase și mi-am încălțat pantofii pentru alergare. Mi-am strecurat pistolul în tocul de la umăr și l-am acoperit cu jacheta din denim.

Am înfășurat-o pe Ali în sveterul meu cu glugă și am ridicat-o în brațe. Lăsând-o pe Martha în urmă, în dormitor, am pornit cu Ali spre ușa de la intrare.

– Scumpo, am anunțat-o pe copila cuprinsă de isterie, te duc eu acasă.

Capitolul 136

Foresterul lui Cat era chiar în spatele Explorerului, blocându-l. Cheile de la Bonneville erau în contact, iar „barca mare și aurie" avea fața îndreptată spre șosea.

Prin urmare, i-am prins lui Allison centura de siguranță pe bancheta din spate și m-am așezat la volan, răsucind cheia în contact. Motorul a scos un *vrrruuumm* ușor, prinzând viață. Ajungând pe Autostrada 1, am semnalizat, cu gândul să virez spre nord, sub cerul trosnind de tunete și săgetat de fulgere, către școală. Lucru șocant, Allison a țipat:

– *NU!*

Am privit în oglinda retrovizoare și i-am zărit chipul palid, cu ochii evident mărițí de groază. Mi-a arătat cu degetul spre sud.

– Nu vrei să mă duci acolo? *Lindsay, te roooog, grăbește-te!*

Teama și graba lui Ali îmi dădeau fiori. Tot ceea ce puteam să fac era să am încredere în fetiță, așa că am mers spre sud până când Ali mi-a șoptit din spate: „Cotește aici", într-o intersecție pustie.

Zgomotele și pârâiturile artificiilor de 4 Iulie deja îmi pompaseră adrenalină în organismul și așa supraîncărcat. Fuseseră prea multe împușcături în ultima vreme, și mi se părea că fiecare pocnet era un glonț.

Am apăsat pe accelerația Bonneville-ului pe drumul noroios și șerpuit care se numea Cliff Road, derapând la curbe

ca o diligență masivă pe iarbă. Am auzit în minte vocea mustrătoare a lui Keith: „E o mașină de *lux*, Lindsay. Nu trebuie să te rupi în figuri cu chestia asta".

Am pătruns printr-un tunel întunecos de eucalipți care se deschidea până la urmă spre un vast peisaj muntos. În față și în stânga noastră era o casă rotundă din stuc, atârnând pe una dintre muchiile dealului.

Am privit din nou în oglinda retrovizoare.

– Acum ce facem, Ali? Cât mai mergem?

Allison mi-a arătat spre turnul rotund al casei. Apoi și-a acoperit ochii cu palmele. Vocea abia dacă i se mai auzea.

– Am ajuns.

Capitolul 137

Am tras mașina pe marginea drumului și mi-am ridicat privirea spre casă: o coloană cu trei etaje din panouri din sticlă și stuc. Două fascicule subțiri de lumină se mișcau sporadic la primul nivel.

„Lumini de lanterne."

Altfel, casa era în întuneric.

În mod cert, înăuntru erau oameni care n-aveau ce să caute acolo. Mi-am pipăit în grabă buzunarele jachetei din denim și mi s-a făcut rău când mi-am dat seama că îmi lăsasem telefonul mobil pe masa de lângă pat. Parcă-l și vedeam acolo, zăcând sprijinit de ceas.

Asta era o chestie destul de neplăcută.

N-aveam stație în mașină, n-aveam întăriri și nu purtam vestă antiglonț. Dacă era vorba despre o crimă în desfășurare, să intru singură în casa aceea nu era o idee foarte bună.

– Ali, am spus, trebuie să mă duc după ajutor.

– Nu poți, Lindsay, m-a contrazis ea, vocea auzindu-se ca o șoaptă. *Toți vor muri.*

M-am întors și i-am atins fața cu mâna. Gura lui Ali avea colțurile îndreptate în jos, iar încrederea care i se citea în ochi îmi frângea inima.

– Întinde-te acolo, pe bancheta din spate, am sfătuit-o pe fetiță. Așteaptă-mă și să nu te miști până când nu mă întorc.

Ali s-a așezat cu fața în jos, lipită de bancheta. Mi-am lăsat mâna pe spatele ei, mângâind-o cu blândețe. Apoi am coborât din mașină și am închis ușa în urma mea.

Capitolul 138

Lumina puternică a lunii inunda terenul deluros, aruncând umbre adânci care păcăleau privirea şi te făceau să crezi că dedesubt se deschideau prăpăstii adânci. Am rămas lângă desişul de la marginea drumului, dând ocol luminişului până când am ajuns la partea lipsită de ferestre a casei, deasupra nivelului solului.

Un SUV masiv era parcat lângă casă, în apropierea unei uşi simple din lemn. Clanţa s-a deschis uşor la apăsarea mea, iar uşa s-a dat în lături, dezvăluind un antreu.

Am bâjbâit prin întuneric, înaintând până într-o bucătărie spaţioasă. De acolo, am trecut într-o încăpere mare, cu tavanul înalt, luminată de razele lunii.

Am rămas pe lângă pereţi, ocolind canapelele lungi îmbrăcate în piele şi ghivecele mari cu palmieri şi cu iarbă de pampas. Mi-am ridicat privirea la timp cât să zăresc lumina unei lanterne dispărând în susul scărilor.

Mi-am scos pistolul şi am început să urc treptele, câte două odată, ghemuindu-mă atunci când am ajuns pe platforma de sus.

Am ascultat dincolo de sunetul propriei respiraţii şi am auzit şoapte slabe care veneau dinspre camera din capătul holului.

Apoi un ţipăt ascuţit străpunse aerul. Am alergat spre uşă, am apăsat pe clanţă şi am deschis-o izbind cu piciorul.

Am măturat interiorul cu privirea. Era un pat mare, iar o femeie stătea cu spatele lipit de tăblia patului. O siluetă îmbrăcată în negru ţinea un cuţit la beregata femeii.

– *Mâinile sus,* am strigat. *Aruncă imediat cuţitul!*

– E prea târziu, s-a auzit o voce. Întoarce-te şi cară-te naibii de-aici.

Am întins mâna spre întrerupător şi am aprins lumina.

Ceea ce am văzut era şocant, îngrozitor, de necrezut.

Intrusul cu cuţitul în mână era Carolee Brown.

Capitolul 139

Carolee era pe cale să comită o *crimă*. Mintea mi s-a blocat pentru o clipă, iar eu mă străduiam să pricep inimaginabilul. În clipa în care am izbutit să-l repun în mișcare, am reacționat, lătrând un ordin din fundul plămânilor:

– *Îndepărtează-te de ea, Carolee. Ține-ți mâinile la vedere.*

– Lindsay, a spus ea, pe un ton înnebunitor de rezonabil. Te rog să pleci. E deja moartă, indiferent ce s-ar întâmpla. Nu poți să mă oprești.

– Ultima șansă, am insistat, trăgând cocoșul pistolului. Lasă jos cuțitul sau te omor.

Femeia din pat a scâncit în timp ce Carolee măsura din ochi distanța dintre noi și calcula cam de cât timp ar avea nevoie ca să-i taie beregata femeii până să-i trag eu un glonț în scăfârlie.

Și eu făceam aceleași calcule.

– Faci o greșeală imensă, a spus cu regret Carolee. Eu sunt personajul pozitiv, Lindsay. Chestia asta pe care-o vezi aici, Melissa Farley asta, e un gunoi ordinar.

– Aruncă aici cuțitul, cu mare atenție, i-am cerut, strângându-mi atât de tare pistolul în mâini, încât încheieturile mi se albiseră.

Aș fi fost capabilă s-o împușc pe Carolee, dac-aș fi fost nevoită? Chiar n-aveam habar.

– *N-o* să mă împuști, a zis ea atunci.

– Cred c-ai uitat cine sunt.

Carolee a dat să vorbească din nou, dar hotărârea întipărită pe chipul meu a oprit-o. *Aş fi* împuşcat-o, şi era suficient de deşteaptă încât să-şi dea seama de asta. A zâmbit slab fără vlagă, apoi şi-a azvârlit cuţitul pe covor, la picioarele noastre.

I-am tras cuţitului un şut, împingându-l sub un birou, apoi i-am ordonat lui Carolee să se culce la podea.

– În genunchi! i-am strigat. Ţine-ţi mâinile în faţă!

Am împins-o la podea, cu faţa în jos, i-am cerut să-şi încrucişeze mâinile după ceafă şi apoi să-şi pună gleznele una peste cealaltă, am percheziţionat-o şi n-am găsit nimic altceva decât o curea subţire din piele în jurul taliei.

Apoi mi-am aruncat privirea spre femeia din pat.

– Melissa? Eşti bine? Sună la 911. Spune-le că avem o tentativă de crimă cu violenţă în desfăşurare şi că un poliţist are nevoie de ajutor.

Femeia s-a întins după telefonul de lângă pat, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra mea.

– Îl are ostatic pe soţul meu, mi-a spus ea. Un bărbat e în baie cu Ed.

Capitolul 140

Am urmărit privirea pe care Melissa Farley şi-o îndrepta printre umbre către uşa aflată în stânga patului.

Uşa s-a deschis încet şi un bărbat a păşit ţeapăn în cameră, cu privirea sălbatică în spatele ochelarilor stropiţi cu sânge.

Am remarcat toate detaliile, pe măsură ce bărbatul se apropia de mine: tricou negru îmbibat de sânge; cureaua de la pantaloni, scoasă, atârnându-i de mâna stângă, în care-o ţinea de catarama din argint; un cuţit urât de vânătoare în mâna dreaptă.

Gândurile mi se învălmăşeau în minte, în vreme ce mă întrebam nu unde era *acum* cuţitul, ci *unde avea să ajungă în clipa următoare.*

– Aruncă arma, am strigat spre el. *Arunc-o acum, sau trag!*

Buzele bărbatului s-au strâmbat într-un zâmbet aspru, iar privirea era cea a unui om pregătit să moară. Continua să vină spre mine, cu cuţitul însângerat îndreptat în faţă.

Mi-am mijit ochii ca să mă pot concentra la ceea ar fi necesar să fac pentru a supravieţui. Erau prea multe asupra cărora trebuia să mă concentrez, prea multe de controlat.

Carolee era în spatele meu şi nu era legată.

Bărbatul cu cuţitul ştia asta, la rândul lui. Buza superioară i s-a răsfrânt.

A rostit:

– R-r-ridică-te! Putem să scăpăm de ea.

Am încercat să calculez ce s-ar fi întâmplat dacă-l împuşcam. Era la mai puţin de trei metri distanţă faţă de mine.

Chiar dacă-l nimeream direct în piept, chiar dacă-i opream bătăile inimii, distanţa era prea mică.

El tot venea.

Mi-am ridicat pistolul, am strâns degetul pe trăgaci, dar tocmai atunci Melissa Farley s-a rostogolit peste pat, năpustindu-se spre baie.

– *Nu!* am ţipat eu. Rămâi unde eşti!

– Trebuie să mă duc la *bărbatul* meu!

N-am auzit uşa deschizându-se în *spatele* meu.

N-am auzit că intră altcineva în cameră.

Dar, dintr-odată, era acolo.

– *Bobby, nu!* a ţipat Allison.

Şi, pentru o clipă care mi s-a părut foarte lungă, totul s-a oprit în loc.

Capitolul 141

Bărbatul pe care Allison îl strigase Bobby a încremenit. S-a încordat şi am observat cum chipul îi era cuprins de tulburare.

– Allison, a spus el, ar trebui să fii acasă.

Bobby! Bâlbâiala nu mă făcuse să-mi dau seama, dar acum îi recunoşteam chipul. Era Bob Hinton, avocatul din oraş care dăduse cu bicicleta peste mine. N-aveam timpul necesar să-mi dau seama exact în ce fel se potrivea el în peisaj.

Allison a venit din spatele meu, ca şi cum ar fi mers într-un vis. S-a dus spre Bob Hinton şi şi-a petrecut mâinile în jurul taliei lui. Voiam s-o opresc, dar, înainte să fac asta, Hinton şi-a întins braţele în jurul ei şi a ţinut-o strâns.

– Surioară, a şoptit el, n-ar trebui să fii aici. Nu trebuie să vezi asta.

Tensiunea mi-a scăzut brusc, iar transpiraţia din palmă făcea ca degetul să-mi alunece de pe trăgaci. Continuam să ţintesc spre Hinton.

Încercam să-mi găsesc pe furiş un unghi mai bun, dar Hinton a întors-o pe fetiţa uimită către mine. Vedeam că şi el era şocat.

– Bob, am zis, punându-mi tot sufletul în ceea ce spuneam. Voiam ca el să mă creadă. Rămâne la alegerea ta. Dar îţi zbor creierii, dacă nu arunci cuţitul şi nu te laşi imediat în genunchi.

Bob s-a aplecat, ascunzându-şi faţa în spatele lui Allison, transformând-o într-un scut. Bănuiam că avea să-şi pună cuţitul la beregata ei şi să-mi ceară să-mi arunc pistolul. *Şi aş fi fost nevoită să fac asta.*

Nu mă aşteptam la privirea încărcată de o nesfârşită tristeţe care i-a apărut pe chip în timp ce-şi apăsa obrazul de cel al lui Allison.

– Of, Ali, Ali, nu eşti destul de mare încât să înţelegi.

Ali a clătinat din cap.

– Ştiu totul, Bobby. Trebuie să renunţi. Trebuie să-i spun totul lui Lindsay.

O străfulgerare roşie mi-a distras atenţia de la priveliştea halucinantă din faţa mea. Melissa Farley aproape că s-a prăbuşit peste pragul uşii de la baie. Partea din faţă a cămăşii ei de noapte era întunecată de sânge.

– O ambulanţă, a gâfâit ea. Chemaţi o ambulanţă. Vă rog! Ed încă trăieşte.

Capitolul 142

Zece minute mai târziu, s-a auzit vaietul sirenelor și girofarurile mașinilor de poliție începură să gonească pe șoseaua sinuoasă de la poalele dealului. Deasupra, se auzeau urlând elicele elicopterelor Medevac.

Melissa Farley a intrat înapoi în baie, la soțul ei.

– Allison, am spus, te rog, du-te jos și deschide-le ușa polițiștilor.

Bob încă o ținea strâns pe Allison în brațele lui. Fetița și-a întors ochii mari spre mine și m-a privit fix. Buzele îi tremurau, ca și cum abia s-ar fi abținut să nu plângă.

– Du-te, draga mea, i-a spus Carolee, din locul în care se afla, pe podea. E în regulă.

La zece pași distanță de mine, chipul lui Bob se ofilea văzând cu ochii; expresia era aceea a unui om învins. A strâns-o de umeri pe Allison, iar eu am icnit fără să vreau. Apoi i-a dat drumul fetiței.

Imediat după ce-a ieșit Ali din cameră, fiind în siguranță, am explodat:

– *Cine sunteți voi doi?* Ce v-a făcut să credeți că puteți scăpa cu fața curată din asta?

M-am îndreptat spre Bob Hinton, i-am zburat cuțitul din mână și i-am ordonat să-și lipească palmele de perete. I-am recitat drepturile în timp ce-l percheziționam.

– Îți înțelegi drepturile?

Râsul lui era ascuțit, dar sardonic.

– Mai bine decât majoritatea, a spus el.

Am găsit asupra lui Hinton unelte pentru tăiat sticla și o cameră foto, pe care le-am pus deoparte. Apoi l-am obligat să se culce la podea și m-am așezat pe marginea patului aceluia mare, ținându-mi pistolul îndreptat spre el și spre Carolee.

Nici măcar n-am clipit până când n-am auzit pașii greoi duduind pe scară.

Capitolul 143

Era trecut de ora trei dimineața și mă aflam din nou la secția de poliție. Comandantul Stark stătea cu Bob Hinton în camera pentru interogatorii, unde Bob descria în detaliu multiplele crime pe care el, Carolee și Keith le comiseseră în Half Moon Bay.

Eu stăteam cu Carolee în biroul comandantului, cu un vechi reportofon Sony cu casetă între noi, pe masa dezordonată de lucru a lui Peter Stark. Un detectiv ne adusese două cești cu cafea într-o cutie din carton, apoi se postase în pragul ușii, în timp ce eu o interogam pe Carolee.

– Cred c-aș vrea să vorbesc cu avocatul meu, mi-a spus Carolee, pe un ton categoric.

– Cu Bob, vrei să spui? Poți să mai aștepți câteva minute? am izbucnit eu. Te toarnă chiar acum, iar noi vrem să notăm totul.

Carolee mi-a aruncat un zâmbet buimac.

Și-a îndepărtat un fir de păr de pe gulerul din mătase neagră, apoi și-a strâns mâinile cu o manichiură îngrijită în poală. Nu puteam să mă abțin să nu mă holbez la ea.

Carolee îmi fusese prietenă. Ne împărtășiram gândurile. Îi spusesem să mă sune dacă avea nevoie de mine. Îi idolatrizam fiica.

Chiar și acum, părea demnă, coerentă, *aparent* sănătoasă.

– Poate că vrei un alt avocat, i-am zis.

– Nu contează, mi-a răspuns ea. N-o să mai conteze.

– Bine. Atunci de ce nu vorbești cu mine?

Am pornit reportofonul, mi-am precizat numele, ora și data, numărul meu de la insignă și numele persoanei interogate. Apoi am derulat banda înapoi și am ascultat înregistrarea, ca să mă asigur că aparatul funcționa. Satisfăcută, m-am lăsat pe spătarul scaunului pivotant al comandantului.

– Bine, Carolee. Hai să auzim, am îndemnat-o.

Fermecătoarea femeie, într-o vestimentație perfectă Donna Karan, a stat o secundă ca să-și pună în ordine gândurile, înainte să vorbească pentru înregistrare.

– Lindsay, a spus ea, gânditoare, trebuie să înțelegi că au abătut asta *singuri* asupra lor. Soții Whittaker se ocupau cu pornografia infantilă. Soții Daltry își înfometau de fapt gemenii. Făceau parte dintr-o sectă religioasă ciudată, care-i învăța că nu trebuie să le dea copiilor mâncare solidă.

– Și nu te-ai gândit să anunți Protecția Copilului?

– Am raportat de nenumărate ori. Însă Jake și Alice erau șireți. Își ticseau rafturile din cămară cu mâncare, dar nu le-o dădeau copiilor!

– Și doctorul O'Malley? Cum a fost cu el și cu soția lui?

– Doctorul își vindea propria fiică pe internet. Pusese o cameră de filmat în dormitorul ei. Proasta aia de Lorelei știa. *Caitlin* știa. Sper ca bunicii ei s-o ajute. Aș fi vrut s-o ajut și eu.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât înțelegeam mai bine profunzimile narcisismului ei. Carolee și adepții ei luaseră asupra lor misiunea de a elimina abuzurile asupra copiilor din Half Moon Bay, substituindu-se întregului sistem judiciar: judecător, juriați și călăi. Și, în felul în care descria ea lucrurile, totul părea să fie logic.

Dacă n-ai fi știut ce făcuse.

– Carolee. *Ai omorât opt oameni.*

Ne-a întrerupt o bătaie în uşă. Detectivul a întredeschis uşa, şi l-am văzut pe comandant afară. Chipul îi devenise cenuşiu de oboseală. Am ieşit pe hol.

– Au sunat de la spitalul Coastside, mi-a spus. Hinton i-a aplicat bărbatului lovitura fatală.

Am intrat înapoi în biroul comandantului. M-am aşezat la loc pe scaunul pivotant.

– Nouă oameni, Carolee. Ed Farley tocmai a murit.

– Şi-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, a replicat Carolee. Atunci când o să deschideţi hambarul din spatele curţii lor, o să trebuiască să-mi prindeţi o medalie pe piept. Soţii Farley făceau trafic cu fete din Mexic. Le vindeau pentru sex prin toată ţara. Sună la FBI, Lindsay. E un pont mare.

Atitudinea lui Carolee era din ce în ce mai relaxată, în timp ce eu mă luptam din greu cu efectul acestei noi bombe. S-a aplecat, încrezătoare, spre mine. Seriozitatea de pe faţa ei era absolut dezarmantă.

– Am tot vrut să-ţi spun ceva de când te-am cunoscut, mi-a zis. Şi e ceva care n-are importanţă pentru nimeni altcineva decât pentru tine. Îl ţii minte pe John Doe al tău? Rahatul ăla îngrozitor avea un nume. Brian Miller. Şi eu sunt cea care l-a ucis.

Capitolul 144

Cu greu puteam să conştientizez ceea ce-mi spusese Carolee.

Ea îl omorâse pe John Doe al meu.

Moartea băiatului âluia îmi stătuse pe creier vreme de zece ani bătuţi pe muchie. Carolee era prietena surorii mele. Acum încercam să mă obişnuiesc cu gândul că eu şi asasinul lui John Doe merseserăm pe cărări adiacente, care în cele din urmă se întâlniseră în camera asta.

– E o tradiţie ca un condamnat să primească o ţigară, nu-i aşa, Lindsay?

– La naiba, da, am spus. Câte vrei.

M-am întins spre un dulap cu dosare şi am luat de deasupra lui un cartuş de Marlboro. Am rupt cartonul şi am pus un pachet de ţigări şi o cutie cu chibrituri lângă cotul lui Carolee, cu o degajare pe care m-am văzut nevoită s-o mimez.

Aşteptam cu disperare să aud explicaţii despre băiatul a cărui viaţă pierdută o purtasem cu mine, în minte, timp de atâţia ani.

– Mulţumesc, mi-a spus Carolee, profesoara, mama, salvatoarea copiilor persecutaţi.

A înlăturat celofanul şi foiţa de pe gura pachetului şi apoi l-a desfăcut, scoţând o ţigară. Un băţ de chibrit a scăpărat, şi mirosul de sulf s-a înălţat în aer.

– Keith avea doar doisprezece ani atunci când a venit la şcoala mea. De aceeaşi vârstă cu fiul meu, Bob, mi-a spus ea. Băieţi încântători, amândoi. Extrem de promiţători.

Am ascultat cu mare atenţie cum descria Carolee înfăţişarea lui Brian Miller, un băiat mai mare, un fugar care-i câştigase încrederea şi care devenise consilier la şcoala ei.

– Brian i-a violat în repetate rânduri, pe Keith şi pe Bob, şi le-a violat şi minţile, de asemenea. Avea un cuţit de la Forţele Speciale. I-a ameninţat c-o să-i transforme în fetiţe dacă ar povesti vreodată cuiva despre ceea ce le făcea.

Câteva lacrimi au alunecat din ochii lui Carolee. A alungat fumul cu mâna, de parcă acesta ar fi făcut-o să lăcrimeze. Mâna îi tremura în clipa în care-şi ducea la gură ceaşca de cafea.

Singurul sunet din cameră era şuieratul domol al benzii magnetice depănându-se de pe o rolă pe cealaltă a reportofonului Sony.

Atunci când Carolee a început din nou să vorbească, vocea i se auzea mai încet. M-am aplecat spre ea, astfel încât să nu pierd nici un cuvânt.

– După ce Brian a încetat să-şi facă mendrele cu băieţii, a dispărut, luându-le cu el inocenţa, demnitatea, respectul de sine.

– De ce n-ai anunţat poliţia?

– Uite, am raportat, dar până să-mi spună Bobby totul, timpul trecuse. Iar poliţiştii nu erau interesaţi de şcoala mea pentru fugari. A durat ani de zile până când Keith a putut să zâmbească din nou, a continuat Carolee. Bob era şi mai fragil. Atunci când a încercat să-şi taie venele, a trebuit să fac ceva.

Carolee a început să se joace cu ceasul de la încheietură, cu un gest graţios, feminin, dar furia îi schimonosea trăsăturile, o furie care părea la fel de proaspătă acum ca şi cu un deceniu în urmă.

– Continuă, am îndemnat-o. Te ascult, Carolee.

– L-am găsit pe Brian locuind într-un hotel de tranzit din Tenderloin, mi-a spus. Își vindea trupul. L-am scos în oraș, la o masă bogată, cu mult vin. Mi-am permis să-mi amintesc cât de mult îmi plăcuse odată de el, iar el m-a crezut. A crezut că-i eram încă prietenă. I-am cerut cu frumosul o explicație. În felul în care mi-a spus-o, ceea ce se întâmplase între el și băieți fusese „o dragoste romantică". Poți să crezi una ca asta?

Carolee a izbucnit în râs și și-a scuturat țigara în scrumiera din tablă subțire de aluminiu.

– Am mers înapoi la el acasă, împreună cu el, a continuat Carolee. Adusesem lucrurile lui cu mine: un tricou, o carte, alte chestii. Când s-a întors cu spatele, l-am înșfăcat. I-am tăiat beregata cu propriul lui cuțit. Nu-i venea să creadă. A încercat să țipe, dar îi retezasem corzile vocale, înțelegi. Apoi l-am biciuit cu cureaua, în timp ce agoniza. A fost bine, Lindsay. Ultimul chip pe care l-a văzut Brian a fost *al meu*. Ultima voce pe care-a auzit-o Brian a fost *a mea*.

Imaginea lui John Doe cu numărul 24 mi-a răsărit în minte, animată și transformată într-o ființă vie de povestea lui Carolee. Chiar și dacă fusese tot ceea ce spunea ea că fusese, era totuși o victimă, condamnată și executată fără proces.

Coincidența finală, de-a dreptul mortală, era aceea că atunci Carolee mâzgălise „Nimănui nu-i pasă" pe peretele hotelului. Totul apăruse în ziare. Zece ani mai târziu, decupajele din ziar fuseseră găsite în bizara colecție de povestiri despre crime adevărate a Sarei Cabot. Ea și fratele ei copiaseră, pur și simplu, de-acolo sloganul.

Am deschis un carnețel și l-am pus pe birou, în fața lui Carolee, apoi i-am înmânat un pix. Mâna îi tremura atunci când a început să scrie. Și-a înclinat capul frumușel:

– O să scriu că am făcut totul pentru copii. Că am făcut totul pentru *ei*...

– Bine, Carolee. E perfect. E povestea ta.

– Dar înțelegi, nu, Lindsay? Cineva trebuia să-i salveze. *Eu eram aceea. Sunt o mamă bună.*

Fumul se încolăcea în jurul nostru, în timp ce ne priveam fix.

– Pot să înțeleg ura față de oamenii care le-au făcut lucruri groaznice unor copii nevinovați, am spus. Dar crima, nu. N-o s-o înțeleg niciodată. Și n-o să înțeleg niciodată cum de-ai putut să-i faci una ca asta lui Allison.

Capitolul 145

Am mers de-a lungul aleii posomorâte numite Gold Street până când am ajuns la firma din lămpi cu neon. Mare, cu litere uriașe, albastre. Am intrat prin cadrul ușii mărginit de cărămizi, și acordurile înfundate ale unui mic pian cu coadă m-au făcut să mă înfior.

Tavanul înalt, fumul de țigară plutind deasupra lungii curburi a barului din lemn de mahon, precum și accesoriile și ornamentele în stil art déco îmi aminteau de o versiune hollywoodiană a unei taverne din anii 1920.

M-am îndreptat către șeful de sală, care m-a informat că eram prima sosită.

L-am urmat în sus pe scări, până la etajul al doilea, apoi m-am așezat într-unul dintre separeurile în formă de potcoavă aflate deasupra barului.

Am comandat un Dark & Stormy – rom Gosling Black Seal și bere din ghimbir – și tocmai sorbeam din el, când a venit spre mine cea mai bună prietenă a mea.

– Te cunosc eu *pe tine*, mi-a spus Claire, strecurându-se în separeu și învăluindu-mă într-o puternică îmbrățișare. Ești fata care s-a dus și-a rezolvat o grămadă de crime fără nici un pic de ajutor din partea prietenelor ei.

– Și a supraviețuit ca să spună mai departe povestea, am completat eu.

– Era gata-gata, din câte-am auzit.

– Stai puțin, a întrerupt-o Cindy, intrând în grabă în separeu pe cealaltă parte a mea. Vreau să aud. Varianta oficială, dacă nu te superi, Lindsay. Cred că s-ar impune un mic profil pentru asul nostru în materie de omucideri.

Am pupat-o pe obraz.

– O să trebuiască să pui asta la punct cu asistentul meu pentru relații publice, am replicat.

– Ești o pacoste, mi-a întors-o Cindy, pupându-mă la rândul ei.

Claire și Cindy comandaseră fiecare câte una dintre băuturile acelea exotice pentru care era atât de renumit barul, până când a sosit și Yuki, direct de la birou. Era încă în costumul ei de avocat, dar avea o șuviță nouă, de un roșu obraznic, în părul ei negru lucios.

Stridiile și crevetii flambați și-au făcut apariția, în timp ce biftecul tartar era preparat pe loc de un chelner pe o măsuță alăturată. Pe măsură ce ni se serveau mâncărurile și băuturile, le-am povestit fetelor despre întâmplarea din casa de pe deal.

– A fost atât de al naibii de ciudat faptul că am considerat-o prietenă, le-am spus eu despre Carolee, și că, de fapt n-o cunoșteam absolut deloc.

– Asta te face să te îndoiești de intuiția ta, a fost de părere Cindy.

– Exact. Și a păcălit-o și pe sora mea.

– Crezi că-ți urmărea orice mișcare pentru faptul c-ai investigat asasinarea lui Brian Miller? s-a interesat Claire.

– Mda. Și-a ținut prietenii aproape, și dușmanii, și mai aproape.

– În cinstea lui John Doe numărul 24. Cazul lui e acum încheiat, a toastat Yuki, ridicându-și paharul.

– Cazul e încheiat, am repetat toate, ciocnindu-ne paharele.

Am comandat pește fugu, calcan cu sparanghel, spaghete cu homar de Maine și friptură New York Black Angus,

şi, cumva, între înghiţiturile din extraordinarele mâncăruri şi încercările fiecăreia de a vorbi, toată lumea şi-a spus propria poveste.

Cindy scria un articol despre un spărgător de bănci care fusese prins pentru că-şi scrisese bileţelul cu „mâinile sus" pe spatele propriului formular de depunere.

– A lăsat biletul acolo şi a plecat cu banii, a încheiat Cindy. Poliţia îl aştepta acasă. Ăsta merge direct în fruntea rubricii mele de „Hoţi proşti".

– Am şi eu una pentru voi, a intervenit Yuki. Clientul meu – ca să nu-i pomenim numele – e fiul vitreg al unuia dintre asociaţii de la firmă, şi am fost *nevoită* să-l apăr, ne-a explicat ea, răsucindu-şi şuviţa roşie între degete. La uşa lui au bătut nişte poliţişti care căutau un suspect de jaf. Omul meu a spus: „Intraţi", pentru că nu ştia nimic despre vreun jaf. Apoi le-a zis: „Căutaţi oriunde vreţi... în afară de pod".

– Continuă, continuă, am rugat-o toate.

Yuki a sorbit din cocktailul ei Germain Robin Sidecar şi şi-a rotit privirea în jurul mesei.

– Judecătorul a eliberat un mandat de percheziţie, iar poliţiştii au găsit în podul clientului meu o întreagă plantaţie de marijuana în soluţie apoasă şi cu un sistem de iluminat ca pentru seră. Sentinţa se pronunţă săptămâna viitoare, a precizat ea, peste râsetele noastre.

În timp ce conversaţia se învolbura în jurul mesei, mă consideram norocoasă pentru faptul că eram din nou cu gaşca asta. Ne simţeam atât de bine împreună şi împărtăşeam atât de multe... chiar şi cu noua noastră prietenă, Yuki, care fusese admisă în unanimitate în grup pentru meritul că-mi salvase pielea şi, din câte ştiam, chiar viaţa.

Tocmai urma să comandăm desertul, când am zărit un bărbat cunoscut, cu părul cărunt, care venea spre noi şchiopătând uşor.

– Boxer, mi-a spus Jacobi, fără ca măcar să le bage în seamă pe fetele din jur. Am nevoie de tine acum. Mașina e afară, cu motorul pornit.

Mi-am acoperit paharul acum gol cu palma, într-un gest reflex. Pulsul mi s-a accelerat și în minte a început să mi se deruleze o succesiune de imagini cu o urmărire cu mașini și împușcături.

– Ce se-ntâmplă? l-am întrebat.

Și-a aplecat fața spre mine, dar, în loc să șoptească, m-a sărutat pe obraz.

– Nu se-ntâmplă nimic, a spus el. Era vorba să ies dintr-un tort, dar fetele tale m-au convins să nu fac asta.

– Mersi, Jacobi, am spus, izbucnind în râs. Mi-am lăsat mâna pe brațul lui. Stai jos cu noi la desert.

– N-am nimic împotrivă să stau.

Jacobi s-a strecurat în separeu, iar noi ne-am mutat fiecare cu câte un scaun mai încolo, ca să-i facem loc. Chelnerul ne-a adus Dom Perignon de la gheață – mulțumesc, Jacobi –, și apoi, când cupele noastre au fost pline, vechii și noii mei prieteni au ciocnit în cinstea reîntoarcerii mele.

– Pentru Lindsay. Bun venit acasă!

EPILOG
Capitolul 146

În prima săptămână după ce m-am întors la lucru, am fost luată pe sus ca de un uragan de gradul cinci.

Telefonul suna non-stop, iar polițiștii veneau mereu la ușa mea cu câteva zeci de cazuri care trebuiau rezolvate în cea mai mare viteză. Totul era pe alarmă roșie.

Dar problema cea mai dureroasă pentru mine era faptul că media departamentului în ceea ce privește cazurile rezolvate se învârtea în jurul a cincizeci la sută, ceea ce ne arunca foarte aproape de limita de jos a departamentelor de omucideri din marile orașe.

Nu era vorba că n-am fi fost buni; eram, pur și simplu, prea puțini, copleșiți, iar echipa era decimată. Toată săptămâna se anunțaseră mulți bolnavi.

Atunci când Jacobi a ciocănit în ușa din sticlă în dimineața aceea de vineri, i-am spus să intre.

– Locotenente, s-au tras focuri de armă pe Ocean Beach, doi oameni căzuți. O mașină e la locul faptei, alta e pe drum, iar ofițerii încă solicită întăriri. Martorii sunt panicați și au început să se împrăștie.

– Unde e partenerul tău?

– Și-a luat zi liberă.

Îi vedeam pe toți cei din echipă prin pereții din sticlă ai biroului meu. Singurul polițist fără o grămadă de cazuri

active pe birou eram eu. Mi-am înșfăcat jacheta de pe spătarul scaunului.

– Bănuiesc c-o să mergem noi doi, l-am anunțat pe fostul meu partener. Spune-mi tot ce știi.

– Două grupuri din Daly City și din Oakland s-au încăierat în parcarea de lângă plajă, m-a informat Jacobi.

Am coborât în goană scările și, odată ajunși afară, pe McAllister, Jacobi a descuiat mașina și s-a urcat la volan.

– A început cu cuțite, apoi a apărut un pistol. Două victime moarte pe loc, una rănită. Doi făptași sunt arestați. Un altul a izbutit s-o șteargă cu placa de surf și a îngropat pistolul în nisip.

Deja îmi imaginam scena crimei, privind înainte și încercând să reconstitui totul.

– Avem nevoie de scufundători, am spus, ținându-mă de bord în timp ce luam curba spre Polk.

Jacobi mi-a aruncat un zâmbet neobișnuit de larg.

– Pentru ce a fost asta, Jacobi?

– Iartă-mă, locotenente, mi-a spus el, încercând să acopere zgomotul sirenei. Mă gândeam.

– Da?

– Încă-mi face plăcere să lucrez cu tine, Boxer. E bine că ești din nou pe cai.

De același autor
va apărea:

Al 5-lea călăreț

Echipa Fetelor de la Crime are o nouă membră – avocata Yuki Castellano. Când mama lui Yuki, Keiko, moare în condiții misterioase la Centrul Medical din San Francisco din cauza administrării unei medicații greșite care îi provoacă un atac de cord, Lindsay Boxer și prietenele ei încep să investigheze. Se pare că nu este prima dată când spitalul se confruntă cu astfel de erori fatale și că starea pacienților începe să se înrăutățească exact în momentul când sunt pe punctul de a fi externați. Există oare un maniac care se joacă de-a Dumnezeu cu viețile oamenilor?

Clubul Fetelor de la Crime trebuie să soluționeze cazul înainte ca moartea să lovească din nou.

Fantomele trecutului se întorc atunci când te aștepți mai puțin. O crimă rămasă neelucidată, un cadavru neidentificat, o inscripție pe un perete: „Nimănui nu-i pasă". După zece ani, Lindsay Boxer, locotenent de poliție, se confruntă cu un caz asemănător. Evenimentele se precipită și ea se refugiază în casa surorii sale, în pitorescul orășel Half Moon Bay, căutându-și liniștea și încercând să-și pună ordine în propria viață. Dar liniștea îi este tulburată de veștile despre alte și alte crime, înfăptuite după același tipar. Lindsay are de parcurs un drum greu și întortocheat în încercarea de a ajunge la Adevăr.

Formula câștigătoare din celelalte romane ale lui Patterson e încă prezentă: capitole scurte, propoziții succinte și o intrigă condensată. Consider că prin colaborarea dintre Patterson și Paetro s-au obținut rezultate mult mai bune decât prin cele precedente.

PUBLISHERS WEEKLY

ISBN 978-973-103-216-0

rao
international
publishing
company

www.rao.ro
www.raobooks.com